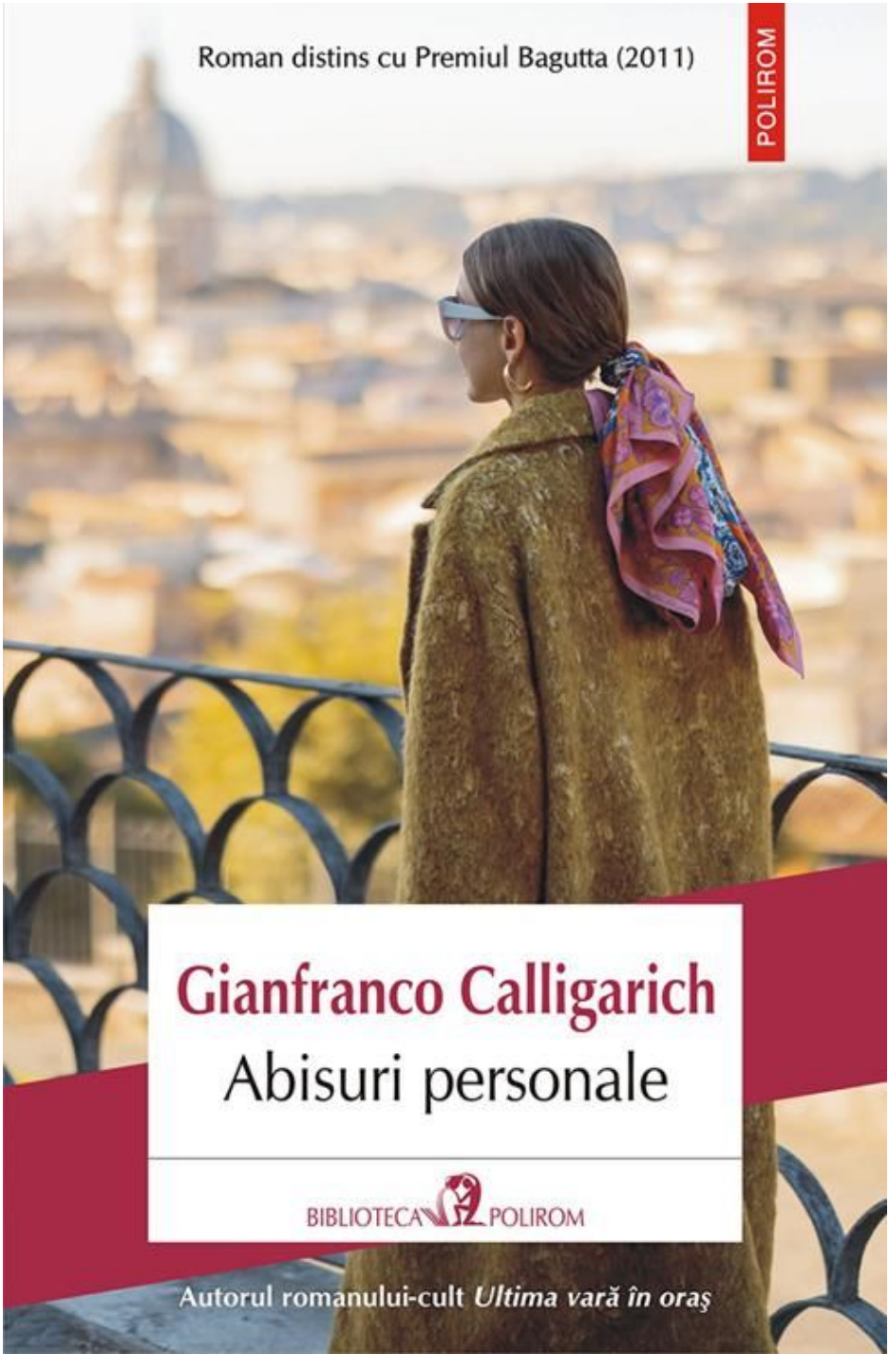
Roman distins cu Premiul Bagutta (2011)
POLIROM
Gianfranco Calligarich
Abisuri personale
BIBLIOTECA POLIROM
Autorul romanului-cult *Ultima vară în oraş*

Gianfranco Calligarich

Abisuri personale

Traducere din limba italiană de

Cerasela Barbone

EDITURA POLIROM

2022

Gianfranco Calligarich

Privati abissi

Copyright © 2018

Giunti Editore S.p.A. / Bompiani, Firenze-Milano
www.giunti.it
www.bompiani.it

© 2022 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-9510-2
ISBN PDF: 978-973-46-9511-9
ISBN print: 978-973-46-9102-9

Coperta: Carmen Parii
Foto copertă: © RossHelen / Shutterstock.com

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura eco - un supererou al lumii moderne!

Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.ro

LIBRIS | We kn
books

Pentru Daniela şi Ferruccio.
Meşteşugari îndrăgiți.

”Cred că fluviul e un zeu puternic şi brun...”[1]

T.S. Eliot

„Romanul e o formă de nostalgie.”

Cineva

PARTEA ÎNTÂI

1

Dincoace de râu

Aşadar. Poate ar fi cazul să spun de ce mă gândesc iar la povestea asta. Bine, să zicem că faptul se datorează călătoriei lungi şi epuizante făcută cu maşina în Capitală

[1] Citat din poemul „The Dry Salvages”, traducere din limba engleză de Sorin Mărculescu, în T.S. Eliot, *Opere poetice. 1909-1962*, Editura Humanitas Fiction, Bucureşti, 2011, p. 377 (n.t.).

ca să-mi iau un ultim rămas-bun de la bătrânul Santandrea. Întins în paltonul lui de scânduri la expirarea perioadei de funcționare. La umbra chiparoşilor. Călătorie pe care în cazul meu au făcut-o epuizantă diureticele menite să-mi susțină muşchiul cardiac slăbit. Să-i amâne înțepenirea definitivă. Observație nu tocmai gratuită, de vreme ce, dacă mă gândesc mai bine, într-adevăr despre asta va fi vorba. Despre întunecatul muşchi care, atâta timp cât e activ, pulsează stăruitor în cutiile toracice ale oamenilor înainte de bătaia lui finală şi decisivă. În rest, puține şi antropologice elemente factuale notabile în activitatea lui oarbă, stăruitoare. Că uneori nimic nu poate fi mai destabilizant decât acea obscură întâmplare numită iubire, că oamenii se împart întotdeauna în jucători şi nejucători, chiar dacă nu stau la mese de joc, şi, în fine, că în viață, la fel ca la acele mese deznădăjduit de verzi, toate victoriile ajung să semene între ele, în timp ce înfrângerile sunt întotdeauna diferite unele de altele.

De aceea, dacă vrei într-adevăr, numai înfrângerile merită să le rememorezi.

* * *

Bun, şi atunci, odată stabilit acest lucru – aici, sub palmierii litoralului în extrasezon, partida mea, căreia îi venise rândul, înregistrează zile de vacanță liniştite, crupierii de la Riviera petrec după-amiezi întregi la frizerie, unde îşi aranjează unghiile în aşteptarea serilor la mesele de joc pe jumătate goale, iar în ceea ce mă priveşte, cât timp partida e în desfăşurare, merită să joc –, să luăm din nou de la începutul începutului această poveste cu muşchi cardiaci în acțiune. Adică, mai precis, din acea iarnă cu mai bine de trei decenii în urmă, când – om tânăr, cu muşchiul cardiac încă disprețuind riscurile – mi s-a întâmplat să am o neînțelegere cu un proprietar de tripouri care acum i-a transferat Tatălui Ceresc problema confruntării cu el. Numai că pe atunci, când împingea în lături zidurile străzilor pe care trecea, era mai bine să nu ai niciun fel de neînțelegeri cu el. De aceea, ridicându-mi gulerul, am părăsit reşedința cețoasă din nord unde locuiam şi pe care nu stau s-o numesc – la urma urmei, orice oraş chinuit de ceață seamănă cu altul – ca să cobor în sud. În cea mai blândă iarnă a Capitalei. Doar cât să se liniştească apele, asta să fie clar.

Aşadar, Capitala a fost locul în care am ajuns să intru în povestea asta cu muşchi cardiaci în acțiune. La un

moment dat mi-am găsit refugiul într-un hotel cu trecut dubios şi nu întru totul ispăşit, înfipt undeva pe străduțele din acea parte a oraşului unde erau mai puține şanse să mi se dea de urmă. Mă refer la acel cartier vechi de secole, care, închis pe două treimi de un cot al râului care şerpuia prin centrul Capitalei, era legat de restul oraşului din jur doar prin poduri străvechi, care îl făceau să semene cu un fel de insulă umedă, izolată şi – în acel moment – ocrotitoare.

Bun, deci dincoace de râu, într-un labirint de străduțe întunecoase, pavate cu pietre mici, pătrățoase – alunecoase când ploua şi cenuşii ca fierul când era soare – , dar şi ciuruit de prăvăliile meşteşugarilor, ce îşi răspândeau aromele acre de solvenți chimici de pe bancurile de lucru scoase pe caldarâm, iar în rest, de piațete mai mărunte, cu tarabe pline cu tot felul de obiecte casnice. Aşa era cartierul acela. Înzestrat totuşi şi cu piețe largi, străjuite de fântâni arteziene ropotitoare, fațade impasibile de biserici împodobite cu scene sacre şi clădiri antice cu arcade şi coloane la intrare, având uneori în spate grădini împrejmuite cu ziduri şi plăci care marcau date şi niveluri de revărsări istorice ale râului.

Da, cupole mari de biserici pe un cer traversat necontenit de pescăruşi şi clădiri unde se comiseseră

asasinate istorice, aşa era cartierul acela de dincoace de râu. Dar, de asemenea, mai ales în cazul poveştii de față, şi refugiu pentru exilații cosmopoliți ai lumii din jur – în special boemi, jurnalişti şi faună limitrofă –, care, împinşi de valurile existenței lor, umpleau barurile cuibărite pe străduțe şi erau uniți cu toții de un fel de conştiință comună, colectivă. Aceea de a fi ajuns la un ultim refugiu, unde omul construise cât putuse de bine, dar care – deşi nu din acest motiv – nu era sortit să devină inevitabil, la fel ca restul lumii de dincolo de poduri. Un loc ca oricare altul. Conştiința acestui fapt, ea sfârşea prin a-i face cumva să semene unii cu alții pe toți exilații aceia cosmopoliți. Parcă trufaşi în părăsire. Pe scurt, încă încăpățânat de umani. Cu alte cuvinte, poate victime ale muşchilor lor cardiaci într-o măsură mai mare decât ceilalți, cu consecințe mai degrabă nocive pentru existențele lor. Aşa cum urma să verific eu însumi atunci când – exilat la fel ca ei până la sfârşitul verii – aveam să sfârşesc prin a participa la îndârjita partidă sentimentală jucată de doi dintre ei. Chiar dacă din afară. Ca simplu dealer, ca să zicem aşa.

* * *

Cât despre locul întâlnirii noastre, era un bar pe nume La timpul regăsit, cuibărit printre străduțele din jurul acelei esplanade întinse şi lunguiețe cu biserici, cafenele şi fântâni arteziene ropotitoare, diferită de inima vieții sociale a cartierului şi indicată pe hărțile topografice ale Capitalei drept Piața Navona. Un bar, cel în chestiune, administrat de bărbatul acela voinic de cincizeci de ani, fumător de pipă şi încă departe de chiparoşi, cum era pe atunci bătrânul Santandrea. O zeitate alcoolică înaltă, voinică, alb-mustăcioasă, în costum de tweed, a cărei ocupație era să le împartă clienților refugiați binecuvântări lichide din spatele unui altar de mahon lustruit, gemând de sticle înşirate ordonat. Aşa era pe-atunci bătrânul Santandrea, încă departe de cimitir. Făcea ca barul lui să fie un loc curat şi bine luminat, cum se zicea pe vremuri, unde sfârşisem prin a căpăta obiceiul de-a mă opri seara la un pahar care mă punea în mişcare înainte de a o porni cu taxiul spre anumite apartamente împrăştiate strategic în oraşul din jur, ca să mă aşez la mesele surselor mele de subzistență.

În ce-i priveşte pe cei doi – Tommaso şi Alessandra, căci aşa se numeau –, poate ar merita să spun cum ajunsesem să-i remarc printre ceilalți exilați cosmopoliți

de la Timpul regăsit. Bun, să spunem atunci că dacă el – un tip taciturn, la vreo treizeci de ani, pe care valurile existenței îl făcuseră nu doar să debarce în Capitală din oraşul de reşedință din Liguria unde familia lui deținea o importantă uzină siderurgică şi să înceapă să cânte la pian în studiourile de înregistrări, ci şi să devină asociatul mai tânăr al lui Santandrea în administrarea barului –, masiv cam cât un dulap, era astfel imposibil de ignorat, ea, ei bine, ea era cu certitudine aşa din alte motive.

Poate prea sigură de frumusețea ei neasemuită, lucru ce trebuie spus. Asta era cu siguranță o altă certitudine. Dar şi, pe de altă parte, înzestrată cu un corp teribil de ferm şi plin de promisiuni secrete pe sub rochii invariabil albe şi cu un asemenea parfum de ceea-ce-contează, de vreme ce era – cum aveam să aflu la momentul potrivit, lucru valabil încă de la bun început pentru multe alte detalii ale acestei poveşti, pe unele urmând să le aflu şi la distanță de ani de zile – fiica unică a unui bancher elvețian. Şi, în ansamblu, cu rezultatul că devenea imposibil să o scrutezi cu privirea fără a înțelege imediat că, în cel mai bun caz, ai fi putut obține de la ea acul cu care să te străpungă înainte să te aşeze într-o cutie deja ticsită cu obiecte de colecție.

Soiul ăsta era. Fără a mai lua în considerare zâmbetul. Zeflemitor. Pe o gură ferm conturată. Zâmbetul cuiva care, implicat într-o provocare personală legată de ceva cunoscut doar ei, ar vrea să măsoare şi capacitatea voastră de a accepta aceeaşi provocare. Tăinuit. Fără să ştiți despre ce ar putea fi vorba şi independent de înzestrarea voastră cu ceea-ce-contează. Aşa era zâmbetul acela. Făcând din ea, împreună cu tot restul, o tipă pe care îți venea greu să n-o scrutezi cu privirea – deşi cu o anumită prudență, ținând cont de dulapul masiv ce o însoțea. Pentru că de fapt era de ajuns să vezi cum o privea şi el – baricadat în sine de parcă, în ciuda faptului că formau un cuplu, încă încerca să înțeleagă provocarea acceptată când începuse o relație cu ea – ca să pricepi că nu i-ar fi plăcut astfel de interferențe. Aşa că mă mulțumeam să fac şi eu la fel ca toți ceilalți din bar, s-o scrutez cu prudența necesară de pe taburetele din dreptul tejghelei, când într-o seară ea a fost cea care, după ce a străbătut luminile şi umbrele barului ca o apariție ironică şi fulgurantă, a venit lângă mine pe acele taburete.

Să-mi facă propunerea – derutantă, în ciuda atmosferei generale de camaraderie din bar – de a-i fi martor, împreună cu Santandrea, la căsătoria cu dulapul ei.

Acea propunere a ei era derutantă chiar şi dacă luai în considerare atmosfera generală de camaraderie din bar. Datorată tendinţei ei de a face propuneri derutante, de care să pot ţine cont ulterior, dar – cu acel prilej – mai ales ca răspuns provocator la privirile mele scrutătoare, deşi prudente. Căci ca să pricepi asta, era de ajuns să-i vezi zâmbetul zeflemitor pe gura ferm conturată, zâmbet ce excludea orice posibil raport necamaraderesc şi te provoca să te ridici la înălţimea situaţiei. Ce am făcut ulterior, după răspunsul pe care şi-l dorea, a fost să stau şi s-o privesc întorcându-se la dulapul ei, care rămăsese să aştepte printre mese, observându-ne. Înainte să iasă din bar împreună cu el. În grabă. De parcă amândoi întârziaseră la o întâlnire importantă undeva pe străduţe, lăsându-mă pe acele taburete singur cu mine însumi. Închis în cutia mea, ca să zicem aşa.

De aceea, la rugămintea mea, am aflat prin vocea lui Santandrea, ca printr-un geam de sticlă, antecedentele acestei căsătorii.

Nu-s multe de spus, începuse Santandrea.

A urmat – în timp ce el ştergea pahare, pe care apoi le atârna cu capul în jos pe poliţele suspendate deasupra tejghelei, ascunzându-şi stupoarea legată de eveniment – relatarea întâmplărilor al căror început putea fi datat cu

vreo două săptămâni în urmă, nu mai mult, când, într-o seară, ea, trup plin de promisiuni pe sub rochia albă şi zâmbet zeflemitor pe gura ferm conturată, îşi făcuse apariția pentru prima oară la Timpul regăsit. Nu singură, ci în compania unei tipe masculine cu buze subțiri, cu care se dusese şi se aşezase la o masă separată, de unde îi studia pe exilații cosmopoliți care se îngrămădeau în local. Până când, într-un anumit moment al serii, Tipa Masculină, după o discuție scurtă, dar intensă, se ridicase brusc şi aruncase spre ea whiskyul din pahar, pentru ca apoi să plece şi s-o lase singură la masă, cu rochia albă mirosindu-i atunci nu doar a ceea-ce-contează, ci şi a îndepărtate lande scoțiene.

Asta se întâmplase. În esență, cu sau fără camaraderia generală din local, incidentul putea face pe oricine să se simtă stânjenit. Dar nu şi pe ea, care, străbătând luminile şi umbrele localului, a ajuns la tejghea, unde mai tânărul asociat al lui Santandrea stătea retras şi bea o bere în picioare.

I-a cerut să-i şteargă rochia.

Asta i-a fost pretenția. Rostită cu un zâmbet zeflemitor şi un trup încordat şi plin de promisiuni tăinuite sub rochia albă, pentru ca apoi să rămână cu privirea ațintită asupra lui, în aşteptarea unui răspuns, până când el,

luând un şervet de pe tejghea, se îngrijise cu precauție de problemă. Dar, în ceea ce-l privea, la un moment dat simțise în mod clar sub rochia ei ceva ce probabil că i se întinsese din vârfurile degetelor direct spre unele părți mult mai intime, fiindcă pusese pe neaşteptate şervetul la loc pe tejghea, ca apoi să rămână aşa şi s-o privească, la rândul lui.

Toate astea determinând a doua pretenție a ei. Să iasă împreună pe străduțe, pentru ca aerul nopții să desăvârşească uscarea rochiei.

Aceea a fost întâlnirea lor. Cu un rezultat ulterior clar. Şi cu punctuala ei revenire în toate serile următoare pentru un asediu susținut, manifestat mereu în acelaşi fel. Mai întâi intra în local, apoi – după ce bea bere din paharul lui – îşi ştergea cu mâna spuma de pe buze, privindu-l fix în ochi, şi toate astea precedau ieşirea lor pe străduțele de unde el revenise într-o seară cu vestea laconică – şi stupefiantă, chiar dacă luai în considerare berea băută din acelaşi pahar – a respectivei căsătorii.

Acestea – şi nu altele – au fost antecedentele căsătoriei, relatate de perplexul Santandrea în timp ce-şi vedea de ştersul paharelor şi ajunse la mine prin geamul de sticlă al cutiei mele. Antecedente într-adevăr pripite, chiar şi ținând cont de tendința exilaților din local de a se lăsa

târâți de fluxul şi refluxul existențelor lor. Dar acestea şi nu altele au fost antecedentele respectivei căsătorii. Şi imediat, după doar câteva zile, eu şi Santandrea ne-am trezit în postura de martori. Într-o dimineață călduță, cu soare iernatic. În birourile corespunzătoare din primărie. Care în Capitală era plasată pe o colină, între statui de împărați călare. Retraşi nepăsători în bronzul şi marmura monumentelor lor.

Ceremonia, grăbită şi fără fotografi. Nimic mai mult decât o formalitate, cu patru persoane fără palton sub soarele călduț de iarnă. Şi totuşi cu ceva nimerit să-mi ofere un prim semnal de care să țin cont în privința mirelui. Pentru că dacă ea nu apăruse în fața mesei funcționarului corespunzător altfel decât de obicei – surâs sfidător şi o rochie albă asemănătoare cu cele obişnuite –, el, trup mătăhălos într-un impermeabil vechi, încheiat cu nasturi ca o armură, părea că o studiază şi mai înțepenit decât la Timpul regăsit şi că ignoră tot restul grupului, începând cu mine. Ca şi cum implicarea mea în poveste avea legătură doar cu iubita lui. Un străin devenit părtaş în urma acțiunilor ei provocatoare şi sortit să dispară imediat ce formalitatea lua sfârşit. Da, la fel de indiferent față de mine, cât şi față de orice alt lucru din jur, cu ochii

aţintiţi doar asupra ei, ca un cartofor în faţa unui dealer, aşteptându-l să scoată cartea potrivită. Aşa stătea el în faţa mesei funcţionarului de la primărie. Lucru pe care îl remarcasem graţie atenţiei mele concentrate spre oricine, specifică profesiei.

După ceremonie, niciun fel de petrecere. Doar împrăştierea grupului pricăjit, cu cei doi protagonişti ai formalităţii coborând scara monumentală a colinei înspre piaţa aflată mai jos. Unul lângă celălalt. Cu capetele uşor înclinate. Cu mâinile în buzunare. Doi inşi care coborau spre viitorul lor fără să-şi ofere braţul, ca să zicem aşa. Pentru ca apoi, odată ajunşi în piaţă, să urce într-un Porsche cu număr de Elveţia şi să dispară nu doar în trafic, dar şi de la Timpul regăsit, aşa cum am putut verifica în săptămânile următoare.

Şi, într-adevăr, în cele aproximativ două luni care au urmat rareori am avut parte de apariţiile lor în local. Din două motive posibile, conform unui Santandrea ciudat de laconic. Iar dacă primul putea fi faptul că el îşi părăsise apartamentul din cartier – o singură cameră spaţioasă dintr-un bloculeţ dărăpănat de pe străduţele acelea, cu o terasă cu pardoseala ciobită, plasat în faţa uneia din multele cupole de biserici înălţate printre acoperişurile caselor vechi – ca să se mute în al ei – divane albe într-un

apartament de pe o colină, departe de umiditatea râului, între vile elegante, de oameni dotați cu ceea-ce-contează –, al doilea, mai demn de crezare, se putea datora unor şederi lungi de-ale lor în blânda iarnă a albastrei insule Capri, unde ea avea o casă agățată de stâncile coastei.

Iată posibilele motive ale vizitelor lor sporadice la local, conform ciudat de laconicului Santandrea. Ambele valabile pentru a justifica, poate, chiar şi absențe mai prelungite, dar nu şi atitudinea lor din timpul rarelor apariții. Adică el tot mai închis în sine şi adresându-i-se doar lui Santandrea, iar ea tot cu surâsul sfidător pe gura ferm conturată, da, dar şi cumva în defensivă şi cu ochii adesea îndreptați în altă parte, căutând parcă ceva de care să-şi agațe privirea. Aşa erau ei doi în puținele lor vizite. Ca doi inşi cărora destinul le prezentase o asemenea notă de plată, încât orice vor fi cumpărat, se dovedise în cele din urmă prea scump. Până în primăvară. Când – după o absență mai lungă decât cele dinainte – Santandrea a aflat în urma unui telefon primit la tejgheaua localului că mai tânărul său asociat se întorsese în vechiul apartament din fața cupolei bisericii. Singur.

* * *

Vestea întoarcerii lui în apartamentul din fața cupolei a ajuns întrucâtva atenuată de evenimentele în curs de desfăşurare în cartier.

Evenimente care, în esență, nu erau decât efecte ale agitației revoluționare de amploare, care se manifestau în primăvara aceea cam oriunde ați fi indicat punând un deget la întâmplare pe o hartă a planetei şi apoi ați fi trecut la relatările din presă conținând ultimele două cifre ale acelui an. *Şaizeci şi opt*.

Evenimente care, dacă în lumea înconjurătoare de dincolo de poduri luaseră aspecte diverse şi erau oricum complet excluse din această poveste, în cartier semănaseră cu un fel de învolburare care, odată ce treceai podurile peste râu, invadase piețe şi străduțe, lăsând pe pavaje resturi de baricade în chip de suporturi pentru pescăruşi şi un întreg popor de oameni în tenişi şi impermeabile scurte şi verzi, ferm hotărâți să declare învechit orice lucru în vigoare până în acel moment. Cu o consecință clară pentru exilații cosmopoliți. Retragerea lor ulterioară în baruri. De aceea vestea întoarcerii lui în cartier a ajuns la Santandrea întrucâtva atenuată de o mulțime enervată şi însetată, ce se îngrămădea în jurul tejghelei.

Nimic altceva în discuția de la telefon. Doar informația laconică. Rezultatul fiind că Santandrea fusese cel care căutase să afle detalii, cel care în după-amiaza următoare, înainte de deschiderea localului, traversase piețe şi străduțe invadate de impermeabile verzi ca să ajungă la apartamentul mai tânărului său asociat. Unde acesta se întorsese de aproximativ o săptămână fără să dea de veste nimănui. Şi – i s-a părut lui Santandrea pe când îl studia – fără să facă altceva decât să stea în fața glasvandului ce dădea spre terasa apartamentului. Privind pescăruşii care se înălțau de pe acoperişurile dinspre râu, parcă amintindu-le tuturor – şi lui, care venea din oraşul de reşedință din Liguria – că, orice catastrofă ți-ar rezerva existența, undeva totuşi exista şi nemărginita îndurare a mării, ca să zicem aşa. Apoi, odată ce văzuse ce era de văzut şi aflase ce era de aflat, Santandrea se dusese să deschidă localul. Lăsându-l singur în fața glasvandului. Întors cu spatele. Trupul mătăhălos, cu picioarele bine înfipte în podea. Parcă sprijinind o totală, o destructurantă prăbuşire interioară.

Şi aşa cum i se păruse lui Santandrea, la fel mi s-a părut şi mie după câteva zile. Când, în miezul unei zile în care mă trezisem iarăşi târziu din cauza nopților petrecute la mesele surselor mele de subzistență, mi s-a întâmplat

să-l revăd în piață, ajuns evident la finalul izolării, stând în aer liber la Caffè coi Portici. O matahală descompusă, coborâtă într-o primăvară neagră personală şi parcă doborâtă printre mese de aceeaşi învolburare care traversase cartierul. Aşa arăta insul, cum stătea singur la masa de la Caffè coi Portici. Declarat cumva perimat, ca toate cele din jur. Cu privirea ațintită asupra pieței înțesate de revoluționari, dar fără s-o vadă, şi cu obeliscul fântânii arteziene din centrul ei înălțat de-acum cu vădită zădărnicie spre cerul dimineții brăzdat de pescăruşi.

Era o privire pe care o ştiam. Cea a unor jucători stând în afara tripourilor unde primiseră o lovitură crâncenă. O privire plecată, încordată, concentrată doar asupra rememorării jocului lor dezastruos, în încercarea de a înțelege cum survenise prăbuşirea. Nu era greu să-ți imaginezi încotro se îndrepta a lui. Evident, asupra cărții ieşite în cele din urmă din pachetul funcționarului de la primăria de pe colina cu împărați călare. În orice caz, tot privirea unui jucător. De aceea, dat fiind rolul meu, fie şi doar de martor întâmplător al întregii poveşti, m-am dus până la masa lui.

M-am aşezat la masă. Niciun cuvânt din partea vreunuia dintre noi. El îmi accepta prezența, parcă autorizată de ceva. Poate de rolul meu – fie el şi de martor

întâmplător – la ceremonia de pe colină. Şi asta era posibil. Dar nu era un tip formalist, cum putusem deja constata pe acea colină şi la Timpul regăsit. Toate astea mă făceau să simt clar că acceptarea tăcută a prezenței mele se datora mai degrabă altui lucru. Era ceva ce mă privea personal. Ceva ce până la urmă putea aminti de o singură chestie. Privirile mele aruncate spre iubita lui de pe taburetele de la Timpul regăsit. Da, un fel de camaraderie tacită între învinşi. Acceptarea tăcută a prezenței mele la masa lui nu putea aminti de altceva.

În mod sigur n-ar fi fost el omul care să spună apoi că lucrurile stăteau sau nu aşa. Pentru că ăsta îi era felul, cum presupusesem deja cu prilejul căsătoriei lui pripite şi cum, într-un fel, o confirma faptul că mă acceptase la masă. Genul de om care ştia că vorbele nu contează. Doar faptele. Da, să plăteşti ca să vezi cărțile celui din fața ta. Întotdeauna. Cu orice preț. Chiar şi cu prețul de a fi doborâți, distruşi, printre mesele unei cafenele, într-o piață plină de revoluționari.

În esență, prototipul unei specii pe care avusesem prilejul s-o cunosc ducându-mă unde era de dus, văzând ce era de văzut şi trăgând, ca întotdeauna, concluzii utile despre aproapele meu. Adică unul din tipii peste care puteați nimeri în timp ce vindeau enciclopedii. Sau

asigurări. Sau stând tăcuți la volanul unui taxi. În orice caz, toți atârnați de locuri şi slujbe preferabil temporare, ca să-şi asigure libertatea de mişcare necesară pentru activitatea lor de bază: să-şi pună în joc până la capăt miza primită ca zestre de la Tatăl Ceresc oriunde ar ajunge în lume şi în orice loc i-ar purta partida jucată. Chiar şi pe coline cu împărați călare.

Tipii ăştia. Da, nişte războinici solitari pe culoarele existențelor lor. Vorbind puțin şi cu o privire care înregistrează, privirea cuiva care ştie să vadă întotdeauna lucrurile aşa cum sunt. În fine, jucători fără mese cu postav verde. Aşa erau ei. Aşa a ajuns el să se ocupe de administrarea unui bar şi să cânte la pian în studiourile de înregistrări din Capitală în loc să stea la cârma uzinei siderurgice din Liguria a familiei, cum urma să aflu mai apoi, în urma întâlnirilor noastre ulterioare.

În acea primă după-amiază am rămas împreună suficient de mult ca să-l pot studia cu calm pe jucătorul acela în absența unor mese de joc cu postav verde. Înfipt între brațele scaunului de aluminiu şi parcă izolat în fizicul lui construit fără economie, folosindu-l aproape ca pe un bastion în spatele căruia să apere ceva altfel vulnerabil. Fizic greu de imaginat aşezat la un pian. Asta doar dacă nu consideri şi pianul un instrument al izolării,

fiindcă până la urmă nimeni nu e mai izolat decât un pianist. În orice caz, aşa era el la Caffè coi Portici. Baricadat în sine.

Apoi, odată achitată datoria mondenă a celor câtorva cuvinte indispensabile, rostite când şi când, s-a extras dintre braţele scaunului şi s-a dus pe trotuarul din centrul pieţei. Dar în zilele ce au urmat mi-a acceptat iarăşi prezenţa la masa lui, cu aceeaşi atitudine reţinută, atât în după-amiezile când mă trezeam târziu, cât şi seara, înainte să urc într-unul din taxiurile din spatele pieţei ca să ajung la mesele surselor mele de subzistenţă. Totul ca într-un fel de ritual pe care părea nu doar că-l acceptă, ci chiar că-l şi caută cumva. Cu acea nevoie obscură a oamenilor de a urma nişte ritualuri în momentele de prăbuşire.

Bun. Deci aşa era cartierul acela. Dincoace de râu şi cu exilaţii lui cosmopoliţi. Şi aşa eram eu. În exilul meu forţat. Şi aşa era el. În primăvara lui neagră. Şi, cum se va vedea, povestea pe care am venit s-o spun. Fie ea bună sau mediocră. Mă gândesc din nou la ea. Sub palmierii acestui litoral în extrasezon. Împărţind cărţi cât timp ele mai există.

2

Arome de cafea

Dat fiind că se baricadase în sine, nu de la el aflasem motivele revenirii sale în cartier. Ci de la un Santandrea căruia era evident că-i dăduse permisiunea să vorbească. În penumbra de amiază a unui Timp regăsit încă închis, aşadar prielnic nu doar împărtăşirii unor informaţii private, ci şi instituirii unei relaţii clare în trei, care nu avea să se modifice nici mai târziu. Practic, la întâlnirile noastre punctuale de sub porticuri, dinspre Partenerul Baricadat nu se scurgea niciun fel de informaţie despre sine. Îi lăsa mereu lui Santandrea sarcina de a mă pune la curent cu faptele ce puteau avea legătură cu el. De aceea, atât sub porticuri, cât şi în toate locurile unde întâlnirile noastre aveau să ne ducă ulterior, între noi circulau numai şi numai cuvintele absolut necesare. El se limita să afle că ştiam ce era de ştiut, iar eu, să aflu că ştia că eu ştiam.

Şi, ca întotdeauna între jucători, cu sau fără mese de postav verde, până la urmă asta era de ajuns.

* * *

Aşadar, după a treia sau a patra dintre întâlnirile noastre, reuşisem să aflu motivele întoarcerii lui solitare în cartier de la un Santandrea aflat pentru prima oară în rolul de portavoce oficială a relației noastre în trei.

Asta grație unei relatări detaliate despre seara de după ceremonia de pe colina cu împărați. Când – mai întâi pe divanele albe ale apartamentului ei, unde hotărâseră să locuiască, şi apoi în camera lor nupțială – Partenerul meu Baricadat se văzuse pus în situația să încaseze cât nu încasase vreodată până în momentul acela, căci ea nu mergea niciodată mai departe de îmbrățişările frenetice din scurta lor logodnă de pe străduțele din preajma Timpului regăsit. Îmbrățişări pe care le căuta mereu frenetic, cu trupul ei plin de promisiuni secrete, dar din care ajungea întotdeauna să se sustragă. Amânând batjocoritor până după o căsătorie impulsivă reciproca şi indispensabila cunoaştere biblică.

Aceasta era sfidătoarea ei provocare în întunecimea străduțelor din cartier. Un fel de început de partidă înainte de împărțirea cărților, în vederea câştigării unui pot viitor, care însă, în ciuda învoielilor, nu se realizase nici în seara ceremoniei. Când, după îmbrățişările lor frenetice pe divanele albe din apartamentul ei, odată ajunsă la

momentul decisiv, i s-a împotrivit din nou – cu trupul ei plin de promisiuni secrete devenit brusc rigid şi tremurător –, nu cu aceleaşi refuzuri batjocoritoare ca pe străduțe, ci cu amânări încordate, agitate şi de neînduplecat pentru alte momente, mai favorabile. Fără nimic altceva între ei în seara ceremoniei. Având drept consecință începutul unui impas, rămas fără progrese substanțiale şi în apartamentul de pe colină, şi în casa de pe albastra insulă Capri, unde se duseseră să caute cu mai multă hotărâre acele aşteptate momente mai favorabile.

Aşadar, cum aveam să aflu *a posteriori*, o situație bună să ofere explicații mai mult decât inteligibile pentru rarele lor apariții la Timpul regăsit, cu el mereu mai baricadat în sine, adresându-i-se numai lui Santandrea, şi ea mereu cu surâsul acela sfidător, da, dar şi în defensivă şi cu ochii îndreptați adesea altundeva, parcă în căutarea unui punct de sprijin de care să-şi agațe privirea.

Bun – şi spun „bun” doar aşa, de formă –, deci aşa stăteau lucrurile între ei până când, dintre cele două maniere în care se înfățişează întotdeauna mai răul, cel lent şi cel neaşteptat, acesta alesese să se înfățişeze în a doua. Într-o după-amiază luminoasă de aprilie. Când, sărind o tură de lucru ca pianist în studiourile de

înregistrări, el s-a întors pe neprevăzute în apartamentul de pe colină, urmarea fiind că – mâna lipindu-i-se parcă automat de clanța uşii dormitorului lor – a prins-o pe soția de-acum legală, chiar dacă imposibil de cucerit, în pat şi într-o situație deloc echivocă cu cineva pe care numai surpriza l-a împiedicat s-o identifice imediat ca fiind aruncătoarea masculină cu whisky din pahar de la Timpul regăsit.

Apoi, după ce identificarea a avut loc, facilitată şi de încremenirea uluită a celor două în pat, n-a reuşit să facă altceva decât să-şi desprindă mâna lipită parcă automat de clanță. Pentru ca apoi, odată uşa închisă la loc, să se ducă – într-o linişte absolută şi suprarealistă din casă, precum cele de după zgâlțâiturile cutremurelor – să se aşeze pe divanul alb. Cu mâinile încleştate una peste alta, ca să oprească impulsul nestăpânit de a deschide din nou uşa pe care tocmai o închisese, pentru ca măcar să nu sporească senzația de ridicol insuportabil al situației. Cu mintea angajată într-o încercare inutilă de a-şi pune din nou în ordine gânduri greu de pus în ordine. Cu muşchiul cardiac bătându-i în cutia toracică precum o tobă stăruitoare şi lentă undeva departe în noapte, semnalând inutil un pericol necunoscut, dar deja manifestat.

Totul a rămas nemişcat, ascultând zgomotele furişe, grăbite, ce se auzeau prin uşa dormitorului, până când – după un timp greu de calculat – uşa s-a deschis şi Tipa Masculină, îmbrăcată cuviincios, a trecut prin faţa lui. Liniştită. Cu un vag zâmbet ironic pe buzele subţiri. Cu dezinvoltura cuiva care cunoştea bine locul în care se mişcă. Pentru ca apoi, odată ajunsă la uşa apartamentului, s-o închidă cu acelaşi calm ironic în urma ei.

După dispariţia ei, nimic altceva în afară de liniştea seismică din apartament. Pentru un timp încă o dată imposibil de calculat. Până când uşa dormitorului s-a deschis din nou şi ea a apărut în prag, palidă şi încordată. Totuşi fără a folosi timpul imposibil de calculat ca să se îmbrace, dat fiind că era în picioarele goale şi avea pe ea doar un furou alb.

Au rămas amândoi nemişcaţi. Privindu-se în tăcere. El pe divan şi ea în pragul uşii, în lumina rarefiată a amiezii, care intra pe ferestrele deschise spre colină, parcă vrând să atenueze realitatea incontestabilă a faptelor, estompând-o. El a fost cel care s-a mişcat mai întâi. A părăsit brusc divanul ca să se ducă în bucătărie, unde, în încercarea de a deturna impulsul de nestăpânit al mâinilor de a se năpusti asupra oricărui obiect, şi le ţinuse ocupate

mai întâi cu lenta, precisa şi atenta preparare a unei cafele pe care nu avea intenția să o bea şi apoi, odată cafetiera pusă pe foc, cu o la fel de lentă, precisă şi zadarnică rearanjare a vaselor înşirate pe chiuvetă.

Abia atunci când cafetiera a început să emită chemările ei horcăitoare şi inutile, el, întorcându-se, a băgat de seamă că ea ajunsese tiptil în uşa bucătăriei, în picioarele goale, parcă găsind între timp curajul să facă asta. Se oprise în prag. Trupul plin de promisiuni secrete şi nerespectate, abia acoperit de furou, a stârnit în el scurte şi, dată fiind situația, absurde străfulgerări cu ei doi pe albastra insulă Capri, unde se duseseră să caute cu mai multă hotărâre nicicând găsitele momente mai favorabile pentru rezolvarea problemei lor conjugale. Atunci, stingând focul de sub cafetieră, ce ardea de fapt inutil, ca – după cum şi-a dat seama abia în momentul acela – toată căsnicia lor, el s-a întors spre fereastră, încercând să țină sub control cu ajutorul priveliştii copacilor de pe colină absurdele străfulgerări ale albastrei insule Capri.

Doar când a înțeles în mod clar că n-o să audă întrebări din partea lui, oricât le-ar aştepta, ea a început să vorbească. La început cu greu. Parcă vrând să aleagă cuvintele cele mai potrivite pentru a zgâria liniştea lăsată în bucătărie după ce cafetiera încetase să horcăie. Şi apoi,

încetul cu încetul, ajungând la un ton diferit. Unul rece şi ferm, relatând o cronică a vieţii ei, una dură, nepretinsă şi niciodată oferită anterior. Cronică ce, în definitiv şi în esenţă, nu era altceva decât explicaţia tardivă a problemei lor conjugale.

A expus motivele problemei lor conjugale pe tonul acela aspru şi atât de lipsit de orice pretenţie de a fi înţeleasă, încât friza un soi de orgoliu rece. Data din perioada unui soi de Mare Dezastru – sintagmă ce n-a fost furnizată de ea, ci formulată mental de el într-o încercare absurdă şi încăpăţânată de a apăra cumva străfulgerările de pe albastra insulă Capri –, ce avusese loc cu ani în urmă între ea şi tatăl ei. Când ea împlinise optsprezece ani. În lumea lor de oameni excesiv de dotaţi cu ceea-ce-contează, aşa cum dădeau clar de înţeles detaliile cronicii ei nepretinse.

Un Mare Dezastru ce a presupus întoarcerea în timp la tulburătoarea relaţie conjugală care îl legase pe tatăl ei – un bancher de renume în toate cele patru cantoane ale acelei specii de fortăreaţă montană, bine organizată economic, care era Elveţia – de splendida lui soţie. Într-atât de splendidă, încât a provocat furiile destinului, după cum avea să se vadă. În fine, un soţ şi o soţie cufundaţi într-o pasională şi îndestulată existenţă atât în casa

familiei de pe lacul dichisitului Locarno, cât şi în călătoriile lui de afaceri, cu şederi în anumite hoteluri vechi şi mari preferate de soție. Astfel curgea viața celor doi. Pasională şi îndestulată. Până la epilogul ei brusc, datorat unei boli a ei pentru care nu existau destui munți de ceea-ce-contează ca să o scape de încăpățânat de democratica Doamnă cu Coasa.

A fost epilogul brusc al acelei vieți conjugale pasionale şi îndestulate. Cu două consecințe clare pentru văduvul neconsolat: hotărârea de a o închide pe singura lor fiică de unsprezece ani într-un colegiu – evident, elvețian –, precum şi transformarea călătoriilor lui în nişte pelerinaje silnice în aceleaşi hoteluri mari preferate de soție. Unde o căuta şi o regăsea, fantasmă greu de prins, în plecăciunile invariabile ale unor ospătari zeloşi în sacou alb. Pe covoarele marilor saloane pe care ea păşise odinioară. În fața marilor oglinzi care îi reflectaseră fidel imaginea. Pe somptuoasele terase din fața lacurilor cristaline, unde cinaseră romantic la mese luminate cu sfeşnice mari de argint.

Toate astea pentru revizitarea unei lumi în fiecare zi tot mai insuportabil de lipsită de semnificație fără prezența ei. Şi unde toată puterea a ceea-ce-contează îşi dovedea neputința insultătoare de a o avea din nou alături de el, cu

sunetul real al vocii ei. Cu sarcastica privire reală a ochilor ei. Cu materialitatea reală a trupului ei. Cu alte cuvinte, după dispariția soției bărbatul a fost văduvit în mod insultător atât de ea, cât şi de propria omnipotență. Şi, în consecință, după funestul eveniment, de existența sa afacerist-romantică. Timp de şapte ani biblici. Până când, odată ce perioada de întemnițare a ajuns la scadență, fiica s-a întors de la colegiu în casa familiei de pe malul lacului.

Potrivit detaliilor nesolicitate din bucătăria inundată de aromele deja reci de cafea, elementul care declanşase Marele Dezastru fusese tocmai acea întoarcere. Şi, ca să fim mai precişi, constatarea făcută de bărbat că fiica sa, ce avea de-acum optsprezece ani, se transformase în decursul anilor de colegiu într-o femeie atât de asemănătoare mamei sale, încât părea aceeaşi persoană, înviată în mod uimitor, revenită din mormânt. Cu o consecință precisă: reluarea împreună cu fiica – mai întâi puțin câte puțin, ca pentru a savura realitatea acelei învieri, apoi cu tot mai multă hotărâre – a aceleiaşi existențe trăite anterior cu soția.

Şi-apoi din nou aceleaşi călătorii. Aceleaşi hoteluri. Aceleaşi plecăciuni ale ospătarilor zeloşi. Aceleaşi covoare pe care să calce iar. Aceleaşi oglinzi mari în care să se reflecte fidel. Aceleaşi cine la lumina lumânării pe terase

din fața lacurilor cristaline. Dar mai ales acelaşi chip, aceeaşi voce, aceeaşi privire sarcastică, din nou alături de el. În fine, aceeaşi materialitate şi căldură ale trupului soției, din nou alături de el. Toate ca să-şi ia o revanşă arogantă față de Doamna cu Coasa, una atât de totală şi care a declanşat în bărbatul acela o asemenea voluptate a omnipotenței regăsite, încât l-a îndemnat – într-una din acele călătorii – să îşi supună fiica unei încălcări a acelei legi pe care o stipulează toate codicele încă din negura vremurilor.

Asta se întâmplase în taină. Şi continuase să se întâmple în taină pentru un timp nespecificat în detaliile oferite de ea în bucătărie, până într-o dimineață decisivă, când bărbatul – poate într-o iluminare a tainițelor lui, într-un hotel situat, poate semnificativ, în apropiere de Lucerna, sau, poate, doar cu o încredere excesivă în regăsita lui omnipotență –, într-un moment de absență a fiicei, oferise spectacolul unui inopinat zbor voluntar de la fereastra camerei lor de hotel, ajungând pe pavajul grădinilor de jos.

Cu un ultim şi disprețuitor sarcasm al Doamnei cu Coasa. Nu i-a oferit îmbrățişarea ei izbăvitoare, ci eterna țintuire într-un scaun cu rotile. Şi, de atunci, niciun gest sau cuvânt din partea lui. De-a lungul întregii veşnicii.

* * *

De la fereastra bucătăriei, Partenerul meu Baricadat putea vedea copacii de pe colină înnegrindu-se în după-amiaza ce aluneca în seară în timp ce ea îi oferea detaliile nesolicitate. Cu un ton al vocii tot mai aspru, parcă menit să descurajeze în mod orgolios posibilele comentarii şi reacții la ceea ce tocmai îi povestise. Cumva, cu aceeaşi voce – şi-a dat el seama în timp ce o asculta – cu care îi ceruse imperios în penumbra străduțelor îmbrățişările acelea frenetice, înainte să le zădărnicească fugind din brațele lui şi apoi nerespectându-şi promisiunile. În orice caz, totul cu un singur rezultat: să se întrebe în timp ce o asculta cum se legau toate astea de străina ironică, cu buze subțiri, găsită în patul lor.

Răspunsul a venit în continuarea cronicii, fără ca el să fie nevoit să întrebe, cu întoarcerea ei în casa de pe malul lacului după o şedere într-o clinică îngropată între zăpezile elvețiene, unde o adusese încheierea pe calea aerului a Marelui Dezastru. Cu întoarcerea lor în casa de pe lac, unde tatăl era imobilizat într-un scaun cu rotile şi ea, da, aparent refăcută. Dar în realitate nutrind o teamă neclară şi rece față de sumbrul animal din pantaloni, cel care îşi dorise şi provocase Marele Dezastru. O teamă neclară, pe care însă, în timp, impulsurile fiziologice ale trupului ei

tânăr ajunseseră s-o împletească şi cu un fel de nostalgie contradictorie pentru sumbrul animal din pantaloni ce îl provocase, problemă la care într-o noapte găsise o soluție alternativă în atențiile uneia dintre infirmierele din preajma părintelui ei imobilizat.

O soluție alternativă pe care ea o practicase mai apoi în toți anii care urmaseră. Cu frecventarea exclusivă a ființelor de acelaşi sex, care însă n-au putut face să dispară complet nostalgia contradictorie pentru sumbrul animal din pantaloni. Fapt ce a provocat adesea accese de gelozie din partea obişnuitelor ei însoțitoare, cum se întâmplase la Timpul regăsit, când Tipa Masculină – o navigatoare profesionistă, proprietară a unei ambarcațiuni pentru turişti, pe care o cunoscuse vara trecută –, auzind-o cum afirmă că el, retras în soliditatea fizicului său şi concentrat să-şi bea berea în picioare la tejgheaua localului, ar fi putut eventual să-i satisfacă şi nostalgia ei contradictorie, aruncase dintr-odată whiskyul din pahar spre ea, lăsând-o apoi cu rochia mirosind a îndepărtate lande scoțiene.

Aşadar, iată care părea să fie explicația prezenței Tipei Masculine în patul lor. O reapariție a vechii soluții alternative. În orice caz, abia când ea a atins subiectul întâlnirii lor la Timpul regăsit, el a ieşit din apatie ca s-o

asculte cu atenția necesară în timp ce ea relata neaşteptata certitudine simțită când l-a privit stând în picioare la tejgheaua localului. Aceea de a fi ajuns pe neaşteptate – în fața lui, robust şi liniştit, bând bere la tejghea – la unica posibilitate de reorganizare a existenței ei contradictorii, concepută în decursul anilor de întâlniri exclusiv feminine. Adică aceea de a găsi bărbatul potrivit, care să o facă să-şi învingă temerile, şi de a se pune la adăpost în spatele bastioanelor unei căsătorii oficiale. Aşadar, îmboldită de certitudinea aceea neprevăzută, se dusese la tejgheaua de la Timpul regăsit ca să-l pună să-i şteargă rochia. Temându-se numai de două lucruri. Că el nu era liber şi că surâsul ei sfidător putea fi trădat, pe sub rochia albă, de neaşteptata, accelerata, autoritara pulsație a muşchiului ei cardiac.

* * *

Astea au fost, mai mult sau mai puțin, cuvintele ei din a doua parte a cronicii. El s-a uitat în continuare pe fereastră. Când ea se oprise cu totul din vorbit, copacii de pe colină erau de-acum de un verde închis. Îmbibați de umbra înserării care invada apartamentul, ca într-o încercare ulterioară a luminii – după cea rarefiată a

amiezii – să atenueze încă o dată realitatea faptelor. Acum, după ce se întrebase încă de la prima lor întâlnire ce era cu provocarea lansată de ea la Timpul regăsit, era în sfârşit informat. O provocare sfidătoare şi irațională, lansată ei înseşi şi apărută, din câte se părea, doar grație garanțiilor oferite de soliditatea trupului său sprijinit de tejgheaua localului.

Genul acesta de provocare era unul pe care el îl cunoştea: provocarea reprezentantei unui mediu pe care, mereu iritat, îl frecventase – din cauza uzinei siderurgice a familiei – în oraşul său de reşedință din Liguria înainte să-l părăsească, luând o decizie fermă. Mediul unor oameni pe care enormele doze de ceea-ce-contează îi autorizau să se folosească de aproapele lor pentru propriile nevoi. Indiferent de cine ar fi fost vorba. Fără să le pese de posibilele consecințe ale acțiunilor lor asupra aproapelui şi prevalându-se de un drept tacit de iertare de castă, indiferent care ar fi fost acele consecințe. Da, aşa era mediul frecventat de el în oraşul de reşedință din Liguria. Şi aşa era şi ea. Cu sau fără Mari Dezastre ascunse pe sub rochii albe. Cu nimic altceva luat în calcul în căsnicia lor eşuată. Doar soliditatea fizicului său, folosită ca metodă de terapie ratată a problemei ei. Până la urmă cu atât participase el la această afacere.

Ea i-a susținut mândră privirea când el, plecând de la fereastră – de-acum fără ca mâinile să-i mai aibă impulsul de a se năpusti asupra a ceva –, s-a răsucit şi a privit-o stăruitor în bucătăria inundată de aromele reci de cafea. În privirea ei: dreptul tacit de iertare de castă al propriilor fapte, în ciuda picioarelor goale de pe podea şi a furoului căzut neglijent de pe un umăr. El a continuat s-o privească. În fața trupului ei pe jumătate gol, odată ce sprijinul copacilor de pe colină dispăruse, reapăruseră străfulgerările albastrei insule Capri. Şi atunci, brusc furibund, nu rece, ca mai înainte, o ocolise. Ca să se ducă să facă singurul lucru care-i rămânea de făcut.

* * *

În fața valizei deschise pe patul răvăşit din dormitorul lor, după ce l-a urmat, ea a început să-i vorbească din nou. Spunând, cu acelaşi ton aproape orgolios, că ea şi Tipa Masculină nu se întâlniseră niciodată după căsătoria lor, cu excepția acelei după-amiezi şi doar la insistențele celeilalte. Altminteri, fidelitatea ei era una totală.

Abia la auzul cuvântului „căsătorie” el a încetat să-şi umple valiza şi a privit-o din nou. Cufundat pe neaşteptate într-un soi de senzație cețoasă de irealitate, ca şi cum n-ar

fi fost ei în cameră, ci alte două persoane. Două persoane care, după ce-şi dăduseră întâlnire sus, pe colina primăriei, dispăruseră, pentru ca apoi să-şi facă din nou apariția abia în după-amiaza aceea. Străini. Răniți. Având, poate, nevoie doar de compătimire. De aceea a privit-o în continuare încă o clipă aşa cum o vedea. Cum ar veni, cu acea senzație cețoasă de irealitate.

Apoi, imediat, în loc de asta a intervenit ceva stupefiant. Lenta şi aproape totala dispariție a ceții, cu ea fiind din nou ea şi numai ea. Toate astea conferindu-i brusc o ulterioară, inimaginabilă şi absolută certitudine. Aceea că până şi acum, când ştia tot ce era de ştiut despre căsătoria lor, el, ce stătea în picioare în fața ei, ar fi fost oricum dispus – imediat, chiar în acel moment, chiar în camera aia, chiar în ceața aia ale cărei margini pluteau încă în jurul lor – să renunțe chiar şi la ambele mâini numai ca să aibă fie şi cea mai mică speranță că le poate întinde spre trupul ei, pe care furoul de-abia îl acoperea, ca să fie în sfârşit acceptat măcar o dată.

Atunci el s-a silit să-şi desprindă privirea, căutând o cale de ieşire pe undeva. I-a oferit-o patul răvăşit. I-a dat ocazia să se gândească la faptul că nu le fusese îngăduit niciodată să-l răvăşească împreună. Şi, după momentul acela, niciun cuvânt în plus în cameră. Niciun zgomot în

plus în apartament. Doar – odată valiza umplută cu ceea ce e întotdeauna, într-un fel sau altul, un scurt şi expeditiv rezumat al propriei vieţi – bufnitura uşii în urma lui.

Apoi nimic altceva în de-acum încheiata după-amiază luminoasă de aprilie.

3

Swinging London

Aşadar, potrivit relatării detaliate a lui Santandrea din penumbra de amiază de la Timpul regăsit, acestea au fost motivele revenirii în cartier a Partenerului meu Baricadat de la Caffè coi Portici. Apoi, câteva săptămâni mai târziu, am aflat că el, înfipt în tăcere între braţele scaunelor de sub porticuri şi prăbuşit în primăvara lui neagră, se afla şi spre finalul unei partide de zece ani din existenţa lui. Asta odată cu intrarea în scenă a altui exilat cosmopolit al cartierului, chiar dacă doar unul de vară: stoicul Sfânt Sebastian sau, dacă vrem, Neobositul Căutător de Valori Autentice. Cu alte cuvinte şi mai precis, un anume Larry Stevens, de profesie narator britanic de istorii despre oameni dotaţi cu ceea-ce-contează, ca să zicem aşa. Dar

mai ales un ins care complica lucrurile în cazul Partenerului meu Baricadat.

Aparițiile lui în cartier la începutul fiecărei veri puteau fi puse în legătură cu o datorie de ospitalitate pe care Partenerul meu Baricadat o contractase cu trei ani în urmă. La Londra. Unde se dusese să-şi întrerupă cariera de pianist nomad, alăturându-se uneia din multele formații care călătoreau în anii aceia prin Europa şi pentru care Anglia – patria spirituală a muzicii lor – era cea mai râvnită destinație.

Carieră de care se apucase în jurul vârstei de douăzeci şi cinci de ani, din cauza unei intransigente intoleranțe față de universul oamenilor dotați cu ceea-ce-contează ce se învârteau în jurul uzinei siderurgice a familiei. Dar mai ales ca să scape de persistentul şi devorantul sentiment de pustietate care, alimentat în mod implacabil de marea ce asedia oraşul lui de reşedință din Liguria, îngrădit în cealaltă parte de munți, îi tulbura zilele îndestulate şi insuportabile şi îi inculca o chinuitoare şi neîntreruptă senzație de gol. Iată motivul aflat la originea carierei lui de pianist nomad, facilitată şi de o educație familială care inclusese lecții de pian. Lucru care îi îngăduise să cânte la pian oriunde era de cântat, dar numai după o învoială clară cu familia. Să nu treacă astfel de vârsta de treizeci şi

cinci de ani, iar la împlinirea ei, fără alte tergiversări existențiale, să-şi asume responsabilitățile asociate uzinei lor siderurgice.

Cu alte cuvinte, o partidă cu propria existență pe o perioadă determinată, începută de Partenerul meu Baricadat cu opt ani în urmă, odată cu părăsirea oraşului de reşedință din Liguria. Partidă pe care, după cinci ani de călătorii, odată confirmată definitiv inutilitatea alegerii altor locuri şi instrumentişti nomazi ca terapie pentru senzația lui de gol, se hotărâse totuşi să o continue jucându-şi la alte mese această miză de zece ani a propriei existențe. Hotărârea o luase în timpul ultimei lui călătorii profesionale la Londra, rezervându-şi pentru continuarea partidei, adică pentru cei cinci ani de autonomie rămaşi, o muncă sedentară în studiourile de înregistrări ale Capitalei, tabăra de bază a popasurilor lui dintre o călătorie şi alta.

În ansamblu, nu era o perspectivă rea. Dar nici atât de bună încât să se grăbească. Prin urmare, la încheierea angajamentelor din Londra ale formației din care făcea parte, în loc să plece din nou împreună cu ceilalți, preferase să ia o pauză în locul numit de agențiile turistice din anii aceia Fabuloasa Swinging London – în realitate, localuri, teatre şi străzi pline de oameni pradă unei plăceri

epidemice de a trăi în lume, într-un soi de încercare britanică a oraşului de a semăna cu Parisul, chiar dacă nu avea aceeaşi rezervă de stridii. Aşa era Fabuloasa Swinging London. În orice caz, lăsând la o parte rezerva de stridii, era un loc bun ca să ia o pauză înainte să se apuce, în viitorii cinci ani, de o carieră sedentară în Capitală.

Pauză pe care o folosise în foarte lungile zile de vară englezească în care trăia hoinărind pe străzile supraaglomerate şi îngrijindu-se, cu calmul său atestat, de senzația de gol. Până la apus. Când, dacă nu avea altceva de făcut, lua metroul spre Lambeth North şi ajungea la un pub proletar, dar aparte, numit Horse and Groom, cu lambriuri şi stampe cu cai pe pereți, ca să bea o bere şi să facă o partidă de *darts* cu singura cunoştință pe care şi-o făcuse în oraş. Palidul, stoicul Sfânt Sebastian.

* * *

Era o cunoştință pe care şi-o făcuse în salonul de dans unde se încheiase cariera lui de pianist nomad. Vastă, periferică, rezonantă şi suficient de murdară şi de psihedelică pentru a-l determina să-şi schimbe locul de

muncă chiar şi pe cineva care încă nu hotărâse asta. Aşa era salonul acela de dans. În ce-l priveşte pe Sfântul Sebastian, prezența lui în sală se datora studiului ambianței şi nevoii de a strânge informații pentru un roman la care scria. Aşadar, tipul făcea parte din categoria aceea de scriitori care studiază ambianțele şi strâng informații, dar când – la sfârşitul unei conversații aproximative într-o italiană chinuită, pe care o învățase la un curs seral – acesta îi propusese să se întâlnească în timpul cât mai urma să rămână în Fabuloasa Swinging London, nu găsise motive suficient de valide ca să refuze. De aceea, dacă la apus nu avea altceva de făcut, se ducea după el la Horse and Groom cel cu cai.

În ce-l privea pe Sfântul Sebastian, când el intra în pub, de obicei acesta se afla oricum pe un taburet de la tejghea, aşteptându-l, cu sau fără certitudinea că o să vină. Stătea singur, separat de ceilalți obişnuiți ai localului, cu o bere mare în mână şi numele lor deja înscrise cu încredere pe tabla pe care îşi rezervau locurile jucătorii de *darts*, agățată lângă ținta din împletitură de paie pusă în cui pe peretele de lemn al localului. Apoi, când îl vedea intrând, comanda la tejghea o bere şi pentru el, numai că fără să se ofere vreodată să o şi plătească, doar că ăsta nu era un motiv să-l refuze dacă în schimb, la

sfârşitul partidelor lor de *darts*, plătea el pentru amândoi. Ca şi cum, într-un fel, i-ar fi fost dator. Pentru că aşa era tipul. Parcă prins într-o confruntare solitară şi eroică şi ducând cumva cu gândul, din cauza palorii lui şi a atitudinii rezervate, la un stoic Sfânt Sebastian în care se trăgea cu săgeţi invizibile şi care, cum lumea îi era datoare în chip misterios, nu putea face altceva decât să stea în fiecare după-amiază pe taburetele acelui local, acceptând tot ce i se oferea, fie şi numai o bere.

Aşa era tipul. Parcă ocupat să oficieze pe acele taburete un ritual al lui, unul strict personal, la care, din motive necunoscute, numai el fusese invitat să asiste. Tipul era un stoic, un solitar, un retras, un creditor al lumii. La urma urmei, nu mai rău decât alţii. Dar asta nu-l împiedicase să stea pe gânduri câteva zile mai târziu, când – trezindu-se la ieşirea metroului din Fabuloasa Swinging London fără portofel – acesta se oferise să-l găzduiască, în aşteptarea viramentului bancar pe care îl ceruse din Capitală ca să poată porni din nou la drum.

O ofertă foarte surprinzătoare din partea unui atât de stoic creditor al lumii. Ceea ce l-a făcut să presupună că va contracta o datorie pe care nu era sigur că dorea s-o contracteze. Dar dacă viramentul bancar urma să ajungă cu întârziere, ar fi putut chiar să nu fie suficient de

consistent pentru a acoperi cheltuielile cu hotelul ale unei şederi mult mai lungi decât cea prevăzută, aşa că în cele din urmă îşi depăşise reticența şi acceptase.

* * *

Locul în care nimerise era un demisol cu ferestre înguste, dând spre trotuarele acelei şosele dezolante, cu case scunde, pe două niveluri, şi grădini mici şi sfrijite în față şi în spate, cum era pe atunci Lambeth North. Demisol unde locuiau, în afară de gazda lui, doi studenți anonimi din provincie pe care, în timpul şederii sale, avea să-i vadă doar în fugă, precum şi o tăcută şi mult mai puțin anonimă franțuzoaică tânără. Patru persoane în cinci sau şase camere, aşadar cu posibilitatea de a adăposti şi alți eventuali oaspeți. Cu camere mobilate cu canapele care noaptea erau folosite ca paturi, acoperite în întregime cu o mochetă uzată, odinioară albastră, ce lipsea doar în bucătărie – dotată în mod surprinzător cu o cadă de baie – şi în coşmelia toaletei ascunse în grădina din spate. În concluzie, un loc nu lipsit de un anumit confort, după cum putuse stabili încă din prima zi. Datorat în mare parte liniştii care persista în timpul zilei, când – odată cei doi studenți anonimi plecați dimineața –

demisolul rămânea supravegheat doar de gazda lui şi de tânăra franţuzoaică neanonimă.

Ghemuită în tăcere pe canapeaua din cameră, ea cosea şi croşeta veşminte care, vândute apoi în buticurile din Fabuloasa Swinging London, constituiau sursa ei de subzistenţă. Aşa era tânăra franţuzoaică neanonimă. Cu păr negru şi lins, lung până la jumătatea spatelui, o doză considerabilă de energie într-un fizic plăpând, de contorsionistă, şi un incisiv asimetric în colţul stâng al gurii, care, chiar dacă nu strica o anumită armonie agreabilă a ansamblului, îl îndemna instinctiv pe aproapele ei să fie conciliant cu ea. Aşa era tânăra franţuzoaică neanonimă. Mută, dar – poate tocmai din cauza caracterului ei taciturn şi a încremenirii pe canapeaua din camera ei – capabilă să-şi facă simţită prezenţa în demisol.

În ce o privea pe gazda lui, situaţia era aproape identică. Şi el stătea mut, închis în camera lui, aşezat la o masă unde umplea un teanc gros de hârtii până după-amiaza târziu, când, oprindu-se din lucru, ieşea la Horse and Groom pentru unica lui masă zilnică. O singură bere neagră, mare şi bogată în proteine – asta numai dacă nu i se oferea încă una – şi două sendvişuri groase şi

stratificate pe care le mânca încet. Parcă numărând caloriile.

Acela era, aşadar, ritualul strict personal pe care gazda lui mergea să-l oficieze în fiecare după-amiază la pub. Singura masă zilnică pe care şi-o putea permite cu puținele transferuri de bani venite de la tatăl lui – un croitor modest din provincie, despre care evita să vorbească –, dar cu mondena şi antieconomicoasa încăpățânare de a merge s-o consume într-un local public. Toate parcă din nevoia unei răsturnări de situație în rolul său solitar şi eroic pe care se străduia să-l joace. Adică rolul unui scriitor fără mijloace, în război cu o lume persistent insolvabilă, după cum reuşise să stabilească, confirmându-şi prima impresie despre el de la Horse and Groom. Un rol cu două consecințe precise, cum putuse verifica în timpul vizitelor lor frecvente la local: o reținere posomorâtă față de ceea-ce-contează, care îl determina, ori de câte ori plătea ceva, să deschidă portofelul doar atât cât era absolut necesar ca să strecoare două degete în el, aproape ocrotindu-i conținutul de eventuale priviri indiscrete, şi, cum se va vedea în curând, o încrâncenată şi devastatoare dependență de lumea dotată cu ceea-ce-contează.

* * *

A început să observe acea dependență la câteva zile după sosirea lui în demisol. La un sfârşit de săptămână pe care urmau să-l petreacă împreună, când – cu o disponibilitate tot mai inexplicabilă față de el – a insistat să-l invite la casa de la țară a unor foşti colegi de-ai lui de facultate. A simțit iarăşi, instinctiv, o reținere la ideea de a accepta. Apoi, aflând că invitația includea şi posibilitatea de a practica acea dură măsurare a propriilor puteri, uneori terapeutică pentru senzațiile de gol, cum poate fi tenisul, sfârşise încă o dată prin a spune da.

Călătoria: o oră cu un tren lent, cu opriri multe şi meticuloase în câmpia verde englezească, scăldată în soare. Apoi, la sosire, o vilă cu parc şi primirea pe care le-a făcut-o un cuplu format din o tipă de vreo treizeci de ani moderat de antipatică, fără copii, înaltă şi osoasă, şi un agent de bursă din Londra, voinic şi britanic de reținut.

Oameni destul de bine situați financiar, judecând după casa cu parc, terenul de tenis şi dependințele pentru oaspeți. Şi, aparent, legați de gazda lui printr-unul dintre acele pacte camaraderești pe care oamenii le încheie uneori în timpul facultății, în armată şi în toate locurile în care viața poate face să se întâlnească oameni din clase diferite. Pacte camaraderești care de obicei nu rezistă

multă vreme după dispariția condițiilor în care sunt încheiate, numai că al lor, chiar dacă – în ceea ce-i privea pe stăpânii casei – cu superficialitatea şi blândul îndemn la răbdare pe care oamenii dotați cu ceea-ce-contează le rezervă în anumite cazuri rudelor sărace, părea totuşi să reziste. Cel puțin la sfârşiturile de săptămână, aşa cum a putut stabili el.

Cât despre cel ce îl găzduia, acesta – indiferent atât la superficialitate, cât şi la îndemnuri blânde – dădea impresia că beneficiază de nişte drepturi tacite în casă. Şi, adâncit în plimbări ostentativ meditative prin parc, cu un pahar într-o mână şi un carnețel în cealaltă, le suspenda doar când era chemat pe terenul de tenis pentru a juca vreo partidă cu stăpâna osoasă a casei. Fiind, aşadar, cineva care-şi propune să-şi folosească dreptul clar stabilit de a beneficia de tot confortul pe care casa şi situația îl puteau oferi. Aşa era gazda lui în weekend.

Apoi, duminică după-amiază, înaintea întoarcerii la Londra, putuse verifica cât de departe puteau ajunge beneficiile confortului pe care i le oferea casa. Atunci când, la sfârşitul unei partide de simplu cu agentul de bursă, întorcându-se în dependință ca să se schimbe, putuse constata că gazda lui şi stăpâna osoasă a casei erau împreună sub duş. Ceea ce făceau ei nu era chiar un duş

şi, înainte ca ei să-i remarce prezența, se întorsese să-i propună încă o partidă agentului de bursă rămas pe marginea terenului ca să citească nişte ziare, fără să-i pese deloc unde ar putea fi ceilalți doi. Un context de camaraderie neîndoielnică, dacă voiai să vezi lucrurile dintr-un asemenea punct de vedere. Şi, oricum, un prim indiciu clar al unui alt aspect esențial al caracterului gazdei lui, care în curând avea să se dovedească plin de consecințe neprevăzute.

Relațiile lui strânse cu celălalt sex.

* * *

Consecințe care nu s-au lăsat aşteptate, ci au început să se manifeste chiar în seara aceea. La întoarcerea în Londra. După o călătorie cu un tren nu doar lent şi ticăit, ci şi pe jumătate gol, de seară de duminică, petrecută de gazda lui privind pe fereastră întunericul câmpiei englezeşti. Şi muşcându-şi în tăcere încheieturile degetelor de la o mână, pradă unei încordări ostentative. Aşa că nu puteai să nu te întrebi cărui fapt i s-ar putea datora toată încordarea aceea. Singura ipoteză demnă de luat în seamă – dat fiind comportamentul lui în weekend – era că se

datora întoarcerii forțate la demisol, după confortul casei de la țară, şi rolului său eroic de scriitor fără mijloace.

Odată întorşi în apartament, a putut stabili că, într-adevăr, viața lui la demisol era mai complicată decât probabil că i se păruse, asta atunci când, revenind după o scurtă oprire la toaleta din grădină, nu l-a mai găsit în casă, unde tocmai îl lăsase, şi s-a trezit singur în bucătărie, unde s-a confruntat cu tânăra franțuzoaică.

Aceasta se învârtea prin bucătărie ca sub efectele unei explozii a întregii şi considerabilei doze de energie cuprinse între hotarele restrânse ale corpului ei, deschizând şi trântind toate uşile dulapurilor într-o furioasă activitate motrice, care conferea cumva trupului plăpând, de contorsionistă, aspectul curios al unei jucării mecanice mari, cu arcul stricat. Apoi, văzându-l, începuse imediat să-i pună întrebări furioase şi sarcastice legate de modul în care îşi petrecuse weekendul gazda lui. Până în momentul acela nu aflase nimic altceva despre ea în afară de nume – Beatrix – şi de faptul că îşi ocupa timpul stând zi de zi pe o canapea şi tricotând veşminte şi, oricum, de vreme ce nu-i văzuse niciodată pe cei doi adresându-şi vreun cuvânt – cum, de altfel, se comportau toți cei din demisolul unde, chiar dacă locuiau împreună, trăiau ca şi

cum nu s-ar cunoaşte –, nimic nu-i sugerase că ar putea-o interesa cum îşi petrecea gazda sa weekendurile.

Nu era aşa. Şi când arcul s-a destins complet, ea s-a aşezat pe marginea căzii de baie, iar el a aflat că de fapt s-ar putea să aibă unele motive pentru a se manifesta aşa. Azvârlindu-şi părul lung pe spate cu mişcări bruşte, scurte şi mânioase ale capului. Cu incisivul asimetric din gură lăsat disprețuitor la vedere. Şi mai ales furnizându-i un raport mânios şi nesolicitat despre relația dintre ea şi gazda lui. Relație care, conform mâniosului raport, începuse cu aproximativ un an în urmă, în timpul unei excursii turistice de-a lui la Paris, când ea fusese ghid şi traducătoare la bordul unui autocar. Călătoria se încheiase cu mutarea ei în Fabuloasa Swinging London, unde el, după câteva luni de convieţuire la demisol, şi-a anunțat nevoia de libertate, ajungând să nu-i mai adreseze niciun cuvânt numai ca s-o facă să se întoarcă în Paris.

Acela a fost raportul ei mânios. Făcut de pe marginea căzii de baie cu toată remarcabila gamă de tonuri disprețuitoare ale limbii franceze şi încheiat cu o declarație clară şi amenințătoare. Că ea ar fi acceptat să plece, lăsându-l în seama acelei *poule* cu care îşi petrecea weekendurile, numai după restituirea anumitor bani pe

care fusese atât de proastă încât să îi împrumute abjectului parazit.

Deci parazit abject şi *poule* – definițiile gazdei lui şi a stăpânei casei de la țară. Arătând astfel cel puțin că ea ştia foarte bine cum îşi petrece el weekendurile. Aşadar, fuseseră întrebări pur retorice, ce nu aveau nevoie de răspunsuri pe care el oricum nu le-ar fi dat. Experiența îl învățase să nu se amestece în problemele de cuplu, aşa că a rămas tăcut în timp ce ea, odată declarația rostită, stătea în continuare aşezată pe marginea căzii. De-acum cu părul nemişcat pe spate. Cercetând bucătăria din priviri. Cu incisivul la vedere, parcă gata să se înfigă în jugulara oricui n-ar fi fost de acord cu declarația ei amenințătoare. Nu era cazul lui, căci rămăsese tăcut, numai că, temându-se că şi tăcerea i-ar putea fi interpretată drept dezaprobare şi ținând şi el, ca oricine altcineva, la jugulara proprie, la momentul oportun s-a dus în camera lui. Lăsând-o singură în bucătărie. Să închidă la loc uşile dulapurilor.

Gazda lui s-a întors acasă abia noaptea târziu. Când de-acum toți dormeau. Apoi, a doua zi, în mod surprinzător, în demisol totul revenise la normal. Ea îşi tricota veşmintele, ghemuită pe canapea, şi el umplea teancuri de hârtie scriind la masă. Numai că patru semne

roşii pe obrazul lui stâng ofereau un indiciu destul de semnificativ despre primirea pe care probabil că ea i-o rezervase la întoarcerea din weekend. Şi asta nu era totul, dar să afle cum stăteau lucrurile în realitate la demisol ar fi însemnat să golească liniştea de peste zi de orice farmec, aşa că în zilele următoare a făcut în aşa fel încât să rămână cât mai mult posibil pe străzile Fabuloasei Swinging London. Până când a primit viramentul bancar care i-a permis să plece din nou.

I-a dat vestea gazdei lui la Horse and Groom. Când a auzit-o, stând în picioare la tejghea, cu privirea întoarsă spre glasvandul care dădea spre stradă, n-a spus nimic preț de o clipă. Apoi, tot întors spre glasvand, a emis rugămintea lui precisă.

Să fie găzduit câteva zile în Capitală.

Era o rugăminte pe care şi-a dat seama că o aştepta chiar în momentul când i-a fost adresată. Şi care oricum avea un merit: de a limpezi o dată pentru totdeauna motivele întregii disponibilități a gazdei lui în ceea ce-l privea. Trebuie să fi fost, foarte probabil, un plan conceput de el încă de la întâlnirea lor din salonul de dans. Să-şi creeze o oportunitate de a scăpa din demisolul acela accesibil financiar. Înainte să-i răspundă, se uitase lung la el.

În lumina neonului de la tejghea, chipul lui palid, de Sfânt Sebastian, se reliefa pe o stampă cu cai – nişte călăreți în haine roşii care urmăreau cu haite de câini o vulpe argintie pe o pajişte de smarald –, lăsând încă să se vadă pe obrazul lui o rămăşiță a celor patru semne roşii, urmările weekendului petrecut în casa de la țară. În esență, cineva stând la rând în fața unui ghişeu de bancă şi aşteptând să-şi încaseze viramentul legitim – aşa arăta gazda lui cât aştepta răspunsul. L-a privit în continuare, fără să simtă vreo simpatie deosebită față de el. În ciuda semnelor de pe obraz. Dar când îi acceptase ospitalitatea în acel demisol, ştiuse imediat că îi va fi dator, iar acum venise momentul să se achite. Atâta tot.

La rugămintea expresă a gazdei, în ziua plecării a ajuns la aeroport singur, înaintea lui. El sosise cu mare întârziere. Exact la timp pentru îmbarcare şi având ca unic bagaj un sac de voiaj. Dar întârzierea cu care sosise lăsa să se înțeleagă că, probabil, nu-i fusese chiar atât de uşor să-l umple. Dar, oricum, nu mai avea alte semne pe obraji şi, odată îmbarcat, s-a aşezat la fereastră. Muşcându-şi în tăcere încheieturile degetelor. Cu ochii ațintiți pe aripile avionului. În aşteptarea decolării. Stoic.

Aceea a fost, cu trei ani în urmă, prima dintre sosirile lui în cartier.

* * *

În vara respectivă a dormit timp de aproximativ două săptămâni în apartamentul din fața cupolei, pe divanul pus la dispoziție de Partenerul meu Baricadat. Apoi, după ce a cunoscut în piață o tânără cu apartament, s-a mutat la ea. Apărea uneori în compania ei în cafenelele din piață şi dădea cu regularitate câte un semn de viață de două ori pe săptămână, doar ca să-şi culeagă corespondența, expediată în continuare pe adresa Partenerului meu, şi pentru câteva meciuri de tenis. Asta până în septembrie. Când a plecat înapoi. După care, în ciuda faptului că de-acum creditul de ospitalitate putea fi declarat lichidat, povestea s-a repetat şi în următoarele două veri. Când, după o rugăminte formală venită printr-o scrisoare, s-a întors pentru alte şederi, desfăşurate în aceeaşi manieră. Adică până cunoştea o fată cu apartament, după care urmau mutarea la ea şi aparițiile sale regulate pentru corespondență şi tenis. Până în septembrie, când pleca înapoi.

Ajuns în acest punct, era imposibil să nu constați o surprinzătoare disponibilitate a fetelor față de el. În ce priveşte motivele, se puteau emite doar ipoteze. Adevărul e că nu vorbea niciodată despre tinerele care-l găzduiau. Nu vorbea niciodată despre fete în general şi, aşa cum nu

făcuse niciodată vreo referire la stăpâna casei de la țară şi la tânăra franțuzoaică de la demisol, nu făcea nici vreuna la tinerele care îl găzduiau în Capitală. Avea în privința lor un fel de reținere posomorâtă, care te ducea cu gândul la cea față de portofelul lui. Nicio deschidere dincolo de cât era necesar ca să strecoare două degete, ca să zicem aşa.

În ceea ce priveşte ipotezele despre toată această disponibilitate a fetelor, în lumina evenimentelor ele erau, în esență, două. Şi dacă prima putea fi asociată unei disponibilități romantice a fetelor în fața unui atât de stoic creditor al lumii, a doua, mai puțin altruistă, era posibil să aibă legătură cu comentariile amuzate din vestiarele clubului de tenis, atunci când el devenea subiectul predilect de discuție al celorlalți jucători. Comentarii referitoare la partea lui anatomică ce stătea ascunsă în pantaloni când era în repaus şi pe care el se prefăcea că nu le aude. În cazul lui, într-adevăr, o parte anatomică de dimensiuni destul de considerabile şi care îi dădea, când era gol, un aer aproape abătut, lucru care însă, evident, nu li se părea astfel şi fetelor. În orice caz, ambele ipoteze – atât cea romantică, cât şi cea anatomică – făceau şederile lui acceptabil de scurte.

Cel puțin până în urmă cu un an. Când lucrurile se schimbaseră parțial odată cu publicarea romanului său.

Acesta conținea povestea unui tânăr provincial cu resurse financiare modeste, care, îndrăgostit de o colegă de facultate foarte frumoasă şi foarte bogată, o vede mergând spre altar cu un alt coleg de facultate, şi el foarte frumos şi foarte bogat şi al cărui destin era să devină agent de bursă la Londra. În ciuda exagerărilor estetice şi, poate, şi financiare ale protagoniştilor, nu era greu să înțelegi la cine se referă. Cel puțin grație descrierilor exacte făcute personajelor şi numeroaselor weekenduri pe care protagonistul părăsit din roman le petrece într-o casă de la țară din Anglia înainte de tragicul lui autodafe, realizat cu un pistol într-un vast şi murdar salon de dans de la periferia Londrei. Un final dramatic, care i-a sugerat editorului ideea de a promova cartea ca „o elocventă căutare a valorilor autentice ale vieții”.

Căutare mai mult sau mai puțin elocventă decât o cărămidă aruncată de un sărăntoc în vitrina securizată a unui magazin de bijuterii. Ceea ce nu l-a împiedicat să ia sintagma ca pe o sugestie comportamentală şi, în loc să accepte ca atare ceea-ce-contează de care cartea îi făcuse rost – o sumă apreciabilă, deşi poate sub aşteptările lui – şi să reducă măcar parțial datoria lumii față de el, s-a limitat la o singură schimbare. A stoicismului său. Nu mai era unul al scriitorului lipsit de mijloace, în luptă cu

racilele lumii, ci al Neobositului Căutător de Valori Autentice ale Existenței, stoic de conştient de sarcina grea ce-i fusese pusă pe umeri.

Cu o singură schimbare substanțială: îmbrăcămintea. Nu mai purta costume burgheze, ci blugi vechi şi rupți, pantofi Clarks ponosiți, cămăşi militare uzate şi baticuri negre la gât, scoțându-şi în evidență paloarea stoică a chipului. Afişa totul cu ostentație, ca pe un soi de uniformă. A Căutătorului de Valori Autentice, probabil. Având ca rezultat transformarea lui ulterioară într-un fel de Sfânt Sebastian paramilitar, înclinat adeseori să vorbească despre valori autentice, cu un singur efect clar. Să stârnească în oricine avea de-a face cu el un impuls unic şi imediat. Acela de a privi în jur, în căutare de arc şi săgeți.

4

Dulăi credincioşi

Deci aşa era exilatul acesta estival al cartierului, oaspetele Partenerului meu Baricadat. Insuportabil. În ce priveşte atitudinea mea refractară față de el, unul dintre motive urma să fie şi a treia postură pe care întâmplarea

va ajunge să i-o atribuie în continuarea poveştii de faţă. Cu numărul respectiv – trei în acea etapă verde a profesiei mele, petrecută, de nevoie, departe de casă – concretizat de prea multe ori de trei cărţi de valori egale şi la fel de perdante atunci când stăteam la mesele surselor mele de subzistenţă, iar la hipodrom, de locul al treilea ocupat de caii sosiţi în urma primilor doi, anume ca să nu ofere niciun fel de câştig. Toate acestea făcându-mă să dezvolt în cazul respectivului număr o prejudecată nu întru totul nejustificată faţă de orice concretizare a lui. Prejudecată poate denigratoare la adresa Sfintei Treimi, totuşi menită să se dovedească încă o dată absolut întemeiată în cazul lui.

* * *

Caz care, dintre toate feluritele împrejurări posibile, a făcut în aşa fel încât în acel an eu să fiu cel care-i urează bun venit în cartier. Când a sosit fără să-l anunţe în prealabil pe Partenerul meu Baricadat fie printr-o scrisoare, fie prin telefon, de parcă, dată fiind devalorizarea generală a lucrurilor declarate perimate anul acela de revoluţie, el hotărâse să declare perimate serviciile poştale şi telefonice. A sosit într-o seară

vântoasă, care preceda brusca apropiere a verii. Cu un vânt care, după ce traversa podurile de peste râu, se învârtejea în jurul cupolelor bisericilor, pentru ca apoi să coboare şi să perturbe jeturile de apă ale fântânilor arteziene, să rotunjească pe la colţuri clădirile vechi şi să mături inutil piaţa de revoluţionarii ancoraţi cu îndârjire de mesele cafenelelor. Evident, nu doar ca să aducă alţi străini în cartier – în acest caz concret, un paramilitar necunoscut care, ivindu-se în bătaia vântului de sub încrengătura de porticuri, împovărat de un sac de voiaj aruncat pe un umăr, a venit la masa mea în urma indicaţiilor câtorva ospătari.

Ca să mă întrebe dacă îl văzusem pe Partenerul meu Baricadat.

Fără să se prezinte sau să salute înainte de întrebare. Pentru ca apoi, după răspunsul meu negativ, să dea scurt din cap, asemeni cuiva care ştie deja că nu se poate aştepta la un alt răspuns de la unul ca mine. Aşa era tipul. După care, tot fără să salute, s-a întors şi a dispărut în mulţimea din piaţă, arogant şi arţăgos precum cadavrul unui cavaler străvechi în căutarea unui linţoliu furat. Aşa era tipul. Că te şi întrebai cine e. Iar răspunsul, deşi vag şi complet nesatisfăcător – adică „unul pe care-l ştiu” – îl primisem de la Partenerul meu Baricadat când a venit să

se aşeze la masă. După ce a apărut şi el din încrengătura de porticuri. Fără să-i pese de vânt, dat fiind tonajul lui.

Aşadar, pe moment nicio altă informaţie despre noul sosit – urma să le primesc după aceea de la Santandrea, la fel ca întotdeauna – şi nici alte comentarii din partea Partenerului meu Baricadat în legătură cu această sosire neanunţată. În ce-l privea, el îl considera, probabil, doar unul dintre incidentele primăverii lui negre. A urmat partea a doua a ritualului nostru de seară: mersul până la staţia de taxiuri din spatele pieţei, de unde eu am plecat apoi spre mesele surselor mele de subzistenţă, în timp ce el, rămas singur, a pornit pe străduţa care ducea la Timpul regăsit.

* * *

Străduţa era pustie. Anul acela prezenţa revoluţionarilor în piaţă ajunsese să constituie un fel de forţă centrifugă care seara golea străzile din jur şi, la fel ca aproape toate celelalte străduţe, era şi ea pustie. Sediu al meşteşugarilor chitiţi să răspândească pe străduţă mirosurile lor acre de solvenţi chimici în timpul zilei, noaptea ea etala doar vechile uşi zăbrelite ale prăvăliilor, mari şi făcute dintr-un lemn în curs de a fi devorat de

vreme. Pe la jumătatea străduței, luminile slabe şi izolate ale unui birt ieftin, cu foi de hârtie drept fețe de masă, iar pe uşă, o firmă delicată ca prețurile din local.

Aşa arăta noaptea străduța ce ducea la Timpul regăsit. Aşa că îi făcea oricând plăcere s-o străbată după zilele petrecute în acele acvarii fără apă care erau studiourile de înregistrări, unde-şi făcea munca sedentară pentru care optase după întoarcerea de la Londra. Cu mâinile doar aparent pe claviaturile pianelor, în realitate ocupate să împartă şi să distribuie cărți de joc invizibile în a doua parte a partidei de zece ani de dinainte de întoarcerea în oraşul de reşedință din Liguria.

Partidă în care mâna cea mai bună se dovedise a fi întâlnirea cu Santandrea. Atunci când fostul proprietar al unui studio de înregistrări, obligat de concurența marilor case de discuri să tragă obloanele şi aflat în căutarea unei activități liniştite şi suficient de rentabile cu care să se redreseze economic, deschisese Timpul regăsit şi îi oferise o cotă-parte din afacere în contul unor creanțe acumulate la studioul de înregistrări din vremea cât fusese pianist acolo, el acceptase fără să regrete niciodată că o făcuse. La fel ca în studioul de înregistrări, cei vreo douăzeci de ani care erau între ei rămăseseră în continuare şi la Timpul regăsit doar ceva ce ținea de registrul de stare civilă.

Aşadar, iată un alt element care făcea din local un bun refugiu pentru a doua parte a partidei lui, indiferent cum s-ar fi scurs zilele.

Lucrurile nu se schimbaseră nici după ce căsnicia lui se făcuse țăndări. Simțea în continuare localul, laolaltă cu apartamentul din fața cupolei, ca pe unicul său refugiu, unde se putea pune la adăpost de nelinişti fizice şi senzații de gol. Pentru că, până la urmă, acesta era rezultatul căsniciei lui eşuate. O neliniştitoare senzație de atribute intime secătuite. Declarate secătuite, ca să zicem aşa. Şi mai ales vechea senzație de gol, care nu doar că revenise, ci chiar se adâncise şi sporise în luminoasa după-amiază de aprilie din bucătăria inundată de arome de cafea odată ce Marea Lovitură de Val s-a disipat.

Pentru că toată povestea asta cu ea nu putea fi caracterizată altfel decât ca o Lovitură de Val. Încă de la prima lor întâlnire. Când – traversând luminile şi umbrele localului şi golindu-l progresiv de orice altă prezență – ea venise la tejgheaua de la Timpul regăsit ca să i se şteargă rochia albă. Pentru că aşa a fost apariția ei la tejghea. Asemănătoare impactului cu o masă mare de apă care, după ce stătuse zăgăzuită şi se acumulase ani de zile – mai întâi în oraşul de reşedință din Liguria şi apoi în călătoriile cu instrumentiştii nomazi –, s-a năpustit asupra

lui. Târându-l după ea nu doar de la tejgheaua Timpului regăsit, ci din toată viața lui. Marea Lovitură de Val care, în loc să se îndepărteze, se întorsese seară de seară pe străduțele cartierului. Alimentată de îmbrățișări frenetice şi de surâsurile ei sfidătoare. Îmbrățişări şi surâsuri care măturau orice altă prezență feminină din nopțile şi zilele vieții lui, cu un rezultat precis: înlocuirea vechii senzații de gol cu o primă conştientizare a existenței, una incitantă, niciodată simțită înainte, şi având drept consecință o descoperire. Că asta şi nimic altceva căutase el necontenit încă de când îşi părăsise oraşul de reşedință din Liguria. O conştientizare incitantă a existenței.

Conştientizare care apoi se dovedise rezistentă la orice. Chiar şi la nopțile chinuitoare din paturile lor, atât în cel din Capitală, cât şi în cele de pe albastra insulă Capri. Şi totul se datora unei certitudini precise, imposibil de distrus: ea – oricum ar fi stat lucrurile şi orice altceva ar fi survenit – era singura parteneră la înălțimea partidei jucate de el. Dacă te gândeai bine, o certitudine deloc diferită de cea pe care o simțise ea, că putea domoli prin el frici şi nostalgii obscure, conform spuselor ei din bucătăria inundată cu arome de cafea. De aceea, dacă voiai, puteai defini căsătoria lor drept întâlnirea a două certitudini neîntemeiate.

Şi, oricum, cu un rezultat precis în ce-l privea pe el: vechea senzație de gol nu doar că revenise, dar stingerea Marii Lovituri de Val o adâncise şi mai mult, lăsându-l cu sentimentul neliniştitor de secătuire a atributelor intime. Ceea ce, în consecință, a stârnit tentația de a întrerupe cu doi ani mai devreme partida lui de zece ani cu existența şi de a reveni în oraşul de reşedință din Liguria, ca să-şi trateze atributele intime secătuite muncind în uzina siderurgică. În prezența milosteniei liniştitoare a mării, ca să zicem aşa. Tentație oricum menită să se izbească zi de zi de reticența confuză şi îndârjită de a-şi părăsi mesele, comună tuturor jucătorilor. Oricât de ruinătoare s-ar dovedi ea. Chiar dacă de-acum potul care i-ar fi putut îmbogăți dispăruse de pe masă. Continuând să-şi joace cărțile, oricât de mizerabile, până la ultimul jeton, doar ca să-i dea ocazia Tatălui Ceresc să-şi demonstreze existența neîndoielnică.

Aşadar, pentru el seara însemna să străbată străduța spre refugiul de la Timpul regăsit. Mărunțiş de la masa unde de-acum marele pot dispăruse, dar suficient ca să-l îndemne să nu se ridice de pe scaun, ci să aştepte. Chiar dacă fără să ştie prea bine ce. Poate doar ca vântul – în alte seri vântoase ca aceea – să înhațe, pe lângă tot ce mai

lua cu el, şi senzaţiile sale de gol şi nelinişţile stârnite de atributele intime secătuite.

Şi, în momentul acela de încredere iraţională în vânt, cărţile lui mizerabile au făcut să nimerească peste cuplul care ieşea din birtul ieftin, cu foi de hârtie pe post de feţe de masă. El, bărbat tânăr, ea, femeie tânără. Aşa era cuplul acela. Ţinându-se cu braţul pe după umeri. Îndreptându-se spre piaţă şi înfruntând vântul, strâns îmbrăţişaţi. Cu mersul grăbit şi flămând al celor care s-au hotărât să profite de toate oportunităţile pe care le-ar fi putut oferi noaptea. Aşa era mersul lor. Aşa că lăsa puţine îndoieli în privinţa locului unde, mai devreme sau mai târziu, i-ar fi purtat seara, odată devenită noapte. Un pat în care să beneficieze până la capăt de toate acele oportunităţi nocturne. A rămas locului şi i-a privit cum dispar înspre piaţă, neputându-se înfrâna să se gândească iarăşi la alte plimbări asemănătoare – şi, în acel sens specific, zadarnice – pe străduţele de acolo. Şi atunci, strângându-şi brusc cărţile mizerabile, golit de orice fărâmă de încredere în vânt, s-a dus să le arunce pe tejgheaua lui Santandrea. Aşa, inutile.

* * *

Abia peste câteva ore a ajuns să-l întâlnească pe oaspetele lui. Când s-a întors acasă noaptea târziu. Şi l-a găsit aşteptându-l adormit la capătul scării, pe pardoseala palierului. Cu capul culcat pe sacul de voiaj. Cu ochii închişi, parcă vrând să ascundă în somn motivele sosirii lui neanunțate. Atunci l-a trezit atingându-l cu mâna pe umăr. Apoi – controlându-şi impulsul de nerăbdare ce caracteriza de-acum relația cu el – s-a dus să deschidă uşa locuinței.

L-a întrebat de ce nu apăruse la Timpul regăsit ca să ia cheile.

I-a răspuns ceva vag, legat de o plimbare prin cartier, şi tonul stins al vocii lui l-a îndemnat să-l privească. Înțelegând imediat că avea ceva. Chipul lui palid de căutător existențial se ivea aproape livid deasupra baticului de la gât şi privirea îi era ațintită asupra mâinilor lui, ce descuiau uşa, vrând parcă să se asigure că ştie s-o facă. Un tip urmărit de ceva. Asta era impresia pe care o crea în timp ce el deschidea uşa.

Indiferent ce era lucrul care îl hăituia, nu a reuşit să se elibereze nici când uşa apartamentului s-a închis după el. Imediat ce şi-a pus sacul de voiaj în spatele divanului pe care urma să doarmă – cu acel rol fundamental pe care

divanele păreau să-l joace în viața lui – şi a primit aşternuturile necesare, a început să-l aranjeze pentru noapte. În tăcere. Desfăcând cearşafurile şi întinzându-le pe divan, parcă absorbit de o misiune stoică. Precum cineva care, găsind în cele din urmă linţoliul căutat, îl pregăteşte ca să se înfăşoare în el. Operațiune care cerea o anumită discreție, aşa că – înfrânându-şi din nou impulsul de nerăbdare – el l-a părăsit şi s-a dus pe terasă, ca să-şi aline cu o bere senzațiile de gol şi nelinişştile fizice nealungate de vântul înserării. Pe latura unde vântul învârtejit pe după cupola bisericii ce se ivea printre acoperişurile caselor din față ajungea mai domolit. Aşezat pe unul din fotoliile de răchită care mobilau terasa, goale şi uscate în timpul iernii, lustruite şi dotate cu perne vara prin grija menajerei plătite cu ora.

Şi pe acele fotolii a aflat în sfârşit ce îl hăituia pe oaspetele lui. Când, odată divanul pregătit, venise după el, se aşezase pe un alt fotoliu şi rămăsese aşa, muşcându-şi o mână şi cu privirea ațintită stoic spre corpul întunecos al cupolei. În tăcere. Aproape aşteptând ca el să vorbească primul şi să-l întrebe ce are. Nu avea nicio intenție să-l întrebe. Totul – sosirea neanunțată, muțenia îngândurată şi ora târzie din noapte – făcea să se prevadă pericolul unei stoice conversații existențiale. Aşa că tocmai se

pregătea să se ridice şi să intre în casă, când şi-a dat seama de starea mâinii pe care el şi-o muşca. Umflată. Vineție. În urma îndârjirii fără precedent a dinților.

Atunci, reprimându-şi în continuare nerăbdarea, l-a întrebat ce are.

Răspunsul nu a venit imediat. Doar după o ezitare destul de lungă ca să te facă să-ți zici că scopul ei e să tensioneze aşteptarea cu doza potrivită de suspans. Apoi i-a spus. În italiana chinuită a primelor lui zile de după sosire. Şi, în seara aceea, cumva sfârtecată, făcută şi mai greoaie de palele de vânt venind dinspre cupolă.

Al doilea roman al lui. Lui i se datorau aerul de om hăituit şi îndârjirea cu care îşi tot muşca mâna. Mai precis, tuturor încercărilor ratate de a-l scrie pe care le făcuse luni în şir în demisolul de pe Lambeth North până când, într-un moment de depresie acută, luase primul tren spre Capitală fără ca măcar să se gândească să-l anunțe – şi îi cerea scuze pentru asta –, pentru a încerca să-l scrie direct aici, în cartier.

Căci povestea pe care o avea în minte era plasată în cartier. Cartier pe care-l vedea ca pe un fel de ghetou în care dezrădăcinați şi miliardari trăiau uşă în uşă, izolați voluntar atât de zdravăn între hotarele lui, încât nu le venea să-l părăsească nici măcar în weekenduri. Nişte

precizări care arătau cel puțin că dezrădăcinații, miliardarii şi weekendurile erau de-acum fundamentele verificate ale tematicii sale specifice. Ceea ce l-a făcut să se întrebe ce piedici întâmpina.

Şi, în ciuda nerăbdării, l-a întrebat.

Iar răspunsul a fost acela că, în ciuda tuturor precauțiilor absolut necesare, personajele şi situațiile se dovedeau atât de asemănătoare cu personaje şi situații din realitate, încât creau riscul apariției unor identificări exagerate.

Explicație dată cu privirea fixată la cupolă. Dramatic. Parcă gândindu-se iar la ceva dureros.

După lectura romanului, Partenerului meu Baricadat i-a trecut prin minte dacă nu cumva publicarea lui nu îi crease probleme cu stăpânii casei de la țară, iar privirea aia dramatică spre cupolă era, foarte probabil, răspunsul. De aceea tocmai începuse să se întrebe ce miliardari susceptibili cunoaştea în cartier, când ceva din atitudinea lui l-a făcut să intuiască faptul că, după toate probabilitățile, chestiunea nu-i privea atât pe miliardari, cât pe dezrădăcinați şi că, în ultimă instanță, acestui lucru i se datora, probabil, conversația de acum, cu toate precizările ei nesolicitate. Era o cerere de complicitate subînțeleasă. Poate chiar de permisiune de a scrie

povestea lui. În calitatea lui de reprezentant al dezrădăcinaților, probabil. Şi atunci, considerând discuția încheiată, a intrat înapoi în apartament. Lăsându-l singur pe terasă. Pradă problemelor lui şi palelor de vânt care veneau dinspre cupolă.

Asta însă doar ca să-l regăsească dimineața, când s-a trezit, aşezat pe acelaşi fotoliu unde îl lăsase. Singurele diferențe față de noaptea trecută erau un top de hârtie de pe genunchi, cu câteva foi mototolite pe pardoseală, în jurul lui, şi ochii ațintiți în continuare dramatic spre cupola reliefată de data asta pe cerul albastru al dimineții. Cu o privire atât de fixă, încât te făcea să te gândeşti la un soi de experiment telekinetic de sfărâmare a cupolei şi, dacă n-ar fi fost topul de hârtie de pe genunchi şi priveliştea patului nefăcut, ai fi putut crede că îşi petrecuse noaptea pe fotoliul acela, ațintind cupola cu privirea. Oricum, toate absorbindu-l atât de tare, încât aproape că nu a remarcat prezența lui pe terasă. Atunci, în loc să utilizeze cafeaua deja pusă pe foc în bucătărie, s-a hotărât să iasă şi să meargă s-o bea în piață.

* * *

În ciuda albastrului dimineții văzut de pe terasă, abia pe străduțe a început să perceapă aerul periculos al zilei, ca pe o indispoziție ascunsă care îl năpădea cu o tenacitate tăcută de când se trezise. Parcă netezite de vântul nopții, fațadele bisericilor şi ale altor clădiri străluceau în soare, mângâiate de o briză care venea dinspre râu şi făcea lumea să umble pe străduțe cu un soi de nelinişte.

Nu altfel stăteau lucrurile în piață. Unde un cer de un albastru intens, încărcat de certitudini, cobora greu peste umbrelele cafenelelor, voind parcă să le strivească, şi unde revoluționari la bustul gol se bronzau pe marginile fântânilor arteziene, jos, lansând strigăte provocatoare înspre tinerele mame în fuste scurte care împingeau cărucioare pe pavaj ridicând stoluri de porumbei. În piață totul era lumină. Şi adiere uşoară, venită dinspre râu şi chemându-i parcă pe toți, împreună cu lumina soarelui, la o altă viață. Oferind oricui oportunități necunoscute şi ironice.

Da, o zi ironică la adresa speciei umane. Dar la fel de capabilă să pătrundă direct în cutia toracică şi să impulsioneze dorința ascunsă de a o împărți cu cineva. Înainte să se termine. Atunci, încercând s-o ignore, a luat

un ziar şi s-a dus să-l răsfoiască la Caffè coi Portici. Apoi, după ce a citit paginile sportive – singurele care nu vorbeau despre revoluția pe ai cărei protagonişti, dacă ridica privirea, îi putea vedea adăstând în piață –, l-a închis. În ciuda a tot şi toate, s-a întors să privească din nou piața şi ziua.

În privința zilei, ştia că n-o să fie nevoie să bage prea multe fise în telefonul agățat pe zidul porticurilor ca să găsească pe cineva cu care s-o împartă. Atunci, puțin câte puțin, chipuri feminine anterioare Marii Lovituri de Val au apărut iarăşi din întunecoasele ape care stagnau de mai multe luni şi, în dimineața aceea, erau scăldate în soare. De aceea a încercat să-şi imagineze ziua împreună cu un alt chip, cu o altă voce de femeie. Singurul rezultat fiind acela că senzația de gol şi neliniştea au revenit aproape automat. Doi dulăi credincioşi, culcuşiți în el şi gata să-şi strângă cu prima ocazie fălcile în jurul stomacului lui. Îi cunoştea bine pe dulăii ăia. Imposibil de domesticit şi, în anumite ocazii, cum era ziua aceea, slăbind mai greu strânsoarea muşcăturii.

Nu-ți trebuia mult ca să înțelegi cărui lucru, în afara strălucirii zilei, i se datora stăruința muşcăturii lor. Cuplului întâlnit cu o seară înainte în vântul de pe străduță şi celor puse în mişcare în partea lui cea mai

vulnerabilă şi mai protejată, chiar dacă, evident, nu suficient de protejată. Bine, atunci nu-i rămânea altceva de făcut decât să caute nişte moduri de a-i face pe cei doi dulăi să slăbească strânsoarea, aşa că a stat să se gândească cum s-o facă să slăbească până la ora prânzului. Când oamenii aşezaţi în cafenele începuseră deja să plece. În grupuri mici. Împotriva voinţei lor. Aproape regretând. Lăsând parcă în urmă pe scaunele goale o parte din ei înşişi. În timp ce ospătarii profitau de moment ca să pregătească din nou mesele şi să schimbe orientarea umbrelelor, potrivindu-le pentru soarele amiezii.

Rămase în continuare nemişcat. Privind piaţa care se golea. Ştia că în curând urma să ia înfăţişarea ei cea mai bună, pe jumătate pustie şi în bătaia soarelui, iar în altă împrejurare ar fi profitat de după-amiaza lipsită de angajamente în studiourile de înregistrări ca să ia prânzul – prost, dar cu priveliştea pieţei aproape pustii – într-unul din restaurantele pentru turişti cu mese pe trotuar. Dar nu în ziua aceea. În ziua aceea chiar şi după-amiaza liberă de angajamente contribuia la încleştarea muşcăturii celor doi dulăi.

Aşa că a părăsit masa. Cu hotărâre. Ca să profite de singura posibilitate de care dispunea pentru a face să slăbească strânsoarea celor doi dulăi.

* * *

Când s-a întors acasă, oaspetele lui era tot pe terasă şi numărul foilor mototolite de pe podea sporise. Dar tot a trebuit să insiste ca să-l convingă. Apoi, odată dezgropate din dulap o pereche de rachete nefolosite de luni de zile – un alt efect al disipării Loviturii de Val fusese acela că renunțase la tenis –, a umplut două genți cu cele necesare pentru el şi pentru oaspetele lui. Înainte să se ducă la telefon ca să cheme un taxi şi încercând să îşi țină sub control nerăbdarea de a se mişca, care îi tensiona muşchii.

Nerăbdare care a persistat şi în drumul spre arena de tenis. Timp în care vedea pe geamurile coborâte ale taxiului, dincolo de ceafa şoferului, ziua născută din vântul nopții dezvăluindu-se aşa cum era din toate punctele de vedere. Prima, brusca, precocea şi indiscutabila zi de vară. Lucru evident mai ales pe splai. Unde platanii mari, toaletați, de pe marginea bulevardelor se revărsau peste zăgazurile de piatră de pe malul râului ca sub imboldul unei forțe tăcute şi de neoprit, născută şi

ea din vântul nopții. Era aceeaşi forță pe care, cum se întâmpla întotdeauna vara, o simțea împingând în venele trupului său mătăhălos, vrând parcă să iasă din el şi să se contopească cu căldura şi lumina ce îl înconjurau. Pentru el vara era întotdeauna astfel. O dorință fizică de a se contopi cu tot ce era scăldat în soare.

Nu altfel stăteau lucrurile la club, o construcție ponosită de pe malul râului, cenuşie şi tristă chiar şi în strălucirea zilei. Dar leandrii înşirați de-a lungul gardurilor ce împrejmuiau terenurile parcă explodaseră, supuşi aceleiaşi forțe ca şi platanii de pe splai, iar arborii de pe latura cu râul erau închişi la culoare, falnici sub soare şi parcă prinşi într-o solemnitate încremenită. S-a dus să se schimbe. În grabă. În penumbra umedă a vestiarului. Pentru ca apoi să meargă să-l aştepte pe oaspetele lui pe teren. Zgura roşie, scăldată în soare, se simțea caldă sub picioare şi, ca să țină sub control muşcătura celor doi dulăi, el s-a apucat mai întâi să-şi frece cu putere tălpile de benzile de plastic ale tuşelor, ca să le curețe de zgură, şi apoi să izbească cu ele ca să împingă în sol ancorele metalice care le fixau. Până când, odată terenul pregătit pentru partidă, a venit şi oaspetele lui.

A jucat mai întâi cu el şi apoi, când oaspetele lui s-a declarat obosit, cu alții care frecventau clubul. Toată după-amiaza. Până când muşchii neantrenați au început să resimtă efortul. Atunci s-a întors în penumbra vestiarului. Pentru un duş lung, rece ca gheața, de unde în cele din urmă a ieşit simțindu-se aşa cum sperase să se simtă. Rece, amorțit, fără dorințe. Şi cu cei doi dulăi în sfârşit cu botul pe labe. Aproape indiferenți.

Când a ieşit din vestiar, oaspetele lui îl aştepta pe terasa barului, aşezat pe un şezlong şi privind ultimele partide de la apus. Cu ochii ațintiți asupra jucătorilor, aşa cum îi ațintise asupra cupolei când îşi muşca mâna. Nu părea că se grăbeşte acasă, ca să şi-o muşte din nou, aşa că s-a aşezat şi el. Rămânând să se bucure de durerea tainic reconfortantă a muşchilor. Cu liniştea apusului întreruptă doar de loviturile rachetelor, de câteva strigăte rare ale ultimilor jucători de pe terenuri şi de zăngănitul sticlelor pe care barmanul le punea înapoi în rafturi pentru a doua zi. Apoi s-au terminat şi ultimele partide, jucătorii au intrat la vestiare şi un om de serviciu a început să ude terenurile rămase pustii. Formând pete mari, întunecate, pe zgura roşie.

Au rămas amândoi nemişcați. Apoi omul de serviciu a închis aspersoarele şi a plecat. Lăsând în urma lui

terenurile întunecate, tăcute şi ude. Timp în care deasupra zidului împrejmuitor de pe latura cu râul vântul stârnea foşnetul copacilor ce aşteptau drepți şi neînfricați venirea serii. Şi împingând în sfârşit ziua spre final.

* * *

Aşadar, sosirea oaspetelui din vara aceea a adus nişte foloase terapeutice. Şi a determinat alte reveniri la club în zilele ce au urmat. Doar că fără rezultate notabile. Căci, conform numărului de foi mototolite de pe pardoseala terasei şi în ciuda mutării lui în cartier, probabil că nu făcea progrese deosebite cu romanul, iar treaba asta ajungea să se reflecte în jocul lui, făcând din el doar fantoma jucătorului bun care putea de fapt să fie. Şi nu doar atât. Pe lângă asta, era atât de evident că îl urma la club doar dintr-o datorie de oaspete, încât în cele din urmă a preferat să nu-i mai propună aşa ceva şi să-şi continue terapia cu un antrenor.

El nu a reacționat în niciun fel când a încetat să-l invite la club. Aşa cum nu părea să reacționeze la nimic altceva. Pentru că starea în care rămânea toată ziua sub copertina terasei, întinsă în calea unui soare de-acum irevocabil estival, era una esențialmente catatonică. Ieşea din casă

doar ca să cumpere provizii, pe care apoi le punea în frigider cu discreție britanică. Frumos, în ordine, separat de restul. O ordine din frigider care implica şi bucătăria după mesele lui solitare, şi – dimineața – divanul unde dormea, în ciuda venirii zilnice a menajerei plătite cu ora. Şi totul cu o strategie evidentă. Să facă din prezența lui în casă o povară cât mai mică cu putință. Însă cu un singur rezultat consistent. Că – la fel ca la tenis – până şi prezența lui în casă semăna cumva cu cea a unei fantome. Fantoma terasei, ca să zicem aşa.

Un alt efect al stării lui catatonice: nu ieşea niciodată seara ca să meargă în piață, dând de înțeles cum că în anul acela nu urma să facă nimic ca să-şi procure o altă locuință. Iar dacă în câteva rânduri a părut să fie pe punctul de a aborda subiectul şederii lui îndelungate în apartament, în cele din urmă a preferat să amâne, aşteptându-l pe celălalt s-o facă. Conform firii lui, de altfel. În viață, ca şi în tenis, prefera să joace pe contre. Dar nu era un subiect pe care să-ți facă plăcere să-l abordezi cu cineva aflat în starea lui, aşa că, grație şi numeroaselor angajamente avute în studiourile de înregistrări, care îl țineau suficient de mult timp în afara locuinței ca să nu simtă prea tare povara prezenței lui, a ajuns şi el să amâne discuția.

Cu o consecință precisă. Că, atunci când ceea ce trebuia să se întâmple a început să se întâmple, totul a devenit mai dificil. După câteva săptămâni. Când lucrurile au început să facă ceea ce până la urmă par că preferă mereu să facă.

Să se complice.

PARTEA A DOUA

1

Reveniri în piață

În regulă. Nu e nevoie să ajungeți în faze deosebit de avansate de maturizare ca să învățați asta. Sau – cum e cazul meu – să petreceți zile diuretice pe litoral în extrasezon, făcând reflecții antropologice despre muşchiul tenebros al oamenilor, în aşteptarea unor seri la mese de joc dotate cu recipientele adecvate imperioaselor voastre exigențe hidrice. E ceva cunoscut de toți. Există momente în viață ce pot rezista atât de mult la inevitabilele cingători ale timpului, încât să ni se înfățişeze minții cu o obstinație

care să ne facă să credem că ne-ar putea urmări, ca nişte ironice resturi de lumină, până şi în Marele Întuneric şi că ar putea fi licăririle efemere ce se văd uneori deasupra baricadatelor noastre paturi ultime, în drumul spre lumea cealaltă.

În regulă, să spunem atunci că, dacă aşa stau lucrurile, în cazul meu unele dintre acele momente crâncene ar putea fi legate de povestea de față, dată fiind reapariția lor stăruitoare ani de-a rândul, ba chiar şi în ziua de azi – odată faza de maturizare practic încheiată –, în fața unor trupuri feminine bronzate uniform. Sau a unor baloane plutind banal spre cer. Sau a unor apusuri excesiv de cinematografice. Momente crâncene şi decisive pentru povestea de față. Cuprinse în scurtul interval a două seri consecutive. Sub cerul boreal al felinarelor din piață. Irevocabil, ca să zicem aşa.

* * *

S-a întâmplat ca sus-pomenitele evenimente să înceapă să se petreacă într-o seară, în timp ce aşteptam la Caffè coi Portici împreună cu Partenerul meu Baricadat să primim nota de plată de la ospătarii naufragiați printre mesele aglomerate şi să plecăm spre obligațiile noastre. În

piața ticsită, căci mulțimea înfierbântată traversa în fiecare seară podurile ca să vină să-i vadă pe revoluționarii aşezați la mesele cafenelelor şi să-şi aducă propria contribuție la revoluție. Oricare ar fi putut fi aceea. Cu orice mijloace. Chiar şi cu un balon trandafiriu cu aer cald. Fiindcă, într-adevăr, după ce am cerut zadarnic nota a treia oară de la ospătarii naufragiați, un Citroën cu o capacitate cilindrică mare, complet revopsit în roz, şi-a făcut apariția în piață. Pătrunzând prin zidul mulțimii cu salturi extenuante de cetaceu muribund şi declanşând fluierături, râsete şi aplauze.

Ce-i drept, în piață şi-a făcut intrarea mai mult decât o maşină – era un soi de aerostat, date fiind culoarea roz a caroseriei şi ciorchinii de baloane colorate care, fixați la mânerele şi apărătoarele vehiculului, se întindeau spre cerul boreal al felinarelor. Un aerostat trandafiriu şi trăsnit, de parc de distracții, prea greoi ca să se poată înălța, care, odată încheiate salturile lui extenuante, aducând cu nişte încercări inutile de decolare, s-a apropiat de trotuarul cu porticuri, lăsând apoi să iasă din viscerele lui o jumătate de duzină de travestiți excentrici, care roiau printre mesele cafenelelor, vorbind cu voce tare şi împărțind flori de hârtie.

Într-o astfel de companie alesese ea să revină în piață şi în viața Partenerului meu Baricadat – şi nu doar a lui.

A coborât ultima – cu baloanele plutitoare în urma ei, parcă neştiind ce să aleagă între ea şi cerul boreal al felinarelor –, lăsându-şi zâmbetul zeflemitor să hoinărească peste mulțimea din jur şi închisă în armura unui bronz strălucitor şi atât de uniform, încât te ducea cu gândul la cineva abia coborât de pe o ambarcațiune după ce avusese de-a face mult timp cu soarele şi marea înainte să coboare ca să înfrunte uscatul. Cu părul strâns necruțător la ceafă, de parcă voia să-l înfrunte cu chipul descoperit. Cu neruşinare. Apoi, lăsând baloanele pradă osândei instabilității lor, a început să străbată mulțimea de la mese, semănând întrucâtva ea însăşi – poate din cauza rochiei albe – cu o ambarcațiune revenită în port. Cu vela încă ridicată. Căutându-şi locul la debarcader. Până ce l-a găsit la masa unde eu şi Partenerul meu Baricadat aşteptam nota, rămânând apoi în picioare şi privindu-ne. Cu zâmbetul ei zeflemitor pe gura ferm conturată. În aşteptarea unei deschideri de partidă.

Pentru că acesta era motivul imediat vizibil al reapariției ei în piață la câteva luni după amiezile luminoase de aprilie în bucătării inundate cu arome de cafea. Vocalii ei însoțitori ar fi fost de ajuns ca s-o arate.

Sau părul strâns la ceafă. Sau bronzul uniform şi ostentativ. O nouă deschidere de partidă cu Partenerul meu Baricadat, în care ea să-şi pună în joc toate jetoanele. Şlefuite de mare şi soare. Lăsându-l pe el şi pe oricine avea cunoştinţă de profesia Navigatoarei Masculine să se gândească fără reţinere unde le-ar fi putut şlefui şi cu cine. O partidă neruşinată jucată cu el, una de totul sau nimic, în ciuda zâmbetului ei zeflemitor, adresat cu premeditare doar mie.

Acesta era motivul imediat vizibil al acostării ei la masă.

Nu am putut să nu mă uit la Partenerul meu Baricadat. Cu chipul parcă sculptat în piatră şi ochii aţintiţi asupra ei, ca să verifice pur şi simplu cât timp va reuşi să-şi menţină zâmbetul zeflemitor. Fără nicio altă reacţie. Aşa că, prin forţa lucrurilor, eu am fost cel care – închis irevocabil în cutia mea cu obiecte de colecţie – a făcut deschiderea.

Întrebând-o cu sarcasmul viril impus de situaţie în ce colegiu elveţian îi găsise pe însoţitorii ei.

La auzul replicii mele virile şi sarcastice, doar a mijit uşor ochii. Parcă verificând ceva. Probabil confirmarea faptului că intuise bine când venise la tejgheaua lui Santandrea ca să mă aleagă drept lacheu pentru afacerea

de pe colină între ea şi Partenerul meu Baricadat. Pentru ca apoi să mă închidă în cutia ei, străpuns cu un ac. Abia după privirea cu ochii mijiți a venit şi răspunsul.

N-a fost niciun colegiu elvețian, a zis ea. Doar oferta de a o lua cu ei, făcută de travestiți în timp ce – în urma sugestiilor furnizate de Santandrea la Timpul regăsit – străbătea străduțele în căutarea noastră. Ofertă pe care o acceptase crezând că însoțitorii ei o să ne placă. Ne plăceau?

Aşa a răspuns. Cu acelaşi zâmbet zeflemitor. Timp în care, în spatele ei, travestiții, întărâtați de revoluționari, se certau cu ospătarii pentru o masă, făcând să le răsune țipetele pe sub porticuri. Aşadar, un moment deloc prost să-i servesc cărțile partenerului meu şi să-l atrag în joc.

Cum să nu. Îi considerăm rafinați. Nu-i aşa, Tommaso, că-i considerăm rafinați?

Cărți pe care însă el nu le-a acceptat. Lăsându-le ostentativ pe masă, ca să zicem aşa. De aceea, prin forța lucrurilor, dat fiind rolul meu irevocabil de dealer, eu am fost cel care a ridicat miza.

Nu răspunde pentru că e de modă veche, am zis. Încă mai crede că bărbații trebuie să fie un lucru şi femeile, altul. Nu e ceva de modă veche?

O replică rostită încă o dată cu sarcasmul viril necesar pentru a încerca să destind atmosfera la masă, dar care, în loc de asta, din cauza aluziei involuntare la o deosebire dintre sexe ce putea părea că trimite la problemele lor personale, a tensionat şi mai mult atmosfera, după cum s-a văzut imediat.

Cu ea, sub armura bronzului, încercând să reia partida, parcă pusă preț de o clipă în fața unui eveniment neprevăzut. Posibilitatea ca Partenerul meu Baricadat să mă fi informat despre motivele fiziologice – ca să spunem aşa – ale eşecului căsniciei lor. Şi nu era aşa. Santandrea fusese cel care mă informase în penumbra de la Timpul regăsit. Dar ea n-avea de unde să ştie, iar rezultatul neprevăzut al replicii mele fusese un uşor, dar neechivoc început de fărâmițare a zâmbetului ei zeflemitor şi, pentru prima dată de când se apropiase de masa noastră, şi-a desprins privirea de mine. Ca să şi-o fixeze asupra Partenerului meu Baricadat. Cu pleoapele din nou uşor mijite. Cu gura ei ferm conturată, acum încordată, venind în ajutorul uşoarei fărâmițări a zâmbetului. Apoi, curajoasă, ridicase şi ea miza.

Nu contează. Îmi plac tipii de modă veche.

Asta a fost miza aruncată de ea în joc, fixându-l cu privirea pe Partenerul meu Baricadat şi în ciuda

zâmbetului ce începuse să i se fărâmițeze. Împingând curajos spre el toate jetoanele, ca să zicem aşa. Dar a provocat doar un alt rezultat imprevizibil. O a doua fărâmițare. A unui chip împietrit ce o ațintea cu privirea. Drept pentru care au rămas amândoi aşa, privindu-se îndelung. Confruntându-se amândoi pe neaşteptate cu o fisură a armurilor lor şi parcă duşi din nou altundeva, departe de piață, de acel ceva care pătrunsese prin fisuri. Probabil în alte locuri şi alte clipe personale ale căsniciei lor eşuate. Cu privirea ce o schimbau atât de încleştat de personală, încât ar fi făcut pe oricine îi vedea, chiar şi pe aşa-zisul omniprezent Tată Ceresc în persoană, să se simtă un străin inoportun. Apoi totul a ajuns să se rezolve grație travestiților.

Vocile lor au fost cele care i-au adus treptat înapoi acolo unde erau. Odată ce bătălia purtată cu ospătarii pentru masă a fost câştigată, au început s-o strige. Cu voce tare. Pe nume. Ca şi cum străbaterea străduțelor, acceptată de ea, ar fi consacrat-o drept una de-a lor şi-acum ei o transformau într-un trofeu de etalat în piață.

Au continuat amândoi să se privească fix încă o clipă. Încercând, poate, să rămână în acele locuri şi clipe personale. Apoi el a făcut primul o mişcare. Bruscă. Lăsând printre paharele goale de pe masă nişte bani în

contul notei de plată care nu mai venea şi pornind apoi spre ieşirea de sub porticuri. Urmărit de privirea celei care stătea în picioare lângă masă, muşcându-şi buza ca să împiedice fărâmițarea zâmbetului. Cu părul strâns inutil la ceafă. Cu bronzul ei la fel de inutil. Cu toate jetoanele rămase în pot. Nefolosite.

Acela a fost finalul brusc al partidei pe care ea venise ca să încerce s-o reînceapă cu el. Timp în care la capătul porticurilor baloanele montgolfierului – văduvite de prezența ei – mergeau spre un destin catastrofal. Aşa cum am putut remarca odată ce l-am ajuns din urmă pe Partenerul meu Baricadat pe trotuarul cafenelei. Unde revoluționarii le spărgeau cu jarul țigărilor, printre strigătele de protest ale travestiților. Acesta a fost modul în care am ajuns să plecăm în seara aceea prin mulțimea din piață. Lăsând în urma noastră țipete şi mici explozii ce se înălțau spre cerul boreal al felinarelor.

Ca nişte neregulate, solitare, extenuante bătăi de inimă.

* * *

Abia în piața aglomerată şi după ce am trecut de fântâna arteziană centrală – ropotitoare, luminată, cu

statuile de la baza obeliscului lansându-şi neînfricate jeturile în noapte –, m-am uitat la Partenerul meu Baricadat. Ca sub efectul unui muşchi cardiac prea retras în cavitatea sa ca să mai poată trimite sânge până la hotarele fizicului lui masiv, chipul lui traversa mulțimea şi umbrele pieței îmbibat de o paloare pământie, care nu putea să nu amintească, prin contrast, de bronzul expus de ea sub porticuri. O trufaşă fărâmă a verii, ca să zicem aşa. Făcând să se nască în mine o neaşteptată dorință de adecvare la ulterioare şi neaşteptate propuneri balneare, până în momentul acela complet ignorate în existența mea predominant nocturnă.

În mod surprinzător, el a acceptat când i-am sugerat o excursie pentru a doua zi pe una din plajele tireniene din apropierea Capitalei. Asta în urma unei afinități de-a lui pentru plaje, pe care avusesem ocazia să o remarc mai demult, datorată, poate, oraşului său de baştină din Liguria. Numai că în cazul de față era datorată unei hotărâri ferme pe care o luase când lăsase în urmă porticuri, țipete şi pocnete de baloane. Să ignore revenirea ei în piață şi să-şi continue traiul aşa cum era – cu tot cu senzațiile de gol şi nelinişti fizice. Orice s-ar întâmpla. De aceea, dacă în acele zile urmau să se programeze expediții

pe plaje tireniene, el avea să meargă pe plaje tireniene. Atâta tot.

* * *

Conform ritualului nostru de seară, odată ajunşi pe esplanada parcării din spatele pieței, el a rămas să aştepte plecarea taxiului meu înainte să o apuce pe străduța cu Timpul regăsit. Apoi l-au întâmpinat uşile baricadate ale prăvăliilor meşteşugarilor şi firma micuță a birtului ieftin. Dar şi felinare perfide, răsărind din zidurile vechilor case pentru a alungi şi chirci nepăsătoare pe pavaj umbra lui robustă înainte să-i furnizeze vicleana lor surpriză în conul de lumină al ultimului felinar. La doi paşi de Timpul regăsit. Porsche-ul alb parcat la câțiva metri de intrare. Într-o poziție strategică. Ca să îi sară în ochi oricui intra în local sau ieşea din el. Nu a putut să nu se oprească, să nu se uite la el – la Porsche-ul alb. Un semnal. Un fel de steag alb înfipt pe teritoriul lui, ca să-i comunice că se întorsese, în caz că nu l-ar fi găsit în piață după indicațiile lui Santandrea, ca să încerce redeschiderea partidei. Cu bronzul ei uniform. Cu părul strâns la ceafă. Mizându-şi toate jetoanele.

În conul de lumină al felinarului, oprit dinaintea Porsche-ului alb, Partenerul meu Baricadat era mai baricadat ca uşile mari ale prăvăliilor din jur. Dar, rămas de-acum singur pe străduța pustie, nici nu mai reuşea să stăvilească tot ce stăvilise la masă, sub încrengătura porticurilor. Adică întoarcerea în locuri şi clipe întru totul personale ale căsniciei lor eşuate. Şi atunci vechile străfulgerări care îl chinuiseră şi în bucătăria inundată cu arome de cafea, ținute cumva sub control până în seara aceea, au revenit. Proiectându-l iar, la fel ca în urmă cu puțin timp în fața ei, în piață, pe alte străduțe. Străduțele albe şi pietruite ale insulei Capri, pe jumătate pustie, pusă inutil la dispoziția lor de clemența iernii mediteraneene pentru soluționarea problemei lor conjugale.

Străduțe albe unde albastrul mării apărea pe neaşteptate printre grădinile caselor încuiate, aşteptând să renască odată cu vara, şi printre ziduri împrejmuitoare lângă care se îmbrățişaseră frenetic, dar care – odată ajunşi seara la momentul crucial, în patul din casa adăpostită pe stâncile insulei – nu produseseră altceva decât obişnuita şi iremediabila înțepenire a trupului ei. Care îşi încălca obstinată toate promisiunile inutile. Cu încremenirea lor din pat făcând parcă să încremenească şi casa de pe stânci. Cu ei doi ascultând în liniştea nopții

zgomotul mării care, inutil de seducătoare şi de solidară, izbea în întuneric coasta insulei cu casele încuiate.

Porsche-ul parcat în conul de lumină al felinarului îi reamintea de acele nopți. Dar şi de alte momente clare şi sfâşietoare. Precum gustul pe care îl avea vinul alb al insulei când luau uneori un prânz solitar în localuri pe jumătate pustii şi – la vederea mării sau a vastului cer iernatic – ceva îi îndemna să creadă că, mai devreme sau mai târziu, poate chiar în noaptea aceea, invizibilul zid nocturn care îi separa o să se prăbuşească în sfârşit. Sau de anumite dimineți. Când, ieşind din casă separat ca să înfrunte singuri eşecul nopții, se regăseau la mesele cafenelelor din mica piață a insulei, unde ea se ducea după el, aşezându-se la aceeaşi masă. Cu zâmbetul zeflemitor pe buzele ferm conturate. Pregătită pentru orice conversație. Ținând în brațe o pungă cu pâine proaspăt scoasă din cuptor, parcă singura căldură pe care pântecul ei o putea accepta în aşteptarea nopții hotărâtoare şi eliberatoare care, mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să vină.

Aşadar, nopțile de încremenire în patul lor, dar şi gustul vinului alb şi mireasma de pâine caldă îi provocau din nou sentimentul acela de conştientizare intensă a existenței, pe care îl avea doar cu ea şi pe care insula

aceea pe jumătate pustie, pusă inutil la dispoziția lor de iarna mediteraneeană, îl făcea şi mai sfâşietor. Asta îi reamintea Porsche-ul alb parcat sub felinar. Porsche-ul alb pe care, mai devreme sau mai târziu, ea urma să vină să-l recupereze, făcând şi o vizită mai mult ca sigură la Timpul regăsit, ca să încerce să reînceapă partida. Şi atunci, în loc să împingă uşa localului, se răsucise pe călcâie. L-au întâmpinat din nou felinarele nepăsătoare, reflectate pe spinarea lui în timp ce străbătea iarăşi străduța. Spre singurul refugiu pe care îl avea la dispoziție în afară de Timpul regăsit. Apartamentul din fața cupolei.

Când s-a întors acasă, oaspetele lui dormea pe divan cu fața în jos. Cu mâna umflată – din cauza acțiunii necontenite a dinților din timpul zilei – lăsată moale pe dalele pardoselii, vrând parcă să se răcorească. Fără să aprindă luminile, el s-a îndreptat spre fotoliile de răchită de pe terasă. Vag spectrale, cum e întotdeauna răchita noaptea. Dar şi singurul loc disponibil pentru a se confrunta solitar cu strălfulgerările albastrei insulei Capri, declanşate de Porsche-ul de pe străduță. Ascultând liniştea acoperişurilor din jur, întreruptă doar de zgomotele păsărilor care se furişau în cuiburile de sub cornişe. Pitulate sub imensa învelitoare întunecată a nopții, ca să zicem aşa.

Până la urmă a rămas mult timp printre acele fotolii, sub învelitoarea nopții. Mai mult decât şi-a putut da seama. Cu conturul cupolei reliefat pe cer ca un ecran spectral, pe care se proiectau mereu aceleaşi imagini, cu repetitivitatea obsedantă a unei pelicule rulate în buclă, al cărei prizonier era. Lăsându-se pradă cu luciditate viciului sumbru al tuturor iubiților eşuați: reluarea obsesivă a parcursului gândurilor ca unic mijloc de a-şi recupera iubirea.

Ceea ce a şi făcut, văzând şi revăzând cu o îndârjire rece imaginile cu albastra insulă Capri. Pe când timpul continua să curgă independent. Până ce, după un interval imposibil de calculat, parcă uzate de însăşi reluarea derulării lor, imaginile de pe ecranul cupolei, care se lumina odată cu retragerea sprintenă a nopții scurte de vară, au început să-şi piardă claritatea. Abia atunci a devenit conştient de timpul petrecut în drive-inul lui morbid. Când primele păsări au început să părăsească cornişele şi să se înalțe în aerul limpede şi răcoros al zorilor.

Atunci a intrat în casă. Închizând obloanele. Ca să se apere de ziua care deja se profila deasupra acoperişurilor.

* * *

Aşa i s-a scurs toată noaptea. Rezultatul fiind o matahală răvăşită, rămasă zdravăn în urmă cu somnul, pe care am trezit-o pentru aranjamentul nostru balnear la trei sau patru ore după ce se băgase în pat. Când eu, complet ignorant în privința nopții lui de rememorări în buclă, îl sunasem bazându-mă pe învoielile încheiate cu o seară în urmă în piață. A lăsat telefonul să sune mult timp. Apoi, după ce a aşteptat să răspundă oaspetele lui, s-a dat jos din pat. Cu lipsa de somn înceţoşându-i privirea şi provocându-i în muşchi un tremur uşor, parcă pentru a se opune unei neaşteptate creşteri a forței gravitaționale. A ajuns la telefon. A ridicat receptorul.

Când vocea mea l-a întrebat în receptor dacă îşi pregătise lopățica şi găletuşa, a fost tentat o clipă să se sustragă obligației de a merge pe plaja tireniană. Lăsându-şi pleoapele să cedeze forței gravitaționale. Atunci – dintr-odată, de parcă aşteptau doar un ecran pentru a începe să strălucească – străfulgerările imaginilor nocturne au revenit. Nu i-a trebuit mult să înțeleagă că, date fiind stăruința acelor străfulgerări şi lumina dimineții, ce intra dominatoare de pe terasă şi invada încăperea, nu o să-i fie uşor să adoarmă la loc. Aşa că, după ce a încheiat conversația şi a descoperit că baia era ocupată de

oaspetele lui, s-a dus să ia din dulap cele necesare pentru plajă. Şi, în timp ce punea într-o geantă de plajă câteva costume de baie şi un halat, oaspetele lui s-a materializat în uşa băii. Studiindu-l de acolo.

Apoi întrebându-l dacă merge la mare.

De îți venea să te gândeşti ce altă intenție ar putea avea când îşi punea un costum de baie şi un halat într-o geantă de plajă. Totuşi s-a uitat la el. În pragul băii, chipul lui palid, de căutător existențial, cu un prosop în jurul gâtului, te ducea cumva cu gândul la invitatul principal venit împreună cu călăul la o ceremonie de decapitare, iar privirea pe care, la răspunsul lui afirmativ, o aruncase spre terasă fusese exact cea pe care invitatul respectiv ar fi putut s-o arunce spre eşafodul amenajat pentru un asemenea prilej.

Apoi a venit rugămintea de a se alătura şi el expediției la plaja tireniană.

A intrat în baie fără să-i răspundă. Dar, în ciuda absenței vreunui răspuns, când a ieşit, l-a găsit cu sandalele în picioare şi cu geanta în mână. Într-o aşteptare stoică. Având drept rezultat, în ceea ce mă privea, prima ocazie pe care o aveam ca să-l studiez cum se cuvine în ziua tireniană ce a urmat.

* * *

Chiar şi în ziua de azi – la trei decenii distanță, aici, pe terasa cazinoului Riviera, cu mesele lui în întregime verzi, şi confruntat cu muşchiul meu cardiac slăbit – pot să revăd cu claritate extrasistolică, ca să zicem aşa, acea zi tireniană. Începută cu sosirea surprinzătoare pe străduța unde aşteptam cu o maşină închiriată, printre umbrele încă proaspete ale dimineții, a terței persoane a expediției. Un căpitan palid şi tăcut – dacă te luai după cămaşa militară uzată, de pe care nu scosese însemnele gradelor –, venit în fața terasei într-o zi de permisie în spatele frontului, împreună cu nişte însoțitori aleşi complet la întâmplare.

Când m-a văzut lângă maşină, a făcut doar un scurt şi reticent semn de salut, la fel de încrezut şi reținut ca în noaptea vântoasă în care sosise în cartier. Ca şi cum în existența lui stoică trebuia să treacă şi prin aşa ceva. Să-l salute pe aproapele lui. Apoi, luând loc bățos pe bancheta din spate, a rămas tăcut. Pe tot parcursul călătoriei. Privind pe fereastră peisajul transformându-se în dimineața strălucitoare de vară, odată ieşiți din cartier, mai întâi dintr-unul urban într-unul de periferie şi apoi într-o autostradă rectilinie care – tăind în două o imensă şi întunecoasă pădure de pini, străpunsă doar de câteva raze

de soare şi de țârâitul cicadelor – ducea spre mare. Am mers prin ea aproape o jumătate de oră. Până când, dintr-odată, pădurea de pini s-a sfârşit cu bulevardele foarte largi ale unei faleze pustii, scăldată într-un soare de-acum neîngrădit de copaci şi întinzându-se pe lângă toate stațiunile de pe litoral.

Probabil că revoluția declarase şi stațiunile ca fiind decadente, pentru că angajații erau în grevă, din duşuri – poate din solidaritate – se prelingeau doar câteva pârâiaşe de apă plină de rugină, iar şezlongurile stivuite sub un şopron erau prinse unele de altele cu lanțuri şi lacăte. Chiar şi cabinele erau închise. Ceea ce îi silea pe oameni să-şi îmbrace costumele de baie după ce se încingeau pudic cu aceleaşi halate pe care apoi, în lipsa şezlongurilor, trebuiau să le întindă pe plajă ca să stea la soare pe nisipul încins.

Asta era situația în stațiune la sosirea noastră. Vilegiaturişti constrânşi să se adapteze cum puteau mai bine. Cât despre noi, după ce ne-am pus costumele, gătiți cu halatele strânse cu cordonul, am trecut printr-un fel de risipire. Cu Partenerul meu Baricadat ducându-se să se întindă pe halatul lui, pentru a încerca să recupereze ceva din somnul pierdut peste noapte. Nu era uşor. Imediat ce închidea ochii, imaginile nocturne aveau tendința să

revină. Dar nisipul, cald şi reconfortant sub halat, era un remediu sigur şi în cele din urmă somnul a venit să-l binecuvânteze. Timp în care eu – întins la rândul meu pe nisip, gata să-mi încep socotelile cu soarele din vara aceea, care însă nu aveau să se întindă dincolo de ocazia aceea – am profitat de situație ca să-l studiez cu calm pe al treilea membru al expediției.

Aşezat sub umbrarul de paie al falsului bar tropical din stațiune – şi acela nefuncțional –, se ocupa cu scrisul într-un carnețel, rezemat de o măsuță de plastic de care făcuse rost cine ştie de unde, împreună cu un scaun. Înălțând când şi când privirea ca s-o îndrepte spre mare, de parcă era singura interlocutoare potrivită pentru meditațiile lui. Şi părăsind locul acela la fiecare jumătate de oră ca să facă scurte imersiuni. La câțiva metri de plajă. Fără să înoate. Cu apa ajungându-i cel mult până la bărbie. Pentru ca apoi, după ce ieşea din mare şi stătea la soare doar cât să i se stoarcă apa din costumul de baie, revenea la masa de sub umbrar, în fața carnețelului.

Toată ziua lui tireniană a fost astfel. Meditativă şi pe jumătate scăldată, ca să zicem aşa.

Aşadar, al treilea membru al expediției tireniene, căzut ostentativ pe gânduri, nu înota şi avea evidente hipersensibilități dermice. Încât te şi întrebai ce găsea

sexul opus la un astfel de individ, de vreme ce ajungea să-l asedieze în demisoluri londoneze. Sau să facă duş împreună cu el în dependinţele câmpiei englezeşti. Sau să-l găzduiască luni de zile în propriile apartamente din cartier. Toate, întrebări atât de lipsite de răspunsuri, încât mă îndemnau chiar să arunc un fel de privire echivocă spre costumul lui de baie, în căutarea unor eventuale indicii în acea zonă a corpului lui ale cărei dimensiuni trezeau comentarii în vestiarele cluburilor de tenis. Dar fără rezultate notabile, poate şi din pricina efectului de micşorare pe care puteau să-l aibă asupra părţii în chestiune cufundările în mare.

În orice caz, era un ins ancorat atât de puternic de şinele personale, încât cu greu îţi puteai imagina ce anume din lumea asta l-ar face să deraieze. Doar că răspunsul nu s-a lăsat aşteptat mult timp. Doar până la întoarcerea în Capitală. În a doua dintre cele două seri deja menţionate, încărcate de evenimente hotărâtoare pentru povestea de sub cerul boreal al pieţei.

În a doua seară, precedată de celălalt moment capabil să persiste în memorie – până în ziua de azi la vederea anumitor baloane colorate şi a anumitor trupuri feminine bronzate – chiar şi sub implacabilele, tăcutele, inevitabilele cingători ale timpului.

Seara Marelui Gong.

2

Marele Gong

Bineînțeles, gongul care urma să preceadă evenimentele din a doua seară, una de neuitat, nu avea să fie un gong adevărat. Ci doar unul din acele apusuri ample care incendiau uneori cerul Capitalei ca la comanda expresă a Tatălui Ceresc, pentru a-i vedea cupolele strălucind şi a se bucura pentru câteva momente de puterea lui. Alarmându-i pe oameni. Înainte să revină nonşalant la munca lui administrativă obişnuită.

În concluzie, un apus de proporții considerabile. Care în cazul meu s-a anunțat pătrunzând atât de adânc pe străduțele cartierului, încât s-a reflectat chiar şi într-un colț al oglinzii în fața căreia mă bărbieream în baia hotelului înainte să ajung la mesele surselor mele de subzistență. Şi, în consecință, provocându-mă să ies şi să asist la spectacolul de pe străzi.

În cazul Partenerului meu Baricadat acel apus a fost precedat de două telefoane. Primul în timp ce era şi el în baie, în spatele perdelei duşului, ca să-şi curețe de pe

pielea înroşită de soare sarea şi praful acumulate pe plaja tireniană. Şi – la fel ca dimineața, când îl sunasem eu – telefonul țârâise iarăşi îndelung în apartamentul din fața cupolei.

Până când, spre deosebire de dimineață, oaspetele lui s-a dus să răspundă. Informându-l apoi, din spatele uşii de la baie, că îl căuta o anume Alessandra.

Când a primit informația, a rămas nemişcat sub jetul de apă. Apoi, după ce a răspuns că o să sune el mai târziu, a stat în continuare nemişcat sub jetul care îl lovea pe spinare ca o lungă şi insistentă bastonadă. Conştientizând situația cu luciditatea pe care doar şederea sub jetul unui duş o poate conferi situațiilor. Până când, terminând de conştientizat situația, şi-a reînnoit cu răceală hotărârea luată în seara dinainte. Să-i ignore întoarcerea şi să-şi continue viața aşa cum era.

Apoi, ieşind din duş, a pus hainele de plajă prăfuite în coşul cu rufe murdare, pentru menajera plătită cu ora, a îmbrăcat nişte pantaloni şi o cămaşă curate şi a pornit spre uşă, hotărât să-şi urmeze programul deja bine stabilit. Să cineze pe unul din pontoanele de pe râu, să se întoarcă în apartament, să scape de tremurul uşor al muşchilor – care rezistase şi nisipului cald al plajei – şi să recupereze somnul pierdut în noaptea precedentă.

În timp ce se îndrepta spre uşă, telefonul a început să sune din nou. Ştiind cine putea fi, nu s-a întors. A ieşit din casă. În apusul care deja explodase.

* * *

Apus pe care – aşa cum urma să stabilesc la timpul cuvenit, la lectura Dosarului Londonez, subiect deocamdată inutil de anticipat – l-au putut vedea toţi protagonişţii acestei poveşti. Începând cu oaspetele lui, care, ducându-se să răspundă când ea a sunat a doua oară, a remarcat cupola reliefându-se pe cer, parcă gravată pe o placă gigantică de bronz, şi terminând cu ea, care – în timp ce suna a doua oară – a putut vedea cum divanele albe ale camerei de zi din apartament capătă o culoare aurie în lumina ce intra pe ferestrele larg deschise spre colina de la ea din zonă.

Apus al cărui amplu caracter amenințător l-a putut însă constata doar cine ieşise la plimbare pe străzi.

O lumină amplă şi plumburie, de apocalipsă iminentă, invada străduțele în timp ce le străbăteai. Uimindu-i pe toţi oamenii peste care plana dominatoare. De la meşteşugarii care, închizând prăvăliile la sfârşitul zilei, păreau că vor să fugă de un pericol imposibil de precizat şi

ospătarii din localuri, care, în sacouri albe şi cu şervete pe braţ, stăteau în picioare lângă mesele pregătite pe străzi, privind bolta cerească printre acoperişurile caselor, aşteptând primii clienţi şi parcă având îndoieli că, dat fiind pericolul iminent de pe cer, aceştia o să mai apară, până la bătrânele din cartier, care, îngenuncheate pe pietrele pătrăţoase ale pavajului şi cu boluri în mâini, chemau pisicile de pe străduţe la masa de seară. Cu voce tare. Pe nume. Alarmate. Ca şi cum ar fi putut fi ultima.

Toate lucrurile, plumburii şi suprarealiste în acea lumină de apocalipsă iminentă. Dar abia pe râu apusul îşi dezvăluia cu forţă şi amploare întreg caracterul ameninţător. Lucru pe care eu – aflat în drum spre anumite angajamente, care în seara aceea urmau să mă ţină departe de piaţă – îl putusem constata pe bulevardele ce se întindeau de-a lungul râului, blocate de coloane de maşini încremenind treptat, sub efectul unui sortilegiu lent şi tăcut. Apocalipsă la care Partenerul meu Baricadat a putut asista din cel mai bun punct de observaţie. Podul mărginit de statui ce lega cartierul de fortăreaţa care apăra latura opusă a râului, unde, în lumina plumburie, lipsită de umbre, structura rotundă şi întunecată a fortăreţei părea să fie doar piedestalul imens al statuii îngerului aflat deasupra ei. Reliefându-se nemişcat pe cer.

Cu aripile desfăcute. Cu spada scoasă amenințător din teacă, parcă din ordinul Tatălui Ceresc, şi îndreptată spre edificiile de pe splai, cu ferestrele lor şi cupolele răspândite prin oraşul din jur săgetând scânteieri de lumină. Strălucitoare şi nemiloase.

Râul – singurul căruia nu-i păsa de amenințările îngerului. Zeu al unei religii mai vechi, ocupat să curgă cu luciri indiferente spre o mare de-acum apropiată. Indiferente la tot. De la giganticele sloganuri revoluționare care-i dungau zidurile de piatră la grămezile de gunoaie de pe maluri, cărora le dăduse foc cineva. Înălțând coloane lungi de fum spre stoluri de pescăruşi a căror ocupație era să emită scâncete insistente de nou-născuți neîngrijiți de nimeni. Aşadar, focuri. Îngeri. Cupole. Pescăruşi. Aşa era apusul acela văzut de pe podul cu statui.

Şi de fapt atunci când priveai pescăruşii, puteai să-ți dai seama de prezența Marelui Gong. Acolo unde, în spatele zborului şi țipetelor lor, un cer vast şi fără nori se întindea plumburiu şi compact peste două treimi din Capitală, semănând exact cu un gong gigantic, atârnând nemişcat peste clădiri şi cupole. Parcă aşteptând doar să se apropie cineva cu un ciocan pe măsură, ca să-l facă să răsune, prevestind ceva ce nu se întâmplase niciodată

înainte, şi, poate, cu o asemenea reverberaţie sonoră, încât să facă să se prăbuşească în ruine întregul oraş.

Aşa era tăcutul Mare Gong, atârnat nemişcat pe două treimi din cerul de deasupra oraşului. Partenerul meu Baricadat a rămas să-l privească de pe podul mărginit de statui. Aşteptând apocalipsa prevestită. Până când, după o strălucire ultimă, persistentă şi chiar mai ameninţătoare, în cele din urmă tot ce s-a întâmplat a fost că – odată Tatăl Ceresc deja vizibil satisfăcut de ameninţare –, din plumburiu, cerul a devenit încetul cu încetul de culoarea oţelului, clădirile şi cupolele şi-au stins lent strălucirea, traficul pe bulevarde a început să curgă din nou, chiar dacă şovăielnic, iar Marele Gong a dispărut. Lent. Cu aceeaşi tăcere pustie cu care apăruse. Timp în care seara cobora la fel ca toate celelalte seri. Răcoroasă şi pregătită pentru toate păcatele ei.

Până la urmă, nimic care să nu se fi întâmplat deja în alte dăţi.

* * *

Câteva ore mai târziu, Partenerul meu Baricadat a putut stabili că lucrurile nu stăteau întru totul aşa şi că totuşi ceva – chiar dacă nu tocmai apocaliptic, dar oricum

nemaiîntâmplat înainte de vara aceea – se petrecuse odată cu apariția Marelui Gong. Asta atunci când – după ce a luat cina pe unul din pontoanele de pe râu, cu luminile felinarelor înşirate de-a lungul podului sub care era ancorat pontonul reflectându-se parcă înfiorate pe întunecimea apei – a urcat din nou treptele digului de protecție, a ieşit din starea vag amfibiană pe care o provoca şederea pe ponton şi a traversat piața ca să se întoarcă acasă.

Şi, traversând-o, şi-a dat seama că, pentru prima dată de la sosire, în seara aceea oaspetele lui nu rămăsese acasă – poate continuându-şi astfel ziua de permisie petrecută pe plaja tireniană –, ci stătea aşezat la masa unei cafenele din piață. Cea de pe latura cu biserica. Cea mai turistică şi mai puțin frecventată de revoluționari. Şedea acolo cu chipul pătat de soarele de pe plajă – deşi stătuse tot timpul sub umbrarul de paie al falsului restaurant tropical. Cu cămaşa militară descheiată stoic la piept. Cu baticul legat la gât. Singur, dar având pe masă, în fața lui, două pahare pe jumătate pline, şi cufundat parcă în nişte viziuni interioare atât de intense, încât devenise indiferent la orice altceva din jur, aşa cum a putut verifica atunci când s-a oprit dinaintea lui.

A durat ceva până să-i remarce prezența. Apoi a făcut-o. Brusc. Cu un fel de panică în privire. Parcă temându-se că viziunea lui interioară fusese atât de intensă, încât îl trădase, întrezărindu-se şi în exterior. Pentru ca apoi să se ridice în picioare. Dintr-odată. Într-un soi de poziție de drepți. Semănând în ansamblu cu un paramilitar cutezător, chemat la raport în fața unui superior pe care trebuia să-l înfrunte stoic.

Pentru ca apoi să vorbească şi să-i spună, cu o grabă evidentă, că îl căutau unii.

O atitudine rigidă care nu i s-a modificat substanțial nici când, fiind întrebat la cine se referă pluralul folosit, a venit cu răspunsul. Alcătuit dintr-un singur prenume. Identic cu cel pronunțat cu câteva ore mai devreme din spatele uşii de la baie, cel care transformase jetul duşului de pe spinare într-un fel de bastonadă prelungită. Alessandra.

Pentru ca apoi, încurajat de tăcerea şi privirea Partenerului meu Baricadat, să adauge după acel prenume un concis şi cumva eroic raport despre al doilea telefon dat de ea la apus, în timp ce el ieşea din casă. Telefon care, conform raportului concis şi eroic, se încheiase cu propunerea necunoscutei de la telefon de a merge să-l caute împreună în piață, aşa că şi-au dat

întâlnire în fața chioşcului de ziare. Fiecare descriind cu ce era îmbrăcat, pentru a face posibilă necesara recunoaştere reciprocă dintre necunoscuți.

Odată încheiat raportul concis, a continuat să-l privească eroic în ochi. Gata parcă să înfrunte consecințele necuviinței de a fi acceptat o întâlnire cu cineva care sunase să-l caute pe el. În ansamblu, o atitudine până la urmă consonantă cu discreția lui britanică şi precaută de oaspete din acel an. Şi, în ansamblu, consonantă cu propunerea unei întâlniri pe nevăzute cu un necunoscut într-o piață, unde să se recunoască în mulțime după propriile vestimentații. Da, până la urmă nimic neobişnuit nici la el, nici la ea. De aceea, neavând altceva de constatat, tocmai se pregătea să se întoarcă şi să plece, când privirea paramilitarului cutezător, rămas în poziție de drepți, l-a survolat ca o pasăre în zbor, atrasă irezistibil de ceva din mulțimea aflată în spatele lui.

Întorcându-se să-i urmărească privirea în survol, a văzut-o. Ieşise din cafenea şi înainta spre ei, trecând prin mijlocul unui grup de turişti care fotografiau cu blițurile statuile fântânii arteziene centrale. De aceea înainta astfel spre ei. Bronzată. Străluminată de blițuri. Semeață. Într-o rochie de un alb strălucitor. Printre statui împietrite.

Ocupate de secole să lanseze jeturi de apă şi scânteieri orbitoare.

În timp ce ea înainta astfel spre ei, el s-a întors instinctiv ca să-l privească pe oaspetele lui. Acesta îi urmărea apropierea treptată tot într-un fel de poziție de drepți, cu o mână sprijinită de marginea mesei. Parcă pregătindu-se să încaseze o lovitură.

Odată ajunsă la masă, s-a aşezat, ignorându-i. Fără să spună un cuvânt. Limitându-se să-şi îndrepte privirea spre piață ca o turistă îngăduitoare, colindând fără țintă şi dispusă să accepte orice i-ar fi oferit piața în seara aceea de vară. Cu zâmbetul pe gura ferm conturată perfect reconstituit după fărâmițarea din seara precedentă. Cu părul încă strâns la ceafă. Cu umerii bronzați şi tot aerul ei de ceea-ce-contează. Mizând încă o dată toate jetoanele, la fel ca în seara dinainte. Şi totuşi, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu ea oferea adevăratul spectacol de la masă. Ci oaspetele lui.

Încă în picioare, după ce-i ținuse scaunul ca să ia loc la masă, cu un gest puțin spus anacronic în piața revoluționară din vara aceea, el părea s-o fixeze – poate şi din cauza vestimentației paramilitare şi a petelor cu care se alesese pe chip la plajă – nu ca un ins care până în momentul acela trăise în puburi sau demisoluri londoneze

sau pe terase de cartier, ci mai degrabă ca un mercenar ajuns în fața unui oraş în a cărui existență crezuse numai el. După ce navigase pe oceane. Trecuse vaduri. Urcase munți. Traversase păduri. Febril şi cu sabia mânjită de sânge în mână.

În esență, un stoic şi merituos Cortés ajuns în fața unui Ciudad de México personal. Aşa stătea oaspetele lui în picioare la masă, în fața ei. Cu alte cuvinte, cineva sub efectul unui şoc atât de puternic, încât să-şi îndemne mintea s-o compare cu ceva la fel de puternic. Marele Gong apărut pe cerul Capitalei cu câteva ore înainte. Da, ca şi cum în cele din urmă cineva se apropiase cu un ciocan potrivit şi făcuse să răsune acel Mare Gong doar pentru el.

Bine, oricum nu era primul asupra căruia ea avea un asemenea efect. Lovituri de Val în localuri şi Lovituri de Gong acum, în piață. Cum nu mai era nevoie de alte considerații, el tocmai se pregătea să îi întoarcă iarăşi spatele şi să plece, când ea, parcă intuindu-i intențiile, şi-a deplasat atenția dinspre piață ca să şi-o concentreze asupra mercenarului aflat în picioare dinaintea zidurilor lui.

Întrebându-l cu un zâmbet pe gura ferm conturată dacă ar fi atât de amabil să-i lase singuri un moment. *Era atât de amabil?*

Dezinteresat de toate – până şi de ea –, acesta i-a descifrat rugămintea cu întârziere. De parcă fusese făcută într-o limbă necunoscută şi de pe un bastion prea înalt al oraşului în care ajunsese ca să poată fi recepționată imediat. Apoi, după o clipă de buimăceală, s-a îndepărtat. Aproape în grabă. Cumva, ca un asediator pus pe fugă şi aflat în căutarea unui refugiu în mulțime după un imprevizibil asalt al asediaților.

Ea l-a urmărit cu privirea cum se pierde în mulțime. Turistă îngăduitoare şi față de el, şi față de piață. Apoi i s-a adresat din nou celuilalt.

Amabil, *prietenul acela al lui*. Era iubitor de câini? Îi vorbise mult despre un câine anume, despre care garantase că i s-ar potrivi tare bine. El ce credea? *Trebuia să-şi cumpere un câine?*

Vorbe rostite cu surâsul ironic revigorat. În esență, pregătite pentru orice conversație. Ca şi cum între ei n-ar fi existat nicio după-amiază de aprilie în bucătării cu arome de cafea şi, în schimb, s-ar fi aflat în continuare pe albastra şi pe jumătate pustia insulă Capri, pusă la dispoziția lor de o iarnă blândă. Şi tot ce lipsea, în ceea ce

o privea, pentru o altfel perfectă încremenire a timpului şi a scoarţei terestre era o piaţă mai mică în spate şi o pungă cu pâine caldă ţinută în braţe.

Brusc, o neaşteptată sporire a forţei de gravitaţie, care îl chinuia pentru că nu dormise în noaptea precedentă şi avea înăuntrul lui acea străfulgerare a albastrei insule Capri. Şi încordarea inevitabilă a muşchilor, ca s-o ţină sub control. Apoi întrebarea lui scurtă şi aspră.

Ce voia de la el?

Întrebare pusă pe un ton mai dur decât intenţionase. Ca urmare a unei durităţi acumulate – cum şi-a dat seama în momentul acela – începând, probabil, încă din seara trecută, în timp ce părăsea porticurile printre ţipete şi pocnete de baloane, cu hotărârea ulterioară de a ignora revenirea ei în piaţă. Da, parcă plănuise cineva anume – în timp ce el lăsa în urmă porticurile cu baloane şi tot restul – să declanşeze în el un fel de generator de duritate de urgenţă, care să apere ceva altfel imposibil de apărat.

Durităţii tonului din vocea lui i-a urmat, la fel ca în seara dinainte de la Caffè coi Portici, un început de fărâmiţare a zâmbetului ei. Apoi, de parcă şi ea ar fi apelat la un generator de ceva, unul la fel de personal şi de eficient – neruşinarea, poate –, zâmbetul i-a apărut din nou pe buze. Cu privirea cuiva care aude o întrebare prea

evidentă ca să merite un răspuns. Cu chipul bronzat oferit cu neruşinare. Parcă dorindu-şi – dacă el chiar voia să fie atât de pedant şi să-şi amintească – să rezolve cu o palmă stupidul incident din dormitor, care sfârşise prin a-i despărți cu două luni în urmă.

Şi atunci, la vederea chipului ei bronzat oferit astfel, i-a răsărit brusc în minte primul gând avut cu o seară înainte, încă de la apariția ei sub porticuri, cu bronzul uniform şi expus. Un bronz atât de imposibil de ascuns, încât singurul mod de a trezi îndoieli despre locul şi persoana cu care se asocia obținerea lui era să-l expună cu maximum de neruşinare. Că, foarte probabil, revenirea ei în piață, alături de travestiți şi montgolfiere trandafirii, se datora unui fapt precis. Unor neînțelegeri între ea şi Navigatoarea Masculină, cu tentativa ulterioară, eficientă sau nu, de a reveni la el, singurul refugiu al existenței ei confuze. Aşadar, totul era – încă o dată şi la fel ca în seara aceea anume, cea a întâlnirii pe nevăzute cu oaspetele lui – obişnuitul ei mod de a se folosi de aproapele ei pentru propriile nevoi. Pe scurt, dreptul tacit de iertare de castă.

Caută-ți pe altcineva pentru nevoile tale.

O somație a generatorului de duritate din el, venită după senzațiile de gol, neliniştile fizice, cuplurile îmbrățişate întâlnite pe străduțe, zilele însorite luându-se

la trântă cu dulăii obsesiilor şi nopţile petrecute la drive-inuri morbide de pe terasă. *Caută-ţi pe altcineva pentru nevoile tale*.

Auzind somaţia lui aspră, a rămas o clipă încremenită. Apoi chipul ei s-a întors brusc. Spre piaţă. Parcă încasând palma pe care păruse că o cere. Şi încheind astfel afacerea lor de bucătărie din luminoasa după-amiază de aprilie. De aceea i-a vorbit ea astfel când a făcut-o din nou. Cu privirea îndreptată sever spre piaţă. Şi apoi cu o singură propoziţie. Dar care, la revenirea ei, să şteargă cuvintele puţine şi dure, să şteargă totul. Sosirea sub porticuri împreună cu travestiţii. Bronzul neruşinat. Zâmbetele zeflemitoare. Întâlnirile pe nevăzute cu necunoscuţi. Totul.

Îmbrăţişează-mă.

Aşa a sunat singura ei propoziţie. Rostită cu privirea întoarsă spre piaţă şi cu o voce niciodată auzită înainte la ea. Surdă. Parcă extrasă din nişte zone atât de profunde ale trupului ei bronzat uniform, încât şi-au pierdut orice sonoritate la ieşire. Nu vocea unei iubite respinse. Şi nici cea sfidătoare, cu care ştiuse să-l atragă în îmbrăţişări pe străduţele cartierului sau ale albastrei insule Capri. Ci doar cu vocea aspră, surdă şi fără oferte de schimb a cuiva care – împins până în ultimele şanţuri de apărare – nu

poate decât să exprime cea mai străveche, mai primară şi mai neputincioasă nevoie a oamenilor.

Să fie luați în brațe de cineva.

* * *

După ce el i-a întors spatele şi a plecat, lăsând-o singură la masă, oaspetele său a rămas în uşa cafenelei, unde aşteptase sfârşitul anatemizării lui. L-a lăsat în urmă şi pe el. Traversând mulțimea din piață cu muşchii încordați, ca să contracareze forța de gravitație, care sporise din nou ca niciodată în ziua aceea. Şi cu o proaspătă şi furioasă certitudine. Că, indiferent dacă se hotăra să ignore sau nu revenirea ei în piață, în realitate partida pe care ea se întorsese ca să încerce s-o reînceapă cu el nu se încheiase nicio clipă.

Şi asta s-a întâmplat tot în a doua din cele două seri consecutive petrecute sub cerul boreal al pieței, care au decis soarta întregii poveşti.

3

Vânt puternic

Poți asimila mici învățături antropologice elementare studiind un litoral în extrasezon. Una din ele, în zilele cu vânt puternic. Când plajele se retrag sub loviturile alunecoase ale valurilor lungi, parcă reglate de un metronom, palmierii îşi lasă frunzişul pe spate ca nişte fete neînfricate, iar oamenii, cu echilibrul lor instabil zdruncinat de vânt, se supun instinctului ancestral de a înfrunta vijelia cu spatele, nu cu pieptul. Da, dacă e vânt puternic, retrage-te. Sau strânge-ți părul la spate. Sau, oricum, întoarce-i spatele.

În regulă. Reapariția ei în piață a semănat cumva cu un vânt puternic. Pentru ea semnul evident era părul strâns la ceafă, iar pentru ceilalți, valurile lungi de pe plajă, ce amenințau să-i târască după ele chiar şi pe cei mai solid ancorați. De aceea Partenerul meu Baricadat a întors spatele lui robust vântului puternic provocat de revenirea ei, iar oaspetele a deraiat de pe şinele de care păruse atât de bine ancorat sub falsul umbrar tropical al plajei. Singurul care nu se supunea efectelor acelui vânt puternic: subsemnatul. Străpuns de un ac şi apărat de

geamul cutiei cu obiecte de colecție, pentru a continua povestea.

Dar instantaneitatea şi amploarea deraierii oaspetelui au fost cele mai pregnante. Poate, conform deja menționatului Dosar Londonez, despre care, cum s-a spus deja, urma să aflu la timpul potrivit, era o chestiune de predestinare. Altfel, o predestinare nu întru totul imprevizibilă, luând în considerare slăbiciunea lui pentru oamenii dotați cu ceea-ce-contează şi parfumul pe care – în strânsă legătură cu tot restul şi chiar mai mult de-atât – îl emanau rochiile ei albe. Totul părând de fapt parcă pregătit cu atenție de modul imposibil de înțeles în care Tatăl Ceresc amesteca iar şi iar cărțile, cel numit de obicei destin, plecând de la acea slăbiciune devastatoare a lui pentru oameni dotați cu ceea-ce-contează, hrănită ani la rând pe taburetele puburilor londoneze sau în dependințe de pe câmpia englezească până la întâmplătoarea întâlnire pe nevăzute din piață, întâlnirea cu ea. Sau, altfel spus, fitilul tainic şi tăinuit, legat atent între detonator şi încărcătura pe care o faci să explodeze, cel pe care îl poți găsi întotdeauna când scotoceşti un teren în urma tuturor evenimentelor catastrofale ale existenței. Cu rezultatul cunoscut în cazul oaspetelui Partenerului meu Baricadat.

O explozie ce i-a provocat deraierea totală, imediată şi catastrofală de pe şine.

* * *

Era un lucru pe care Partenerul meu Baricadat a început să-l priceapă. Câteva ore mai târziu. Când, în timp ce el încerca să recupereze ceva din somnul pierdut şi cu greu regăsit, oaspetele lui – cu o inimaginabilă derogare de la precauta lui discreție britanică etalată în casă în anul acela – l-a trezit aprinzând veioza de lângă patul lui.

Cu lumina care se răsfrângea din podeaua camerei bătându-i în ochi. Cu umerii iritați de arsurile de la soarele sub care făcuse plajă. Şi mai ales cu glasvandul terasei larg deschis, lăsând să intre în cameră toate ispitele nopții, printre care şi o voce – *Îmbrățişează-mă* – care rezistase şi uitării din somnul greu obținut. Aşa s-a trezit el la câteva ore după întâlnirea din piață. Cu oaspetele lui aşteptându-l să se dezmeticească complet. Stând în picioare în mijlocul camerei.

Ca să-i spună că trebuia să-i vorbească.

După ce a întins o mână ca să mute lumina veiozei, care îi bătea în ochi, s-a uitat la el. Înțepenit pe picioare în mijlocul încăperii, stând foarte drept în picioare, iarăşi

într-un fel de postură cazonă, în pantaloni şi cu cămaşa militară suflecată stoic pe antebraţe, păstra aceeaşi atitudine eroică etalată în piaţă în faţa ei. De aceea nu i-a trebuit mult să înţeleagă care ar putea fi subiectul conversaţiei lor. Şi, în consecinţă, a simţit o clipă impulsul vag de a-l pune urgent în contact cu glasvandul larg deschis al terasei.

Apoi, în loc de asta, a întrebat inutil despre ce voia să-i vorbească.

El a ezitat înainte să-i răspundă. Ca într-o ultimă încercare a raţiunii de a-şi face loc în mintea lui, poate ca să-l facă să priceapă absurditatea acelei treziri în toiul nopţii. Apoi a venit şi răspunsul. Conţinând – ca şi în cazul întâlnirii pe nevăzute cu ea în piaţă – un singur nume.

Alessandra.

Rostit în mijlocul încăperii. În acea poziţie aproximativă de drepţi. Dând impresia – poate şi din cauza vestimentaţiei paramilitare – unui ins ce rostea mai degrabă numele unei patrii decât pe cel al unei femei.

După prima impresie din piaţă, când părea deja năucit de Marele Gong, acela a fost momentul care i-a dat măsura exactă a anvergurii deraierii lui. S-a mulţumit s-o constate. Privindu-l în continuare.

Şi apoi întrebându-l calm ce vrea să afle.

Ce însemna ea pentru el – informație pe care evident că ea nu i-o furnizase – şi dacă ar avea ceva împotrivă ca el să iasă cu ea.

Evident, asta era întrebarea care probabil că i se păruse atât de insuportabil de urgentă, încât nu mai putea aştepta până dimineața.

A continuat să-l studieze, de-acum aproape complet treaz şi cu cotul înfipt în pernă. Rămas în picioare în mijlocul încăperii, părea că-i aşteaptă răspunsul, asemeni cuiva pe deplin îndreptățit să-l primească. Atitudine care, brusc, l-a proiectat din nou într-un alt moment al relației lor. La Horse and Groom. Când îi ceruse prima oară să-l găzduiască în Capitală. Stând în picioare la tejgheaua localului. Cât el aştepta încasarea viramentului bancar legitim. Cu profilul, îndreptat stoic spre glasvandul pubului, reliefat pe una din stampele cu cai care tapetau localul. Călăreți în jachetă roşie urmărind o vulpe argintie pe o pajişte de smarald.

Amintire care i-a trezit pentru o clipă un fel de vag şi neaşteptat sentiment de responsabilitate retroactivă pentru această deraiere. Şi impulsul ulterior de a-i oferi toate informațiile necesare – inclusiv detalii conjugale – şi

sfatul practic corespunzător de a renunța la vulpea argintie pe care intenționa s-o urmărească.

Dar era de ajuns să-l privească ca să înțeleagă că insul aflat în fața lui nu mai era stoicul Sfânt Sebastian de la Horse and Groom. Nici oaspetele discret din alte şederi estivale. Ci era de-acum un om căzut victimă unei lipse de inhibiții atât de radicale, încât ajunsese să nu-i mai pese absolut deloc că-şi lasă expuse laturile lui cele mai tainice. Indiferent la orice judecată posibilă. Oricum, un individ deloc dispus să accepte sfaturi de orice fel. Practic, acel stoic şi merituos Cortés deja întrezărit în piață, care intenționa să trateze cu el înainte să intre în al său Ciudad de México în sfârşit găsit, ca să ştie dacă printre toate cadavrele pe care avea să le lase în urmă ar trebui să se numere şi al lui. Pe acest om şi pe nimeni altul îl avea de-acum în fața lui.

După ce-a înțeles asta, a rămas tăcut. Privindu-l şi simțind din nou, în ciuda oricărei posibile înțelegeri, impulsul vag de a-l pune în contact cu glasvandul ademenitor şi larg deschis al terasei. Apoi a rostit în schimb răspunsul pe care îl voia.

Să facă cum crede el mai bine. Şi să stingă lumina.

* * *

Deci aşa au stat lucrurile peste noapte. Fără sfaturi pentru oaspete nici din partea lui, nici din partea nopții înseşi, aşa cum a putut verifica dimineața, când s-a dus, cum făcea întotdeauna, să bea prima cafea a zilei pe terasă. Şi, da, l-a găsit pe oaspetele lui, ca întotdeauna, printre fotoliile de răchită, cu obişnuitul teanc de hârtii pe genunchi şi cu aceeaşi privire eroică de peste noapte, doar că de data asta îndreptată nu spre el, ci spre cupolă.

Dimineață peste acoperişuri, dimineață pretutindeni. Iar pe crucea cupolei, un pescăruş scrutând cerul din jur cu tresăriri scurte şi mecanice ale capului. Parcă studiind cum o să fie ziua şi respingând din când în când asalturile altor pescăruşi ce încercau să se cocoațe şi ei pe cruce. Era de înțeles. Pescăruşul de pe cruce îşi cucerise un punct de observație bun şi intenționa să şi-l păstreze. Apoi, brusc, fără a mai fi atacat de ceilalți pescăruşi, de parcă aflase suficient despre ziua aceea, şi-a deschis aripile şi s-a avântat spre bucata de cer dinspre râu.

A stat şi l-a privit cum dispare dincolo de poduri. Apoi şi-a terminat cafeaua, a intrat înapoi în bucătărie şi, odată ceaşca spălată sub jetul de apă şi pusă la uscat pe chiuvetă, a ieşit din casă. Întorcând spatele vântului puternic stârnit de revenirea ei.

Şi dispărând din vedere aproximativ o săptămână, aşa cum am putut să constat în zilele care au urmat. Căci în zilele care au urmat nu am mai putut da de Partenerul meu Baricadat nici la Timpul regăsit, nici în piață. Fapt care, în ce mă privea, a avut până la urmă un singur rezultat. Acela de a mă transforma în singurul martor al asediului declanşat de oaspetele lui la Ciudad de México.

Din tranşeele mesei mele de la Caffè coi Portici, ca să zicem aşa.

* * *

Odată depăşită surpriza de a-i vedea venind prima oară împreună la Caffè coi Portici, am putut urmări evoluția asediului oaspetelui meu asupra acelui Ciudad de México al lui în toate fazele sale, fără ca ei s-o ştie, aşteptând să culeg detaliile de la Santandrea, aflat dincolo de tejgheaua de la Timpul regăsit. Şi mulțumindu-mă între timp cu ce vedeam. Doi oameni apăruți de sub încrengătura porticurilor, care veneau în fiecare seară să aducă la masa mea stranietatea lor consistentă. Ea, aşezată la masă, retrasă în bronzul ei, cu părul strâns necruțător la ceafă şi privirea ostilă a unei turiste de-acum dezinteresate de spectacolul pieței. Iar el, semănând într-adevăr cu un

mercenar instalat în fața zidurilor ei – asta şi din cauza vestimentației paramilitare. Tăcut. Cu privirea încrâncenată a tuturor îndrăgostiților respinşi.

Poate că tocmai din cauza privirii lui crâncene – sursa unui anumit interes pentru mine, cel închis, în fond, alături de el în aceeaşi cutie – mi-am dat seama cu oarecare întârziere de principalul efect avut asupra ei, în afară de părul fluturat pe spate de vântul puternic pe care îl stârnise ea însăşi la revenirea în piață. Totala dispariție a zâmbetului ei zeflemitor, pentru că. Zâmbetul ei zeflemitor fusese parcă fărâmițat definitiv de încercările ei inutile de relansare a partidei cu Partenerul meu Baricadat. O dispariție care făcea din ea o persoană complet diferită de cea care fusese dintotdeauna. Mută, ostilă, lipsită de orice chef de a lansa provocări aproapelui ei şi cufundată doar în încăpățânata aşteptare a cuiva care, într-o seară sau alta, ar trebui în cele din urmă să apară sub încrengătura porticurilor.

Aşa stătea ea în serile respective la masa de sub porticuri. Seară de seară. Într-o stăruitoare şi dură aşteptare a Partenerului meu Baricadat, deci complet nepăsătoare atât față de mine, cât şi față de asediatorul instalat în fața zidurilor ei. Unde el elabora strategii

deraiate de cucerire, după cum am putut verifica în a treia sau a patra seară a asediului lui.

Cu intrarea în scenă a unui nou element, nu întru totul secundar în poveste. Idolul Aztec.

Sosiseră toți trei în a treia sau a patra seară. Precedați de o mică agitație sub porticuri, care s-a putut lămuri doar în momentul apropierii lor şi dacă priveai înspre pavaj. Pentru că acolo avansa printre celelalte mese motivul agitației. La câteva palme deasupra plăcilor de marmură din pavajul porticurilor. Suportând cu resemnare atavică atât strigătele de admirație şi mâinile întinse de la mese în încercarea de a-l mângâia, cât şi lesa care, pornind de la zgardă, îl lega de proprietarul lui paramilitar. Pentru că, oricum ai lua-o, în cele din urmă despre asta era vorba. Un câine. Şi, în cazul de față, unul din exemplarele nobile ieşite din acele canise de lux exclusiviste ca lojile masonice, ce modelau aristocratic un caracter pentru a rămâne indiferent la toată lumea din jur, fie ea umană sau canină.

Cât despre înfățişarea lui, pe lângă faptul că era garnisit în pliurile flasce cu o pelerină de păr maroniu de două ori mai mare decât talia lui, etala nişte fălci şi urechi asemănătoare cu două berete moi, un nas mare ca un

cartof de expoziție şi ochi mici, roşii, injectați cu sânge şi compasiune.

În concluzie, un fel de Idol Aztec zbârcit, smuls din templele umbroase de piatră din îndepărtate şi pustii câmpii bolovănoase ca să fie cărat în lesă într-o lume nefamiliară şi zgomotoasă, pe care s-o scruteze de la nivelul pavajului cu toată jalea necesară. Aşa era câinele acela. Un fel de martor retras, compătimitor, cu ochi sângerii, al vieții oamenilor, care, în orice caz, făcea incontestabil senzație. Achiziția lui presupunea să-ți deschizi portofelul cu siguranță mult mai larg decât era necesar să strecori înăuntru două degete.

Aşa că nu puteai să nu te întrebi care să fie motivul pentru care un tip atât de zgârcit în privința propriei dotări cu ceea-ce-contează, cum era stăpânul lui, a acceptat o asemenea cheltuială. Dar era de ajuns să remarci cum îl ținea în lesă – de parcă la celălalt capăt nu era doar un câine, ci un fel de seif placid şi autopropulsat, cu patru labe, destinat să radieze prestigiu asupra oricui l-ar deține – ca să înțelegi cum era considerat câinele respectiv. O încercare sângeroasă economic de a se ridica la înălțimea ei, dacă nu în plan financiar, cel puțin în cel al statutului social. O investiție. Un fel de cal troian

introdus între zidurile cetății propriului său Ciudad de México. Aşa era, în esență, câinele acela.

Stratagemă oricum tragic de ineficientă, judecând după atitudinea ei. Care – de la o seară la alta tot mai enervată de procesiunile pe care le stârnea câinele la masa lor – nu-i acorda mai multă atenție decât îi acorda stăpânului. Cu un singur rezultat consistent. O asemenea intensificare a încrâncenării din privirea lui, încât făcea ca fâşia subțire de piele ce îl unea de investiția lui să pară o lesă cu două capete.

Deci aşa arăta situația în acel asediu. Un impas. Cel puțin până la rezolvarea lui neprevăzută şi necalculată, care a ajuns să se petreacă în seara când – aproape materializat de stăruința aşteptării ei – Partenerul meu Baricadat şi-a făcut din nou apariția sub porticuri. Mai întâi răsărind calm din mulțime şi apoi luându-şi un scaun şi aşezându-se şi el la masă. În tăcere. Ca să schimbe cu ea privirea dură a doi adversari al căror scop e să-şi dispute dreptul mutual de a sta sub acele porticuri. Aşa era el la revenirea de după săptămâna aceea de dispariție totală. Un soi de pescăruş greoi care, după ce dispăruse dincolo de poduri în bătaia vântului puternic al reapariției ei, a decis să se întoarcă pe crucea lui, hotărât să înfrunte realitatea zilei, oricum ar fi arătat ea.

Fără nicio întrerupere a tăcerii apăsătoare deja instalate la masă când apăruse el. Doar o intensificare evidentă a tensiunii deja acumulate treptat în serile precedente şi pe care oricine cunoştea starea de fapt – inutilul asediu al oaspetelui lui asupra acelui Ciudad de México şi stăruitoarea ei aşteptare – nu putea să n-o simtă prevestitoare de evenimente care, mai devreme sau mai târziu, trebuiau oricum să se întâmple. Ar fi fost ca şi cum ai fi pretins ca norii grei care se adunau seară de seară pe cerul de deasupra pieței, ajungând să scurgă pe pavaj câteva picături de ploaie grele şi solitare, să nu-şi golească în cele din urmă încărcătura într-un soi de răpăială argintie irepresibilă şi de nestăvilit – aceea fusese cumva impresia creată la masă în serile precedente.

Desigur, se înțelege că n-a existat niciun eveniment atât de liric descris care să descătuşeze tensiunea de la masă, dată fiind şi seara complet lipsită de nori, dar a fost ceva, în ansamblu nu mai puțin improbabil decât o furtună din senin. Adică o reuşită a asediului oaspetelui asupra acelui Ciudad de México, pe care niciun parior nu ar fi crezut că o poate găsi pe vreun talon de joc.

Intrarea neprevăzută, furtunoasă, pe care nimeni n-ar fi mizat vreodată, a mercenarului deraiat în Ciudad de México.

* * *

Până şi azi – aici, pe litoral, cu meditațiile mele antropologice – mi-ar fi greu să spun ce a determinat ieşirea furtunoasă a oaspetelui. Poate un masochism înscris în genele sale de Sfânt Sebastian avid de săgeți. Sau, poate, hotărârea de a ieşi din impasul asediului printr-o bătălie şi mai sângeroasă decât cea purtată, probabil, cu portofelul lui pentru cumpărarea Idolului Aztec. Sau – iarăşi poate – nevoia de a-şi justifica vestimentația militară urcând pe baricade într-o bătălie veritabilă. Nu ştiu. Greu de spus. În orice caz, e aproape sigur că unul din motive a fost, probabil, intensificarea tensiunii de la masă, datorată tăcerii depline dintre ea şi Partenerul meu Baricadat.

Într-o primă fază oaspetele – cufundat în strategiile lui de cucerire şi concentrat să-şi muşte o mână şi să țină cu cealaltă lesa Idolului – nici nu părea să fi simțit intensificarea tensiunii la masă. Apoi, dat fiind echilibrul precar provocat de deraierea lui, a simțit-o mai mult decât oricine şi, în consecință, cedând brusc, s-a smucit la un moment dat de pe scaun, punând lesa Idolului în mâinile ei. Cu autoritate. Parcă neadmițând nicio obiecție. Pentru ca apoi să o pornească pe sub porticuri. Cu hotărâre. Părând şi el împins cumva de un vânt.

Aşadar, o ieşire surpriză. Şi, la fel ca aproape toate ieşirile surpriză, cu rezultate imprevizibile şi, oricum, reuşind să risipească pentru o clipă tensiunea de la masă. Fiindcă de fapt toți l-au urmărit cu privirea cum înainta pe sub porticuri. Până când a ajuns la ținta lui. O masă la care o mână de revoluționari se întreceau într-un sport destul de răspândit în serile din piață. Sport – dacă voiai să-i spui aşa – în care doi adversari, stând în picioare unul în fața celuilalt, îşi loveau pe rând dosul palmelor până când unul dintre ei se declara învins şi mâinile i se transformau într-o pereche de mănuşi de bucătărie umflate. Aşa era sportul acela. Probabil numai bun să descarce energiile revoluționare rămase neutilizate după cucerirea cartierului. Dar şi numai bun să descarce tensiuni acumulate în asedii frustrante, conform intenției lui foarte evidente.

Odată ajuns la masa revoluționarilor şi decis să nu cruțe nimic într-o confruntare, a negociat cu cel mai voinic individ din grup. Un tip înalt, în maiou roşu, cu o barbă blondă, lungă şi moale, cu nişte mâini faimoase în toată piața, late ca nişte cazmale, şi indolent. Periculos de indolent, adversarul lui.

Odată confruntarea decisă, s-a făcut o tragere la sorți pentru a stabili care din cei doi trebuia să lovească primul.

Tragere la sorți favorabilă concurentului cu înfățișare paramilitară, care, după ce şi-a suflecat mânecile cămăşii, a ridicat mâinile în aer. Cu palmele răsucite în sus, la douăzeci de centimetri sub cele ale adversarului său, care le ținea întoarse în jos. Ca la umbra unei acoperitori late, fals ocrotitoare, ca să zicem aşa. Apoi, fără alte formalități, a început confruntarea.

Înainte să înceapă, a existat un moment de neclintire încordată din partea ambilor adversari. Apoi concurentul cu înfățișare paramilitară a lovit. Ridicând mâinile brusc şi coborându-le cu viteză peste dosul palmelor adversarului. O lovitură bună. Seacă şi precisă. Dar pe care oponentul lui nici măcar nu a încercat s-o evite. Parcă testându-i puterea înainte să-i ofere cu calm dosul mâinilor. Atunci el a aplicat o a doua lovitură. Pe neaşteptate. Aproape fără să-i lase timp adversarului să-şi pună mâinile din nou în poziție. O mică incorectitudine, pe care adversarul lui a întâmpinat-o arcuindu-şi sprâncenele. Parcă mulțumit de lipsa lui de prejudecăți. Pentru ca apoi, tot cu calm, să-i ofere iarăşi acoperitoarea lată a mâinilor. Indolent. Periculos de indolent.

A urmat o a treia lovitură. A nimerit iarăşi în plin dosul palmelor adversarului. Apoi a patra şi a cincea. Până la urmă au fost nouă lovituri, toate reuşite. Unele nimerind

doar tangențial şi oarecum favorizate atât de lățimea palmelor adversarului, cât şi de indolența încercărilor lui de a se sustrage loviturilor. Nouă lovituri scandate cu voce tare de ceilalți revoluționari din jurul mesei, ca un soi de contor colectiv birocratic, oficial. Şi când deja începea să răsară o anumită stimă față de necunoscutul concurent paramilitar, la a zecea lovitură adversarul lui – parcă hotărând că îngăduise deja destule – şi-a ferit mâinile cu o rapiditate imprevizibilă. Făcându-l să lovească în gol.

Printre revoluționarii de la masă s-a lăsat un moment tăcerea. Ca şi cum ar fi adus contorul lor colectiv la zero înainte să-l pornească din nou. În ansamblu, o aşteptare domoală, interesată de schimbarea rolurilor între cei doi. Lucru pe care adversarul lui s-a pregătit să-l facă cu aceeaşi indolență. Îndepărtând picioarele. Cu palmele mâinilor întoarse de-acum în sus şi plasate sub cele ale oponentului, într-o transformare periculoasă. A acoperitoarei late de mai înainte într-o tavă la fel de lată şi doar aparent primitoare.

Apoi, imediat după asta, a lovit. Dur şi rapid.

Lovitura a răsunat ca o împuşcătură sub bolțile porticurilor. Moment în care mâinile lui, nimerite în plin de tava lată, în ciuda încercării lor de a scăpa, au fost proiectate brusc în lături, ca două păsări împuşcate în

zbor. O lovitură de deschidere puternică, asemănătoare cumva cu cele care anunță începutul unor spectacole pirotehnice. Aşa a fost prima lovitură a adversarului său atunci când i-a venit rândul. Lovitură evaluată cum se cuvine de ceilalți revoluționari de la masă, care au aşteptat ca oponentul să-şi pună din nou mâinile în poziția cuvenită.

Lucru pe care el l-a făcut, ridicându-le – încă tremurânde în urma loviturii primite – şi aşezându-le din nou deasupra tăvii fals primitoare. Două păsări rănite şi înfiorate revenind la un cuib care, deşi nesigur, era singurul pus la dispoziție de regulile jocului. Aşa erau palmele lui. Apoi, imediat după aceea, sub bolțile porticurilor a răsunat a doua împuşcătură. Şi mâinile lui au fost proiectate iarăşi în lături. După lovitura a doua i s-a modificat doar tremurul palmelor, accentuat vizibil în timp ce le punea din nou în poziție. Ca şi cum ar fi susținut o povară invizibilă, însă greu de ridicat.

A treia lovitură a venit imediat. La fel de puternică şi de precisă ca şi primele două. A patra, în schimb, după o pauză. De parcă adversarul lui s-ar fi bucurat să-i dezvăluie întreg caracterul periculos al tăvii înainte s-o lase să cadă peste dosul palmelor lui, în ceea ce începea să se dovedească o realitate de necontestat. Faptul că lățimea

palmelor acestuia, care într-o primă fază făcuse din ele o țintă uşor de nimerit, în a doua le transforma într-o capcană imposibil de evitat.

A şaptea lovitură – nimerind, ca şi celelalte, în plin dosul palmelor oponentului, în ciuda încercărilor de a o evita – a fost cea care a părut decisivă. Când brațele lui au rămas coborâte de-a lungul şoldurilor suficient de mult timp încât să stârnească în revoluționarii de la masă convingerea că acel contor colectiv al lor ajunsese la numărul final. Şi exact atunci, în timp ce adversarul lui, după ce i-a pus o mână binecuvântătoare pe umăr, a dat să părăsească întâlnirea, pregătindu-se să se aşeze iarăşi la masă, el şi-a pus din nou mâinile în poziție. Lent. Tremurându-i. Dar în poziție.

Primul care s-a mirat a fost adversarul său. Renunțând o clipă la indolența lui, s-a oprit să-l studieze. Curios. Apoi, după o grimasă de apreciere, deşi rezervată mai ales celorlalți revoluționari, şi-a pus din nou tava la dispoziție. Amabil. Periculos de amabil. Îndepărtând iarăşi picioarele. Precum cineva dispus să îndeplinească o sarcină impusă, parcă o banală verificare a capacității de rezistență a celui ce îi stătea dinainte. Nimic altceva.

Şi acela a fost începutul absurdei situații care a urmat.

Atunci când adversarul lui, reluându-şi sarcina cerută, în loc să lovească, doar schițase gestul respectiv, făcându-l să-şi ferească mâinile brusc, într-o inutilă şi un pic ridicolă încercare de a scăpa, de la masă s-au auzit râsete. Apoi, imediat, uitându-se fix în ochii lui, revoluționarul şi-a reînceput seria loviturilor. Cu calm. Una mai violentă decât alta. La fel de metodic ca o secerătoare la treabă. Lăsându-i de fiecare dată tot timpul necesar ca să-şi pună din nou mâinile în poziție. Mâini tot mai tremurânde. Cu acea greutate invizibilă, de fiecare dată tot mai imposibil de ridicat. Dar fără ca el să renunțe să le ridice iar. Sfântul Sebastian avid de săgeți, cel pe care Partenerul meu Baricadat îl cunoscuse pe taburetele de la Horse and Groom din Londra, înfruntând un martiriu uşor grețos. Lucru care m-a făcut să renunț la spectacol şi să îmi întorc privirea spre celelalte două spectacole de la masă.

Atunci am putut să-mi dau seama că şi între cei doi se desfăşura un concurs. Amândoi îşi desprinseseră privirea de la întrecere, iar ea şi-o ținea îndreptată cu hotărâre spre piață. Muşcându-şi buza. În timp ce Partenerul meu Baricadat şi-o fixase cu aceeaşi fermitate asupra ei. Parcă aşteptând doar să vadă când o să şi-o întoarcă din nou. Deci o întrecere şi între ei. Dar mai puțin atletică decât cea de la masa revoluționarilor, aşa că spiritul meu sportiv m-

a îndemnat să privesc din nou spectacolul uşor greţos pe care-l părăsisem.

Contorul colectiv al revoluționarilor ajunsese de-acum la vreo de treizeci de lovituri. Oficializând ceea ce de-acum părea să fie singura şi deraiata strategie aleasă de concurentul paramilitar. Să reziste până ce adversarul o să-şi termine săgeţile, ca să zicem aşa, sau o să se oprească, istovit de propriile lovituri. Aşa că ajungeai să te întrebi care să fi fost motivul pentru o relație atât de duşmănoasă a cuiva cu propriile mâini, încât să ajungă să şi le muşte spasmodic sau să le supună unor pedepse atât de crude. O ipoteză – pentru că începusem să aflu îndeajuns de multe despre el: poate era ceva legat de munca manuală a acelui tată croitor despre care nu vorbea niciodată. În orice caz, odată ajunşi aproape de a patruzecea săgeată, ca să zicem aşa, îți era uşor să înțelegi că martiriul lui ajunsese de-acum în faza finală.

Mâinile i se ridicau după intervale aproape insuportabil de lungi înainte să revină în poziție. Fără nicio dorință de a le feri de lovituri, ci, dimpotrivă, căutându-le parcă. Au mai fost încă două. Poate trei. Cu tava prăvălindu-se implacabil, cu o violență mecanică, neobosită, peste dosul palmelor lui. Apoi, după o ultimă încercare de a le ridica din nou, mâinile acelea, ajunse la jumătatea înălțimii, au

căzut înapoi pe lângă şolduri fără să fie lovite. Şi au rămas nemişcate. Iată-l cu braţele pe lângă corp. Cu capul plecat. În faţa secerătoarei în sfârşit oprită şi în tăcerea contorului colectiv, ajuns de-acum la ultimul număr. Cu adversarul fixându-l şi el cu privirea în tăcere, la fel ca toţi cei din jur. Parcă aşteptând să i se mulţumească pentru truda cerută.

Acela a fost momentul în care Partenerul meu Baricadat a părăsit brusc masa şi s-a dus să-l ia de acolo. Mai întâi făcându-şi loc prin încrengătura porticurilor şi apoi aducându-l înapoi. Ţinându-l de un braţ. Deraiatul Sfânt Sebastian nu a opus rezistenţă atunci când l-a împins, tot în tăcere, înapoi pe scaunul lui. A rămas neclintit. Cu capul tot plecat. Cu o venă pulsându-i pe frunte de parcă ar fi căutat să scape cumva de-acolo, probabil ca să se ducă să-şi găsească un cap mai puţin deraiat. Sau cel puţin să nu mai îndure repercusiunile îngrozitoarelor lovituri peste mâini. Şi tocmai ele, mâinile lui, constituiau spectacolul de la masă. Umflate. Vineţii. Cu venele de pe dosul lor atât de sparte, încât îi făceau pe oamenii de la celelalte mese să se ridice, să vină şi să le privească.

Şi cu Partenerul meu Baricadat, singurul neinteresat de spectacol. În picioare şi iarăşi cu privirea aţintită pe

profilul ei, întors spre piață. Concentrată în continuare să-şi muşte buza, dar mai puțin hotărâtă să rămână întoarsă – şi nu din acest motiv. Acela a fost momentul când, pentru prima dată de la sosirea ei, el i s-a adresat. Cu o singură frază.

Du-l să-l vadă un doctor.

A fost singura lui frază. Rostită ca un ordin, dar pe care ea a părut să nu o audă. Atunci, întorcându-i spatele lat, el a pornit spre porticuri. Îndepărtându-se pe sub ele şi urmărit doar de două priviri. A mea şi a Idolului Aztec, rămas în tot acest timp sub masă, vârât în toate pliurile lui. Cu sarcina lui atavică de observator al acestor ființe absurde, victime ale iraționalilor lor muşchi cardiaci, ființe pe care o lesă îi impunea să le urmeze. Rezervându-le toată compasiunea de care ochii lui mici şi injectați de sânge puteau dispune. Răbdător. Potolit. Între două urinări.

* * *

Oameni absurzi, care aveau să-i ofere şi alte ocazii să-şi distribuie compasiunea sângerie. Înainte să emigreze împreună cu mine, câteva săptămâni mai târziu, spre alte țărmuri, mai potrivite cu blazonul lui. La sfârşitul unei

relații pe cât de scurtă, pe atât de neprevăzută, declanşată de trei aşi (persecuția exercitată de acel număr trei în vara aceea) împotriva unei chinte mici. La bordul unei ambarcațiuni cu pânzele umflate. Eveniment deocamdată oricum inutil de anticipat.

Deraiatul Sfânt Sebastian nu s-a întors în apartamentul din fața cupolei nici în seara aceea, nici în ziua următoare. Ci abia la trei zile după lupta sângeroasă de sub porticuri şi doar ca să înapoieze cheile apartamentului şi să-şi ia sacul de voiaj. A revenit în apartament – poate nu întâmplător – la o oră a amiezii când Partenerul meu Baricadat avea de obicei treabă la studiourile de înregistrări. Dar nu şi în ziua aceea. Având astfel posibilitatea de a asista la mutarea oaspetelui său. De altfel, o treabă rezolvată rapid. Doar cât a durat umplerea sacului de voiaj, parțial problematică din cauza mâinilor lui bandajate, şi apoi oprirea în pragul apartamentului, cu sacul pe umăr. Întru totul asemănător cu un militar ajuns la capătul unei misiuni dificile, dar dusă eroic până la capăt.

Spunând că pleacă spre albastra insulă Capri.

Aceea a fost vestea anunțată din prag înainte de plecare. Fără niciun alt detaliu şi furnizată cu capul sus. Stoic. Precum vestea unui transfer pe un nou front al

luptelor existențiale. Când Partenerul meu Baricadat şi-a primit cheile şi, cum trebuia să meargă la un studio de înregistrări, a coborât împreună cu el pe străduță, a putut constata că venise ca să-şi rezolve mutarea la volanul Porsche-ului alb.

Odată sacul de voiaj pus în portbagaj, oaspetele lui a urcat la bord şi a aşteptat ca o altă maşină oprită pe străduță să se dea la o parte şi să-l lase să treacă. Privind fix în față. Cu mâinile bandajate pe volan. În esență, precum cineva care a ajuns să prindă cu ele ceva fundamental. Una dintre valorile autentice ale existenței, probabil.

Atunci l-a lăsat şi a pornit pe străduță în direcția opusă celei pe unde ar fi putut să treacă Porsche-ul alb şi unde, dintr-un anumit punct de vedere, s-ar fi putut presupune că va avea loc încheierea firească a şederilor lui în cartier. Întâlnirea cu o tânără dotată cu un apartament şi ulterioara mutare la ea.

Da, până la urmă, nimic diferit de alte veri. Îi era suficient să accepte acest punct de vedere. De aceea stătea aşa pe străduță Partenerul meu Baricadat. Luptându-se cu puncte de vedere în vântul puternic al revenirii ei. Înainte de alte evenimente ulterioare, nu întru totul banale, legate de iraționalul muşchi cardiac al oamenilor.

Toate, spuse aici. Pe acest litoral al cugetărilor mele antropologice. La trei ori zece ani distanță. Doar ca să mai bat un pic în toba asta veche. Precum vestitorii de pe scenele iarmaroacelor. Ca să-şi vândă marfa. Bună sau proastă, cum o fi ea.

PARTEA A TREIA

1

Al patrulea element

Aşadar, să trecem la evenimentele ulterioare şi nu tocmai banale, legate de iraționalul muşchi al oamenilor. Evenimente declanşate la câteva zile după mutarea oaspetelui său. Mutare ce a provocat în viața cotidiană a Partenerului meu Baricadat o intensificare imprevizibilă a senzației de gol, datorată nu atât dispariției oaspetelui din apartament – chiar dacă terasa pustie era un element cumva uluitor –, cât semnificației absenței lui din Capitală. A ei din Capitală. Cu piața din nou goală şi

lipsită de sens fără prezența ei. Şi cu confirmarea ulterioară a faptului că partida dintre ei doi, cu toate încercările – eşuate sau nu – de a o relua, era oricum în desfăşurare. Bun, atunci nu-i rămânea altceva de făcut decât să stea la masă şi să vadă cum evoluează situația. Adunând mărunțişul jalnic pe care partida – jucată în acel moment în trei, dacă îl lua în considerare şi pe oaspetele lui – îl putea oferi. Şi exact în momentul acela, în imperturbabila varietate de jocuri de la toate mesele, în partidă a intervenit o mână puțin spus imprevizibilă.

Odată cu sosirea unui al patrulea element, rămas – în chip uimitor – încă în joc.

* * *

Căci, după ce a traversat pe puntea unui feribot apele cenuşii ale unei strâmtori moderat de nordice. După ce a străbătut într-un vagon de clasa a doua câmpiile franceze cufundate în întunericul nopții de vară, străpunsă de luminile cețoase ale unor sate necunoscute. După ce a trecut de munți acoperiți cu zăpezi veşnice, cu vagonul trenului transformat de toate ferestruicile deschise într-un cuptor torid şi vântos, a coborât de-a lungul coastelor unei strălucitoare mări tireniene estivale.

Aşa a fost călătoria spre Capitală a celui de-al patrulea element, rămas – în chip uimitor – încă în joc. Călătorie care putea pune la încercare orice constituție, cu atât mai mult când e împovărată cu doi saci, dintre care unul de lucru, dar nu şi pe a celui de-al patrulea element rămas încă în joc şi debarcat în Capitală cu hotărârea de a nu se lăsa scos din joc. Indiferent de preț. Chiar şi cel al unui bilet suplimentar pentru bagajul său masiv la autobuzul care făcea legătura între gară şi cartier, dată fiind existența, la vremea aceea, a acelei categorii de controlori fiscali ai speciei umane, ulterior extinsă, reprezentată de taxatorii din mijloacele de transport public.

O apăsare pe butonul interfonului, urmată de o voce feminină rostind un nume pe care proasta funcționare a aparatului şi vocile de pe străduța cufundată în animația de la sfârşitul zilei l-au făcut ininteligibil, au anunțat sosirea sa în apartamentul din fața cupolei. A urmat tropăitul confuz de paşi urcând trudnic treptele scării până la apartament, în timp ce el aştepta pe palier să afle cine le urcă. Cu prima impresie, când a văzut ivindu-se din penumbra scărilor o figură plăpândă într-o fustă scurtă de pânză şi un maiou, ducând doi saci pe umeri, că e vizitat la domiciliu de vreo vânzătoare ambulantă de ceva. Apoi, odată ce a ajuns la tabăra de la poalele

palierului şi a lăsat pe pardoseală sacii, din care unul plin cu gheme şi ace, ca un porc-spinos mare, speriat de călătoria lungă şi parcă reticent să se desprindă de umărul ei: stupefianta ei identitate.

Cu o singură schimbare după trei ani: o radicală intervenție a foarfecii asupra părului lung până la nivelul gâtului înconjurat de un batic negru, pătat de transpirație. În rest, acelaşi trup firav de contorsionistă. Acelaşi procent mare de energie reprimată în hotare restrânse. Acelaşi incisiv de temut în colțul gurii. În fine, cu alte cuvinte, în ciuda intervenției radicale a foarfecii asupra părului ei lung, era furioasa trântitoare de uşi de dulap în bucătării englezeşti.

Cu ea se trezise în fața lui.

În ciuda absenței oricărei posibile îndoieli privind identitatea ei, tot a trebuit să facă un efort ca s-o accepte. Până când – după formalitățile rezolvate buimac pe palier, cum se întâmplă la toate sosirile neaşteptate, şi după ce ea a intrat în apartament –, odată invitată să ia loc, s-a îndreptat spre divan cu automatismul unui ac de busolă spre polul lui şi cu sacii puşi din nou pe umeri. Abia atunci a acceptat în sfârşit complet faptul că se afla – încă o dată, după trei ani – în fața temutei franțuzoaice Beatrix de pe Lambeth North.

Odată aşezată pe divan, ea a pus sacii pe podea, şi-a desprins de la gât baticul pătat de transpirație, apoi, la întrebarea dacă vrea ceva de băut, a răspuns limitându-se să ceară generic ceva răcoritor. Rugăminte care l-a determinat să se ducă la frigiderul din bucătărie având în minte două întrebări legitime. Ce căuta ea pe divanul din apartamentul lui şi cum de îi ştia adresa, de vreme ce a ajuns să se instaleze pe el.

Apoi a intrat din nou în cameră cu o sticlă de apă şi un pahar şi a surprins-o plimbându-şi concentrată prin încăpere privirea stăruitor exploratoare, cu baticul de la gât desfăcut peste sânii mici, fără sutien pe sub maioul oricum pătat de transpirație, şi cu genunchii ieşindu-i de sub fusta scurtă şi strânşi unul lângă altul, parcă interzicându-şi unul altuia să se mişte. Dădea impresia că ar căuta ceva sau pe cineva. Complet dezinteresată de orice alt lucru din jur, inclusiv de spectacolul gălăgios pe care stoluri de rândunele stridente îl puneau în scenă pe cer deasupra terasei din spatele ei. La întoarcerea lui în cameră, tresărise, parcă prinsă în flagrant cu ceva. A răspuns la prima dintre întrebările lui legitime – ce căuta în Capitală –, ignorând-o complet pe a doua, cea referitoare la adresa lui.

O vacanță în Capitală şi nevoia de a găsi un hotel ieftin – dacă era posibil, în cartier –, fusese răspunsul ei. Ştia vreunul?

Răspuns dat din spatele buzei paharului cu o naturalețe forțată. Un alt element care – împreună cu tresărirea de la intrarea lui în cameră şi lipsa răspunsului la a doua întrebare legitimă – i-a transmis brusc o senzație clară. Că până la urmă prima impresie avută pe palier, cea cu vânzătoarea ambulantă, nu era întru totul greşită şi că ea se afla pe divanul acela ca să-i vândă ceva.

Senzație care s-a acutizat după douăzeci de minute. Pe străduțe. În timp ce, odată porniți spre cel mai ieftin hotel din cartier, ea păşea alături de el după ce îi refuzase ajutorul la căratul sacilor. Tăcută. Cu pasul ei scurt şi apăsat, de femeie mică şi energică, izbind zgomotos pavajul cu tocurile. Închisă în sine şi ignorând complet – cum făcuse deja cu rândunelele de pe terasă – atât animația de pe străduțe, cât şi seara splendidă de cobalt care plutea peste acoperişurile clădirilor şi peste cupole ca peste treptele unui imens pat triumfal. Înainte să se aştearnă peste ele. Întinzându-se, căscând şi apoi aprinzând toate luminile de-a lungul râului şi printre casele vechi.

Încărcată cu toate promisiunile şi oportunitățile serilor de vară.

Cu o atitudine diferită – a ei – față de seara splendidă şi, cum deja se întâmplase cu rândunelele de pe terasă, lipsită de orice interes turistic față de tot ce o înconjura. Aşa era ea alături de el pe străduță. Îndemnându-l să se întrebe iarăşi ce voia să-i vândă de fapt cu sosirea aceea stupefiantă.

Prima ipoteză: evident, vreun soi de marfă esențială pentru oaspetele lui. Ipoteză bazată pe posibilitatea ca ei doi să fie încă nu doar într-o relație, ci şi suficient de apropiați ca să-şi comunice adrese utile. Poate, de ce nu, coabitând în continuare pe Lambeth North. Ipoteză greu de exclus cu totul, chiar dacă în ultimii trei ani oaspetele lui nu făcuse niciun fel de aluzie la tânără. Dar şi greu de luat în considerare. Îi era dificil să-şi închipuie o relație de trei ani între ei, una cum era cea la care fusese martor în acel demisol, chiar şi luând în calcul abilitățile lui remarcabile de tip care încasează. Totuşi exista ceva ce-i asocia instinctiv. Baticul negru de la gâtul ei, atât de asemănător cu ale lui.

Nu era cine ştie ce indiciu, dar era suficient pentru a-l îndemna să o întrebe de unde vine.

Întrebare la care un zâmbet scurt şi batjocoritor i-a dezvelit incisivul asimetric. Zâmbetul larg al cuiva confruntat cu ceva previzibil şi în mod cert prevăzut. Urmat de răspunsul ei sarcastic.

Lambeth North. *Ce, nu ştia că ea locuia pe Lambeth North?*

După răspuns, zâmbetul ei larg, batjocoritor, a fost înlocuit imediat de nişte buze foarte strânse. Parcă pentru a împiedica posibila ieşire a ceva greu şi masiv, închis în stomacul ei mic. Vreun monstru gastric nedigerabil, ca să zicem aşa. A treia povară a ei, pe lângă sacii de pe umeri, cărați pe străduță cu mersul ei scurt şi apăsat, izbind pavajul cu tocurile. Aşa că au rămas tăcuți până la recepția hotelului ieftin.

Ea a început să i se adreseze din nou abia după ce şi-a luat o cameră. Privindu-l sever în ochi şi întrebându-l dacă ar fi dispus să cineze împreună în seara aceea.

Rugăminte care – şi de-acum simțea că putea băga mâna în foc pentru asta – ar fi presupus prezența la cină a unui al treilea comesean, unul invizibil. Dar tot merita să studieze cât mai rapid marfa pe care ea venise să i-o vândă, aşa că au stabilit să se vadă ceva mai târziu în piață şi a lăsat-o la recepția hotelului. Să se lupte cu formalitățile cazării.

Cât el a străbătut din nou străduțele, seara splendidă de vară a continuat să plutească peste râu. Sub cerul de cobalt. El a trecut printre mesele localurilor, pregătite pe trotuare, cu primii clienți deja aşezați şi cerându-le ospătarilor meniurile.

Ca să vadă oferta culinară din seara aceea.

* * *

Când Partenerul meu Baricadat s-a întâlnit cu ea la Caffè coi Portici, tânăra îşi schimbase îmbrăcămintea, dar nu şi dispoziția. Sânii mici şi genunchii, eliberați de maiouri şi fuste scurte, erau puşi la adăpost într-un taior gri lejer, asortat cu o poşetă, ba chiar şi cu un şirag de perle false la gât. Îmbrăcăminte complet nepotrivită atât cu temperatura serii, cât şi cu climatul revoluționar din piață, şi care, în mod straniu, o făcea să capete, cel puțin de la distanță, o înfățişare surprinzătoare, de nevastă burgheză minionă şi întreținută, şi, preț de o clipă, să acrediteze într-un fel oarecare ipoteza sosirii într-o vacanță în care e inevitabil necesar să te schimbi pentru cină.

Dar era suficient să te apropii de masă ca să renunți din nou la ipoteza vacanței.

Stând în fața a două pahare deja goale de calvados Morin, aşa cum s-a putut stabili după comenzile ei succesive, dedica fațadei luminate a bisericii şi artezienei ropotitoare din piață aceeaşi atenție pe care ar fi acordat-o unei curți comune găzduind porți de garaje. Interesul ei se limita doar la mulțimea din piața cu porticuri, într-o explorare stăruitoare, asemănătoare cu cea rezervată camerei din fața cupolei în momentul sosirii. Apoi, după ce a consumat alte două pahare de calvados, l-a urmat la restaurantul unde aveau să ia cina. Fără a rosti vreun cuvânt. Dar şi fără a înceta să scruteze mulțimea.

Partenerul meu Baricadat parcă se silise să aleagă restaurantul potrivit cu taiorul şi perlele ei de la gât. Singurul local din cartier care supraviețuise invaziei revoluționare, asta mai mult grație bastioanelor prețurilor sale, justificate nu atât de calitatea bucătăriei, cât de vesela de argint marcat de la mese şi de colecțiile de vase de porțelan pal, păstrate în vitrine care supraviețuiseră secole de-a rândul carilor din diverse saloane particulare dispărute înainte ca ele să-şi afle ultimul refugiu în localul acesta. Scoțând clinchete fragile de sticlă sub paşii ospătarilor silențioşi. De aceea, una peste alta, localul era demn de apreciere cel puțin pentru rezistența în timp a mobilierului. Dar nu şi în ochii ei, care nu i-a acordat mai

multă atenție decât acordase tuturor lucrurilor încă din momentul sosirii. Iar apoi a înfruntat cina învăluită într-o muțenie pe care el a avut mare grijă să n-o întrerupă şi s-a dedicat unei singure misiuni. Alimentarea cu alcool a masivului ocupant al stomacului ei – adică, după paharele de calvados de la Caffè coi Portici, cu vinul rece al casei. Pe care şi-l turna singură. Fără să aştepte ca el să-i umple paharul. Pentru ca apoi să-şi cufunde din nou incisivul de temut în fiecare sorbitură, fără să-i pese ce bea.

În esență, pentru ea masa de la restaurant era mai mult o transfuzie de energie îngândurată şi posomorâtă decât o cină. Un alt factor, pe lângă baticul negru de la gât, care o asocia cumva cu oaspetele lui dispărut, amintindu-i de modul ferm şi meditativ în care îşi consuma el la Horse and Groom singura masă zilnică, formată din bere şi sendvişuri.

Era o legătură la care putea adăuga şi alte similitudini între cei doi. Începând cu lipsa totală din partea ei a oricărei încercări, fie şi formală, de a plăti paharele de calvados consumate la masa de la Caffè coi Portici. Şi ea, la fel ca el, cu berile de la Horse and Groom, părea să aibă senzația că i se cuveneau. Apoi aceeaşi etalare fățişă a stărilor sufleteşti. Aceeaşi atitudine de ins căruia lumea îi e datoare. Aceeaşi exploatare foarte calculată a

oportunităților. În ansamblu, o asemănare oarecum obscenă cu unele cupluri care, la întâlnirea cu propriul partener intim, simt plăcerea de a-şi dezvălui părțile lor cele mai urâte. Aşa era ea la masă. Şi, odată stabilite respectivele legături, văzând apelul ei neîntrerupt şi ursuz la sticla de vin, el a hotărât să rupă tăcerea.

Spunându-i că, dacă venise cumva să-l caute pe oaspetele lui, nu avea să-l găsească, pentru că nu era în Capitală.

La auzul informației, mâna cu care ea ținea paharul a tremurat o clipă. Apoi a dus totuşi paharul la buze. Aşa că – la fel ca în apartament, cu aşa-zisa sosire în vacanță – replica ei a venit cu o naturalețe forțată, de la adăpostul buzei unui pahar.

Să-l caute pe *el*? Dar *ei* nu mai erau împreună. *Nu ştia asta?*

Apoi, odată paharul pus pe masă, ridicase privirea – cu sau fără naturalețe –, aşteptându-i comentariile. Precum cineva care, având de-acum aranjată taraba pentru marfă, se pregăteşte să o scoată din cutii ca s-o expună. Lucru pe care a început să-l facă punând o altă întrebare. Şi privindu-l fix în ochi.

Dacă el e la curent cu învoiala lor referitoare la vară.

Experiența din bucătăria de pe Lambeth North îl învățase că n-o să fie nevoit să insiste ca să afle ce hotăra ea să-i spună, aşa că Partenerul meu Baricadat a tăcut în continuare. Timp în care ea – cu paharul din mâna uşor tremurândă dus în mod repetat la buze – i-a adus la cunoştință învoiala încheiată între ei cu trei ani în urmă, când se întâlniseră pe aeroportul din Londra. Învoială care prevedea continuitatea relației lor de convieţuire de la demisol pe parcursul întregului an, cu excepția lunilor de vară, în care el putea avea propriile experiențe solitare de scriitor, cu tot cu independența implicită. Luni în timpul cărora relația lor urma să fie exclusiv epistolară, pentru ca ulterior el să o poată transforma într-o carte pe care să i-o dedice. *Nu era la curent cu asta?*

Nu i-a aşteptat răspunsul. Bine, fie că învoiala exista sau nu, de-acum tot trebuia considerată ruptă, după cum reieşea din ce îi scrisese el cu câteva zile în urmă. În mod evident, el *nu mai avea nevoie de alte scrisori pentru cartea lui*, cum a sunat comentariul ei disprețuitor de la final. Avea scrisoarea în poşetă. *Voia s-o vadă?*

Ignorând foaia pe care ea, după ce o scosese din poşetă şi o ținuse în poală toată cina, i-o întindea acum peste masă – foaia mototolită ce îi amintea cumva, dacă vreți, de cele făcute ghem de el pe terasă într-o altă şi de-acum

inutilă legătură între ei –, s-a trezit că-l analizează pe oaspetele lui în lumina acestor noi informații. De la prima lor sosire în Capitală, cu trei ani în urmă, şi mutarea lui, odată ajuns în cartier, la anumite tinere dotate cu apartamente până la plecarea de la sfârşitul verii, deşi oricum primea în continuare corespondența pe adresa lui. Bun, trebuia să recunoască: era un Sfânt Sebastian stoic, dotat cu o capacitate de organizare imposibil de ignorat. Aşa cum, imediat după asta, s-a trezit că leagă numele ei dantesc – Beatrix – de meseria lui de scriitor. Toate, considerații nelipsite, în fond, de aspecte amuzante.

Dar nu suficiente ca să-l facă să ia scrisoarea întinsă peste masă. Aşa că ea a pus-o din nou în poşetă, pe care a închis-o cu un pocnet sec. Înainte să i se adreseze din nou, cu o afirmație făcută pe tonul aspru pe care îl va fi rezervat oricui era complice la infamiile oaspetelui lui.

Era sigură că la mijloc e o femeie. Îl cunoştea prea bine ca să n-o ştie. Ştia cine e? În scrisoare spunea că părăseşte Capitala. *Ştia când se întoarce?*

Întrebări puse în timp ce-l țintuia cu privirea, fără a mai simți nevoia să se ascundă în dosul buzei unui pahar. Cu toată marfa scoasă de-acum din cutii şi expusă cu o ostentație agresivă pe tarabă. Marfă constând, în esență, dintr-un soi de monstru mare, gâfâitor şi pe jumătate

înecat, mai întâi în calvados, apoi în vinul alb şi apoi expulzat de stomacul ei direct pe masa restaurantului, de unde să privească rătăcit în jur de pe o faţă de masă de in alb, printre pahare de cristal, farfurii de porţelan şi tacâmuri de argint.

I-a răspuns că nu ştie.

Atunci ea şi-a turnat iar din sticlă. Cu mâna în care ţinea paharul şi mai tremurătoare. Cu incisivul de temut descoperit, parcă în căutarea vreunei jugulare în care să se afunde, timp în care explora pentru prima dată localul. Poate în căutarea unor uşi de dulap pe care să le trântească, la fel ca în bucătăria de pe Lambeth North. Şi, ce-i drept, vitrinele fragile, care rezistaseră secole la rând, zăngănind slab sub paşii silenţioşi ai ospătarilor, păreau să se înfioare sub privirea ei. Atunci el l-a strigat pe ospătarul care îi servise.

Cerând nota.

* * *

La fel cum s-a întâmplat cu oaspetele lui, am ajuns să cunosc acest al patrulea element, rămas în chip uimitor încă în joc, chiar în seara sosirii sale. La întoarcerea lor pe sub porticuri, după cina în restaurantul cu argintărie

marcată şi vitrine străbătute de fiori. Şi cu ea trezindu-mi – în anii aceia verzi ai exilului meu în Capitală – un soi de inițial şi neîndoios interes parasportiv, ca să zicem aşa, datorat în principal trupului ei minion.

Trup minion – ea concentrată să bea calvados Morin, cu cel mai complet dezinteres față de orice altceva din jur dacă nu era lichid şi ingerabil – care putea să te ducă cu gândul, ca în demisolul din Londra, şi la o contorsionistă într-un moment de pauză alcoolică, înainte de a intra, desigur, pe scena unui circ. Dar şi – de ce nu, dată fiind androginia ei şi, probabil, perspectiva mea profesională, ce mi-a modelat impresia – la un jocheu în timpul prezentării cailor pe hipodrom, înaintea unei curse. Acelaşi procent mare de energie fizică şi nervoasă comprimată într-un spațiu restrâns. Aceiaşi genunchi de fier. Aceeaşi concentrare mută a privirii spre linia de sosire şi – farmec deloc secundar – aceeaşi discreție a celui ce deține informații secrete despre ordinea sosirilor pe care ați fi vrut să le ştiți şi voi.

În esență, un trup tocmai potrivit – în acei ani ai exilului meu verde în Capitală şi în ciuda senzației că ar fi fost greu să vă ofere numele unui învingător – pentru a sugera posibilitatea unor sugestive şi imposibil de ignorat cavalcade, ca să zicem aşa.

Posibilitate care, în consecință, m-a îndemnat – în timpul unei scurte dispariții a ei în pântecul aglomerat al cafenelei, pentru ipotetica eliminare în privat a lichidului consumat în public – să-l rog pe Partenerul meu Baricadat să ne lase, strategic, singuri la masă.

Numai că fără rezultate apreciabile, aşa cum am putut verifica imediat, când ea s-a întors la masă şi Partenerul meu Baricadat era deja plecat. De vreme ce inutilitatea lui ca informator potrivit pentru a da de urma obiectului dispărut al căutărilor sale se stabilise deja odată ce ieşise din pântecul aglomerat al cafenelei, ea nici măcar n-a părut să-i observe absența. S-a limitat să accepte al nu ştiu câtelea Morin cu liniştea cuiva care constatase că între un reprezentant sau altul al sexului masculin – obiectul căutărilor ei fiind exclus – nu exista nicio diferență substanțială dacă acesta era în stare să schimbe câteva fraze în franceză şi să plătească un calvados.

A urmat, după un schimb de replici nesemnificative despre vreme şi piață, într-o tentativă de conversație nesusținută nici măcar de al nu ştiu câtelea calvados, declarația ei că e obosită după călătorie.

Când, ridicându-şi posteriorul de pe scaun ca de pe şaua unui pursânge – tot conform perspectivei mele deformate –, a pornit prin mulțimea din piață, eu am stat

locului şi am privit-o. Mersul ei scurt şi fără ezitări, în ciuda paharelor de calvados şi a vinului de la restaurant, m-a pus în faţa unei realizări tehnice incontestabile. Că nu am mai văzut niciodată un hidrofor de dimensiuni atât de reduse care să ofere spectacole atât de rafinate.

Realizare tehnică confirmată în serile ce au urmat. Când, renunţând la taiorul gri, s-a adaptat vestimentaţiei pieţei, cu fuste de pânză şi maiou, dar – poate ca un semn de revoltă faţă de postura ei de convieţuitoare repudiată – fără batic la gât, şi a început să frecventeze masa noastră, autoinvitându-se tacit. Şi acceptând toate sendvişurile şi paharele de calvados Morin pe care masa i le putea oferi. Ca şi cum i s-ar fi cuvenit şi fără să mulţumească vreodată. De parcă nu ea era cea care profita de ele, ci ocupantul gastric al stomacului ei. Pe scurt, cumva ca o vestală taciturnă a unui zeu ranchiunos, însetat şi înfometat, închis în dimensiunile restrânse ale templului trupului ei plăpând şi dur.

Aşa a fost ea la masă, între mine şi Partenerul meu Baricadat, în serile ce au urmat. Etalându-şi indiferenţa fundamentală faţă de piaţă printr-o ţesătură neagră de lână – un pled pentru cal, conform insistentei mele impresii hipice – pe care, după ce o scotea din sacul ei mare, înţesat cu ace, o ţinea desfăşurată pe genunchi,

complet indiferentă la temperatura estivală a serilor. O Penelopă Melancolică refractară termic, aşteptându-l pe dispărutul ei Ulise şi înarmată cu un mic ac curbat, capabil să lanseze, chiar şi sub luminile slabe ale porticurilor, scânteieri atât de înfricoşătoare, încât să golească pe oricine de orice ispită parasportivă.

Aşa era deci situația la masă cu această Penelopă Melancolică în serile de la Caffè coi Portici. Ca şi în cazul asediului declanşat asupra acelui Ciudad de México de obiectul dispărut al căutărilor ei, aveam iarăşi de-a face cu o femeie închistată şi tăcută în aşteptarea încăpățânată şi agitată a unui bărbat care, mai devreme sau mai târziu, trebuia totuşi să-şi facă apariția în mulțimea din piață.

Eveniment care avea să se petreacă peste câteva seri. La întoarcerea fugarilor de pe albastra insulă Capri. Cu toți cei patru jucători reuniți pentru prima şi singura dată la aceeaşi masă. Într-o scurtă, dar fundamentală mână a partidei lor.

Cea a nopții din Benghazi, ca să zicem aşa.

2

Noaptea din Benghazi

Vara începuse să-şi învârtă buzduganul cu o săptămână în urmă. Cu trei zile transformate pe neaşteptate în unele nord-africane de o căldură care – pornită din acele zone deşertice şi traversând nevătămată apele răcoroase ale Mediteranei – ajungea în fiecare dimineață în cartier ca să se înalțe deasupra cupolelor pe un cer fără păsări, asemănător cu un zid opac şi înalt. Înainte să se fărâmițeze peste cartier. Doborându-l. Trei zile de străduțe şi piețe pustii, unde doar câinii rezistau coacerii generale. Întinşi pe pavaj, la umbra bisericilor cu uşile mari întredeschise, ocrotind ineficient vârsta venerată a Tatălui Ceresc. Sau sub copertinele barurilor şi restaurantelor, desfăcute peste trotuare încinse şi oricum nefolosite. Trei zile doar cu râul rămas indiferent la temperatură. Şi curgând pe sub poduri cu aerul serafic al cuiva care merge la mare, ca să zicem aşa.

Aşa au fost acele trei zile. Cupole şi palmieri iviți din grădinile vechilor clădiri ale cartierului strivit sub cerul încărcat de nisip, luând înfățişarea vagă a unui Benghazi greşit, asediat de jur-împrejur de un deşert invizibil. Până la apus. Când locuitorii – exilați cosmopoliți şi

revoluționari – apăreau din nou pe băncile de marmură aflate în piață, calde încă, ca să trăiască un soi de momentană solidaritate comună, de supraviețuitori coloniali.

Aşa au fost acele trei zile. Urmate de nopți atât de sufocante, încât determinau şi cuplurile de tineri îndrăgostiți să se ignore în aşternuturile date la o parte ale paturilor, ca nişte soți bătrâni, de-acum indiferenți față de amintirea începuturilor lor totuşi năvalnice. Aşa au fost acele nopți. Neîndurătoare. Iar ultima a înregistrat sub cerul boreal al pieței o mână scurtă, dar esențială, din partida în desfăşurare între Partenerul meu Baricadat şi ceilalți trei inşi, mână începută odată cu hotărâtoarea sosire în piață a fugarilor de pe albastra insulă Capri.

* * *

Sosire intuită de Penelopa Melancolică încă înainte ca fugarii în chestiune să apară la masa noastră. Cum îşi făcea de lucru cu țesătura ei desfăşurată pe genunchi – cu o rezistență la temperatura nocturnă egală cu cea a râului care curgea în întuneric pe sub poduri şi în spatele clădirilor ce închideau piața –, la un moment dat al serii capul ei a avut o tresărire neaşteptată înspre mulțimea din

afara porticurilor. Ca la chemarea zeului ranchiunos stabilit, cel mai probabil, în stomacul ei mic, ce a făcut-o să devină brusc încordată şi vigilentă ca un animal domestic readus – de un miros sau un sunet imposibil de perceput de ceilalți – la precedenta lui condiție primordială. De aceea eu şi Partenerul meu Baricadat am putut identifica în mulțimea din piață, urmărind exact direcția privirii ei, drapelul jigărit al fugarilor din albastra insulă Capri.

Cu ea deschizând drumul. Semănând încă o dată – ca la prima ei reapariție în piață, împreună cu travestiții – cu un velier ce intră în port, dar de data asta, judecând după chipul sever şi încordat ca un pinten, nu cu velele întinse, ci strânse în jurul catargelor, ca în urma unei furtuni care le pusese la grea încercare. Aşa arăta ea.

Apoi, în urma ei, Idolul Aztec. Semănând cu un soi de figură sculptată de la prora unei corăbii, ajunsă în mare în timpul aceleiaşi intemperii şi recuperată grație lesei. Şi, în fine, el. Mercenarul pătruns în Ciudad de México. Nu mai purta veşminte paramilitare, ci – poate pentru a se asorta cu rochiile ei – cămaşă şi pantaloni albi, devenind un soi de marinar încordat şi bronzat care, părăsind armata şi învingându-şi problemele dermice, sfârşise prin a înfrunta bătăliile dure ce i le putea rezerva marea.

Lăsând la o parte metaforele marinăreşti şi pentru a rămâne în Benghazi: doi colonialişti îmbrăcați în alb şi dotați cu câine, care s-au ivit încordați şi epuizați de deşertul din jur. Aşa arătau ei când s-au întors în piață. Dând startul mâinii scurte, dar esențiale din partida în patru ce tocmai se juca între ei.

Niciun salut, nicio încercare de a căuta printre mese scaune libere – de altfel, imposibil de găsit când au ajuns. Între ei, doar o încrucişare dură de priviri în perechi. Cea a Penelopei Melancolice spre Marinarul Alb, cu incisivul dezvelit în surâsul sarcastic al unui entomolog la vederea unei insecte intrate în etapa unei interesante – chiar dacă nu imprevizibile – transformări, şi a lui, absolut indiferentă la prezența ei în piață, dând clar de înțeles că, dacă era nevoie, putea s-o ignore luni întregi în demisolul londonez.

Aşa erau privirea Penelopei Melancolice şi cea a Marinarului Alb şi diferite de ale celui de-al doilea cuplu implicat în partidă, cu ea cerându-i aspru, foarte aspru şi nervos, Partenerului meu Baricadat să-i vorbească între patru ochi şi el privind-o, cu trupul lui mătăhălos înfipt în scaun.

Prin urmare, ca să revenim la metaforele marinăreşti, un dezinteres dur din partea lui, ca al unui fost armator al

acelui velier încercat de furtuni ce intrase în port, dar, în esență, fără ca acesta să fie motivul pentru care îi respingea cererea. Şi pentru care s-a ridicat calm. Pentru ca apoi, tot calm, s-o urmeze prin mirosurile intense de transpirație ale mulțimii ce se înghesuia la porticuri. Mulțime pe care ea o străbătea cu pintenul tare al chipului, parcă înfruntând nişte valuri umane urât mirositoare. Şi lăsând în urmă un siaj amplu de naufragiu.

Cât despre Marinarul Alb, odată Partenerul meu Baricadat dispărut, el s-a aşezat pe scaunul rămas liber. Cu lesa Idolului în mâinile bronzate, chiar dacă, după vreo zece zile, pe dosul lor se vedeau încă urmele luptei care îi deschisese porțile din Ciudad de México. Tot absolut indiferent la prezența Penelopei Melancolice, ce îl studia concentrată, cu incisivul dezvelit de surâsul sarcastic, făcându-l să semene cu un bisturiu scos din teacă pentru o disecție. Aşa erau cei doi. Totuşi cu el, în ansamblu, poate nu chiar atât de indiferent la acel bisturiu scos din teacă, de vreme ce s-a ridicat aproape imediat, pornind-o spre ieşirea de sub porticuri şi dispărând din piață. Cu capul sus. Cu lesa Idolului în mâini.

Aşa a fost începutul scurtei mâini din partida lor în patru în noaptea din Benghazi. Noapte tot mai încărcată

de mirosuri intense şi tot mai nord-africană odată ce ajungeai dincolo de porticuri şi sub cerul boreal al felinarelor stradale. De mirosuri acre, nord-africane, pe care Partenerul meu Baricadat le-a traversat urmând siajul naufragiului ei. Până la fântâna arteziană centrală. Unde, stând în picioare între frunți şi spinări asudate de oameni aşezați pe margini, ca să profite de jeturile de apă venite de la statuile de piatră, şi cu chipul perlat de transpirație îndreptat spre şiroaiele de apă, ea i-a adresat o rugăminte fermă.

Să-i ceară Marinarului Alb să o scutească de prezența lui. Imediat. Chiar în noaptea aceea.

Rugăminte fermă adresată fără vreun soi de explicație, nici despre cele întâmplate între ea şi Marinarul Alb pe albastra insulă Capri, nici ca să lămurească de ce ar trebui el să emită ordinul de evacuare, ci limitându-se să adauge o singură informație. Că asta va fi ultima ei rugăminte înainte să dispară definitiv din viața lui.

Rugăminte adresată fără să-l privească. Oferindu-i doar profilul şi spatele bronzat, uşor transpirat şi descoperit de decolteul rochiei albe, ceea ce i-a provocat brusc, în ciuda generatorului lui de duritate pus în funcțiune, un gând neaşteptat la corpul ei, perlat pe sub rochia albă de sudoarea răcoroasă a nopții de vară.

Şi, după gândul acela neaşteptat, constatarea imediată a insuficienței generatorului lui de duritate. Şi apoi, brusc, imperioasa nevoie de a se îndepărta. Lucru pe care l-a şi făcut. Dintr-odată. Îndepărtându-se de ea şi de sudoarea răcoroasă a corpului ei pentru a porni prin mulțimea din piață, ca să se întoarcă sub porticuri şi să-l caute pe Marinarul Alb. Apoi, remarcând dispariția lui de la masă, şi-a continuat căutarea în piață. Cu alte frunți perlate de sudoare şi alte trupuri feminine bronzate, dar nesemnificative pentru el în timp ce trecea din nou printre mirosurile acre şi intense ale nopții nord-africane.

Una peste alta, nu i-a trebuit mult ca să-l găsească pe oaspetele lui. Cu sau fără mulțime, era totuşi singurul Marinar Alb din toată piața dotat cu Idol Aztec. Aşa că în cele din urmă a reuşit să dea de el. În picioare, lângă o bancă aglomerată. Cu bronzul trupului ca o decorație câştigată cu trudă, cu lesa Idolului în mâna având încă urmele luptei lui şi cu privirea hoinărind prin piață, complet indiferentă la atenția pe care Idolul, ghemuit pe pavaj cu toate pliurile, o trezea printre oamenii aşezați pe bancă. Şi cu ochii plini de compasiune sângerândă ai Idolului ațintiți, ca şi ai stăpânului său, spre fântâna unde ea, întoarsă cu spatele, aştepta rezultatul ordinului de evacuare.

Aşa stăteau Marinarul Alb şi Idolul lui în mulțime, lângă bancă. Ascultând fără să clipească ordinul de evacuare. Ca în fața unui portărel insignifiant care îi înmânează un act de evacuare lipsit de orice validitate. Apoi scurta lui considerație. Aspră, scurtă, de-a dreptul agresivă.

Că Partenerul meu Baricadat nu avea nicio autoritate să facă astfel de somații şi că, deşi la un moment dat o avusese, acum nu mai era cazul.

Acesta a fost răspunsul lui, cu ochii ațintiți în continuare asupra ei printre oamenii strânşi pe marginea fântânii. Un mercenar deraiat, pătruns în râvnitul lui Ciudad de México, căruia de-acum îi cunoştea toate secretele. Inclusiv cel al căsniciei eşuate, cum se vădise clar din răspunsul lui.

Atunci l-a lăsat în picioare lângă bancă. Cufundat în încăpățânarea lui deraiată. Pentru ca apoi, după ce a străbătut din nou mulțimea – cu generatorul de duritate împotriva ei dat furibund la volum maxim din cauză că îl informase pe Marinarul Alb despre căsnicia lor eşuată şi văzând aici, din nişte rațiuni pe care nu avea nicio intenție să le înțeleagă, cea mai inacceptabilă trădare –, să se întoarcă la fântână.

Unde ea ascultase răspunsul Marinarului Alb tot cu spatele la el. Fără să-şi desprindă privirea de pe jeturile zgomotoase ale artezienei. Cu profilul bronzat brăzdat de picături de apă scăpate din acele jeturi prin aerul cald al nopții nord-africane ca nişte solitare şi neprevăzute lacrimi artificiale. Aşa era ea la auzul răspunsului dat de Marinarul Alb. Aşteptând doar ca el, a cărui misiune eşuase, să plece. Lucru pe care el l-a şi făcut. Întorcându-i furios spatele.

Şi-atât s-a petrecut între ei în – până la urmă – scurta mână jucată în patru în noaptea din Benghazi.

* * *

Restul s-a întâmplat peste două zile. Cu buzduganul verii în sfârşit domolit. Cu acel Benghazi dispărut şi nopțile redevenite nopțile Capitalei, fără deşerturi în jur.

Peste două zile. Într-o dimineață târzie şi de-acum normală de vară, când ea a apărut la Timpul regăsit ca să-l roage pe Santandrea, ocupat cu aranjarea localului pustiu, să-i ceară Marinarului Alb să lase acolo cheile de la apartamentul ei. Rugăminte făcută cu asprime. Şi cu privirea fixată îndârjit în tejghea. Pentru ca apoi să iasă din local fără să salute şi să o pornească pe străduță,

unde o aştepta cineva în dimineața târzie şi de-acum normală de vară. Tipa Masculină la volanul Porsche-ului alb. Cu o hartă rutieră despăturită pe volan. Cu un surâs vag pe buzele subțiri.

3

Dosarul Londonez

Bun. Acesta a fost un exemplu – aici, pe litoral, în extrasezon, cu reflecțiile mele antropologice de la o distanță de trei ori zece ani – legat de cele spuse deja la începutul acestei poveşti, fie şi doar pe fugă. Cum că aveam să aflu anumite detalii chiar şi peste ani de zile. De fapt aveau să fie necesari aproximativ patru ani acordați repetatelor şi neînțeleselor combinări de cărți ale Tatălui Ceresc înainte să le aflu – fie şi sub rezerva licenței artistice – pe cele referitoare la Marinarul Alb de după noaptea din Benghazi.

Aproximativ patru ani. În urma unei croaziere profesionale pe o rută mediteraneeană cu surprinzătoare conexiuni cu această poveste şi având ca destinație un oraş de-acum lipsit de orice legătură cu Fabuloasa Swinging London.

În profesia mea vasele de croazieră sunt locuri de muncă bune. Toate au de obicei la bord oameni dotați adesea nu doar cu doze zdravene din ceea-ce-contează, ci şi cu parteneri ilegitimi, nefrecventabili în propriile reşedințe. Pe scurt, în compania unor amanți ilegali, amanți de vacanță alături de care se exhibă grandoarea la mesele cu postav verde din sălile de joc ale vasului, cu rezultate de obicei suficiente pentru un profesionist ca să-şi justifice cheltuielile de îmbarcare. De fapt la mesele de pe vasele de croazieră întâlneai foarte des oameni destul de entuziasmați de aventuri extraconjugale. Şi deci dispuşi în momente cruciale ale jocului să vă împărtăşească din beneficiile entuziasmului lor de vacanță susținându-vă consistent cu alcool şi țigări.

Aşa stăteau lucrurile pe aceste vase. De fapt toți cei din croaziere aveau, în esență, o relație de un utilitarism atât de orb cu cărțile de joc, încât nu ştiau nici câte figuri privesc la dreapta şi câte la stânga într-un pachet cu cincizeci şi două de cărți. Opt față de patru. Sau, în momentele când jocul lâncezea, erau incapabili să se bucure de plăcerea intimă de a remarca diferența subtilă dintre chipul indolent al reginei de caro şi cel în gardă, dar gata să se ofere, al reginei de cupă. Ori de a constata sexualitatea incertă a valeților, cu caracterul lor subaltern

ambiguu față de restul curții. Sau bizantinismul glacial al regilor, absent doar la dezamăgitul Lear de pică.

Da, toți cei din croaziere – de obicei entuziaşti, aproximativi şi potențial utili. Bineînțeles, cu excepția vreunui posibil coleg, cu care trebuia să ajungi la un fel de *gentlemen's agreement*. În orice caz, nu altfel stăteau lucrurile în croaziera mediteraneeană în chestiune, având surprinzătoare conexiuni cu această poveste. Pornind de la îmbarcarea în oraşul de reşedință din Liguria al Partenerului meu Baricadat şi cu două opriri, prima la Barcelona – ale cărui port şi *ramblas*[2] pavate vor fi scenele unor evenimente esențiale ale poveştii după noaptea din Benghazi – şi a doua într-un Tanger scânteietor, fără legătură cu povestea, dar demn de menționat pentru un câştig încasat nu în valută legală, ci în aproximativ trei sute de grame de marijuana, achiziționată de la un pasager care coborâse să facă cumpărături în port şi apoi rămăsese fără bani lichizi.

Marijuana pe care o aruncasem mai apoi în mare, deşi cu oarecare reținere, ca să evit riscurile vamale la ultima acostare, într-o Londră unde m-am oprit pentru nu mai mult de douăsprezece ore înainte de revenirea în patrie. Cu ineluctabila aşteptare a îmbarcării într-un avion şi

[2] Bulevarde (cat.) (n.t.).

omorându-mi timpul printre tarabele unei librării din aeroport.

A trebuit să răsucesc de câteva ori în mâini cartea găsită pe tarabe înainte să-i accept întru totul realitatea concretă. Dar numele şi fotografia autorului – chipul de o stoică acceptare prins în obiectiv –, precum şi titlul *Alexandra*, pe lângă răsfoirea câtorva pagini, au alungat orice posibilă îndoială legată de povestea conținută între copertele rigide de carton.

Poveste care, aşa cum am putut stabili încă din timpul zborului, avea ca protagonist masculin un scriitor britanic în criză de inspirație, îndrăgostit – după o întâlnire cu protagonista feminină la sfârşitul unui apus cinematografic din Capitală – de foarte frumoasa şi misterios de echivoca moştenitoare unică a unui bogat industriaş belgian. Pentru că povestea nu era una anglo-elvețiană, ci anglo-belgiană. Care se depăna în patru decoruri principale. Un vechi cartier al Capitalei, locuit de oameni pe care, dacă voiai, îi puteai defini drept dezrădăcinați şi din rândul cărora făcea parte şi protagonistul. Apoi, după cum urmau în carte, apartamentul ei luxos de pe o colină cu copaci, locuită de oameni foarte dotați cu ceea-ce-contează, o vilă impresionantă cocoțată pe stâncile albastrei insule Capri

şi, în fine, cheiul însorit al portului turistic din Barcelona, unde întreaga poveste îşi avea finalul nefericit.

Deci o carte care – în ciuda conotării belgiene a protagonistei şi sub rezerva licenței artistice – constituia un dosar mai mult decât demn de luat în seamă datorită detaliilor acestei poveşti, care altfel ar fi rămas necunoscute.

Aşa că de aici înainte avem Dosarul Londonez, ca să zicem aşa.

* * *

Dacă omitem prima parte a romanului, în care protagonistul dezrădăcinat nutreşte stăruitoare visuri de glorie literară în puburi londoneze tapetate cu stampe cu cai, şi ne limităm la a doua parte a poveştii, cartea îl prezintă pe protagonist pierzându-şi iubita echivocă – după un ordin de evacuare din apartamentul şi din viața ei – şi fugind într-o noapte de vară dintr-o piață aglomerată a Capitalei, pentru ca apoi să ajungă pe străduțele cartierului, dar numai ca să certifice o a doua dispariție semnificativă. Cea a maşinii ei – un Porsche alb cu numere belgiene – de pe străduța unde fusese parcată. Cu locul ei uzurpat de o maşină gri şi ieftină, o marcă

franțuzească, de altfel singura referire la această națiune din întreaga carte, dată fiind absența totală din dosar a tinerelor franțuzoaice.

Oricum, în scurt timp a văzut iarăşi Porsche-ul alb. Când, găsind el un şofer de taxi dispus să primească şi remarcabilul câine pe care încercase să i-l dăruiască şi ea îl refuzase, a ajuns pe colina cu copaci a locuinței ei, unde el fusese oaspete. Şi a găsit Porsche-ul alb, parcat, ca întotdeauna, în spatele unui lanț întins între două trunchiuri de copaci, dar de data asta cu lanțul încuiat cu un lacăt şi cu portbagajul îndreptat spre stradă, ca într-un nou gest ostil de întoarcere a spatelui după cel făcut de ea în piață.

Totul i-a dat o senzație atroce de excludere, acutizată atunci când, în vreme ce câinele se îngrijea de necesitățile lui hidrice nocturne la rădăcinile copacilor de pe colină, el a intrat în apartament. Fără a fi nevoit să sune, grație cheilor avute în posesie. Şi, de asemenea, găsindu-l cufundat într-o tăcere făcută şi mai apăsătoare de luminile apartamentului, rămase toate aprinse, şi de ferestrele deschise larg spre colină, ca într-un fel de dorință vădită de a schimba aerul cât stătea închisă în camera ei. Dar nu înainte să-l lase să-şi găsească – în caz că maşina din spatele lanțului, luminile aprinse şi ferestrele larg deschise

nu ar fi fost de ajuns ca să-l facă să înțeleagă dorința ei categorică de evacuare – sacul de voiaj umplut de-a valma în camera ce îi fusese alocată încă de la începutul poveştii lor, într-un gest de ospitalitate care nu mersese niciodată mai departe de alocarea respectivei camere.

Aşa arătau lucrurile la întoarcerea lui în vilă. Atunci, odată stinse luminile apartamentului, s-a dus să se întindă pe unul dintre divanele albe care îl mobilau. Gândindu-se din nou la evenimentele zilei. Pentru că tocmai în dimineața aceea, pe albastra insulă Capri, inexplicabila ei echivocitate îşi găsise dramaticul final. La capătul a zece zile de conviețuire tensionată în casa cocoțată pe stâncile coastei. Cu ea fugind mânioasă de ceva din Capitală şi cu telefonul sunând misterios în fiecare dimineață. Prelung. Mereu la aceeaşi oră. Ca o chemare recognoscibilă pe care ea – întinsă la plajă pe un şezlong de pe terasa perpendiculară pe marea ce se întindea luminoasă în fața casei – o ignora cu încăpățânare. Cu ochii închişi îndreptați spre cerul strălucitor al insulei. Cu corpul, bronzat arogant, complet gol sau cel mult învelit într-un delicat costum de baie alb, singurul articol de îmbrăcăminte purtat atât ziua, cât şi noaptea şi pe care, spălându-l doar dacă era necesar, îl

lăsa apoi arogantă să se usuce, atârnându-l de fereastra camerei ei, unde el avea interdicție totală de intrare.

Nimic altceva între ei în cele zece zile petrecute împreună în casa cocoțată pe stânci. Cel mult câteva sfaturi expeditive din partea ei despre creme solare potrivite pentru hipersensibilitatea lui dermică şi invitații insistente şi nervoase să se ducă să se bronzeze singur în vreunul din golfulețele insulei, plus telefonul care suna în fiecare dimineață la aceeaşi oră, fără ca ea să răspundă. Nimic altceva în timpul şederii lor pe insulă. Ea, închisă după-amiaza ore în şir în cameră, iar el, împreună cu câinele refuzat, aşteptând-o inutil să iasă pe terasă.

Până la apus. Când ea, ieşind în sfârşit din cameră, îi propunea nervoasă să meargă la vreun restaurant de pe coastă – dată fiind lipsa aproape completă a proviziilor din frigider –, iar acolo luau cine taciturne, urmate de plimbări nervoase prin port, unde acostau vasele şi unde ea stătea mereu cu ochii ațintiți pe cheiuri, parcă temându-se de venirea cuiva.

Aşa s-au desfăşurat lucrurile între ei în cele zece zile de pe insulă. Apoi evenimentele s-au precipitat chiar în dimineața respectivă. Când, pe neaşteptate – la sfârşitul țârâiturilor prelungi şi punctuale ale telefonului şi parcă cedând brusc, din cine ştie ce motiv, după ce țârâiturile au

încetat –, cu ceea ce nu ar putea fi numit altfel decât brutalitate, ea îi pusese în sfârşit pe tapet motivul imposibilității de a fi cucerită. O preferință inimaginabilă pentru ființele de acelaşi sex. Anunț cu caracter dramatic, incluzând şi informația despre o căsnicie eşuată din acelaşi motiv, cu proprietarul unui local din cartier, cel de a cărui ospitalitate beneficia el în timpul şederilor în Capitală.

Dosarul Londonez înregistra cu o promptitudine meticuloasă reacția protagonistului la aceste informații tulburătoare. Constând într-o pledoarie pătimaşă, bazată pe totala şi incontestabila convingere că el e bărbatul ales de Tatăl Ceresc ca s-o readucă la canoanele unei sexualități normale. Convingere bazată în mod romantic pe stoica, mesianica aşteptare a uneia ca ea în puburi londoneze, în case de țară britanice şi apoi în cartierul Capitalei unde îşi trăia verile lui de scriitor dezrădăcinat.

Convingere romantică bazată, poate, şi pe numeroasele cuceriri feminine precedente ale autorului Dosarului, grație unei dotări anatomice aparte – nemenționate în roman – pe care înclinația ei anormală pentru femei ar fi putut chiar să o facă să pară, eventual, invocată taumaturgic.

În ce o privea, ea, mută, mânioasă, cu spatele lipit de balustrada terasei, căuta cu privirea o cale de scăpare pe undeva prin spatele lui, dat fiind că în spatele ei o surplombă de deasupra mării îi bloca orice alte trasee de evadare.

Cel care i-a oferit-o a fost telefonul. Începând, în mod excepțional, să țârâie pentru a doua oară în dimineața aceea. Şi atunci ea, dându-l furioasă la o parte, s-a dus să răspundă. Din camera ei. A urmat o conversație exasperant de lungă, din care el, rămas pe terasă doar în compania câinelui – martor ghemuit al întregii lor poveşti – , putuse capta, mai mult decât cuvintele, doar furia care le dicta, numele unei femei şi încă ceva.

Apoi, odată încheiată extrem de lunga şi furioasa convorbire telefonică, ea a ieşit mânioasă din cameră, informându-l că şederea lor pe insulă se încheiase. Aşadar, ce a urmat după umplerea în grabă a genților de voiaj a fost un rămas-bun fără priviri întoarse spre casa de pe stânci şi – după o traversare nervoasă cu feribotul care părăsea insula – au ajuns din nou pe autostrada spre Capitală. El la volan. Ea lângă el. Câinele pe bancheta din spate. Toți în drum spre seara din piața aglomerată unde ea îl somase apoi cu evacuarea.

Acestea, conform Dosarului Londonez, au fost evenimentele zilei la care a reflectat încă o dată protagonistul romanului pe divanul din penumbra nocturnă a apartamentului de pe colină. Scrutând, în reflexia luminilor care intrau pe ferestrele deschise, vestigiile apartamentului din care fusese evacuat. Mobile de epocă şi covoare albe întrezărite în penumbră. Până la dispariția lor lentă, într-o capitulare în fața unui somn greu – cu ceafa sprijinită pe soliditatea compactă a brațului divanului – pe care evenimentele zilei nu l-au putut învinge.

Somn oricum întrerupt peste noapte de trei ori, când s-a trezit de fiecare dată tot mai surprins.

Prima dată după aproximativ câteva ore. Cu senzația că ceva ştirbea liniştea nocturnă a apartamentului. Apoi, ciulind urechile, şi-a dat seama că era vocea ei, care se auzea înăbuşit prin uşa închisă a camerei.

Voce angajată într-o conversație telefonică din care el, ducându-se tiptil în spatele uşii, a înțeles din nou, la fel ca în dimineața de pe insulă, doar furia ce o anima şi acelaşi nume feminin. Apoi, cum n-a mai putut înțelege nimic altceva, nu i-a rămas decât să se întoarcă pe divan, unde, în ciuda încercării de a rămâne treaz pentru a urmări eventualele evoluții ale situației, a căzut din nou în acelaşi

somn greu din care tocmai ieşise. Numai că, trezindu-se din nou pe la jumătatea nopții, când nevoia de a urina, care nu mai suferea amânare, l-a smuls din somn şi l-a silit să se ducă la baie, tot ea i-a îngăduit să stabilească faptul că discuția de la telefon, care ştirbea liniştea apartamentului, încă mai continua. Atunci, ducându-se din nou în spatele uşii, şi-a dat seama stupefiat că ea – tot la telefon şi ultima persoană de pe lume pe care şi-ar fi putut-o imagina făcând aşa ceva, fie şi cu mânie – plângea.

Rezistând ispitei de a bate la uşă, de teama unor reacții incontrolabile din partea ei, s-a întors iar pe divan. Aşteptând alte posibile evenimente, care s-au petrecut într-adevăr în a treia şi cea mai tulburătoare dintre trezirile lui. În timp ce degetele palide ale aurorei începeau deja să răsfoiască cerul deasupra copacilor de pe colină, conform cuvintelor exacte din Dosar. Când, întorcându-se în spatele uşii de la camera ei, şi-a dat seama că interminabila discuție nocturnă de la telefon adusese o ulterioară şi neprevăzută răsturnare de situație. Vocea ei nu mai era furioasă, ci de data asta emitea nişte gemete şi monosilabe repetate. În grabă. Cu o satisfacție pe care monosilabele şi gemetele o subliniau foarte clar, oferindu-i lui, practic, certitudinea neaşteptată că în acel moment nu

doar degetele palide ale aurorei răsfoiau ceva, ca să zicem aşa.

Acea ultimă fază erotică a interminabilei conversații nocturne a fost cea care l-a îndemnat să iasă din apartament, cu încrederea în abilitatea lui de a-i rezolva problemele destul de zdruncinată. Nu singur. Împreună cu Idolul Aztec, care – ghemuit pe un fotoliu ca să vegheze şi el în noapte, cu ochii lui mici şi injectați de sânge şi compasiune complet deschişi, parcă ieşind din toate pliurile lui – a coborât încet şi calm de pe pernă în clipa când l-a văzut luând lesa.

Cu lentoarea şi calmul cuiva care de-acum a ajuns la o concluzie clară. Că – fie cu muşchi cardiaci umani agitați, fie fără ei – până la urmă nimic nu se compară cu o micțiune sănătoasă.

* * *

Cea din urmă fiind, evident, o simplă supoziție, dată fiind absența din Dosar a perspectivelor Idolului Aztec. Dar, în fond, e o opinie despre urinare deloc lipsită de un anumit temei, la care li se poate întâmpla să ajungă şi oamenilor aflați în faza de maturizare avansată sau afectați de anumite patologii specifice. Cum e şi cazul meu

pe această coastă de lângă mare, în timp ce spun povestea de față. De aceea, dacă voiai, puteai citi evenimentele ulterioare şi ca pe nişte mărturii placide ale Idolului Aztec, aflat la o înălțime de câteva palme de podea, şi din respectiva perspectivă fiziologică.

Evenimente care pentru el au fost constituite – odată ritualurile hidrice ale dimineții duse la bun sfârşit pe rădăcinile copacilor, încă umede după noaptea abia încheiată – de întoarcerea cu stăpânul lui în apartament după aproximativ o oră. Întâmpinați amândoi de primele zgomote ale celor ce se trezeau în clădire, intrate pe ferestrele deschise. Aproape subliniind liniştea care venea, în schimb, din camera celei cufundate, probabil, într-un somn binefăcător după diversele răsturnări de situație din interminabila conversație telefonică nocturnă. Linişte care l-a convins pe stăpânul lui să se întoarcă pe divan şi, tot mai sleit de evenimentele nocturne, să cedeze unui somn care n-a mai fost întrerupt. Până la primele ore ale amiezii.

De fapt pe amândoi i-au trezit lumina amiezii, care intra pe ferestrele tot larg deschise spre colină, şi zgomotele venite dinspre bucătărie. Bucătărie din care la un moment dat ea a ieşit cu o ceaşcă de cafea în mână şi cu chipul sever şi tras. Trecând prin fața lor fără să-i privească. Ca şi cum ar fi fost invizibili. Pentru ca apoi să

intre în camera ei, de unde a ieşit doar la sfârşitul zilei, zăbovind mult în baie. Zăbovirii i-a urmat întoarcerea în cameră, ca să se îmbrace şi apoi, continuând să-i ignore, să iasă în grabă din apartament. Uitându-se la ceasul de la mână. Înainte să trântească uşa cu violență în urma ei.

Odată ieşită, stăpânul Idolului s-a dus la una din ferestrele care dădeau spre stradă. Rămânând s-o privească în timp ce ea scotea lanțul dintre cele două trunchiuri şi pleca cu Porsche-ul, dispărând pe sub coroanele copacilor care mărgineau strada.

Atunci, părăsind fereastra, a început şi el să se dezbrace. Lent. Meditativ. Apoi s-a dus în baia ei pentru o zăbovire lungă – şi deja experimentată pe furiş în alte dăți – în cada de baie săpată în marmura podelei şi înconjurată de perne albe. Uitându-se la borcanele cu cosmetice lăsate deschise în jur cu o nepăsătoare neglijență, care nu putea să n-o amintească pe cea a costumului de baie alb, singura piesă vestimentară a zilelor şi nopților ei pe albastra insulă Capri. Amintirea sfâşietoare, cea a insulei, l-a făcut pe stăpânul Idolului să iasă din cadă, să se şteargă şi apoi să ia pantalonii şi cămaşa albe din sacul de voiaj pe care ea îl lăsase la vedere pe patul camerei lui. S-a îmbrăcat lent. Meditativ.

Pentru ca apoi să se ducă la telefon ca să caute un taxi dispus să-i ia pe amândoi.

* * *

Odată ajunşi, au rămas să vegheze piața cu cafeneaua de pe latura cu biserica. Uniți de lesă. Stăpânul lui avea ochii ațintiți asupra mulțimii, dar nu s-a întâmplat nimic din ceea ce era evident că aştepta el. Orice ar fi fost. Până când s-a lăsat zdravăn seara şi ei au plecat de la masă ca să caute un alt taxi amabil, dispus să-i ducă înapoi pe colină.

Când au ajuns în fața vilei cufundate indiferentă în seară, Porsche-ul era din nou sub copaci. Apoi, odată duse la bun sfârşit micțiunile lui de seară, au intrat în apartament şi l-au găsit iarăşi cu toate luminile aprinse, abătute asupra unei genți necunoscute, marinăreşti, lăsată pe podeaua camerei de zi. Timp în care prin uşa închisă a camerei ei se auzeau două voci feminine – dintre care una la fel de necunoscută ca geanta de marinar – angajate într-o discuție aprinsă, unde revenea permanent un nume. Barcelona.

O discuție pe care stăpânul lui a început s-o urmărească aşezat pe acelaşi divan unde-şi petrecuse

noaptea. Până la tăcerea neaşteptată a celor două voci, datorată unui soi oarecare de învoială, la care se ajunsese, evident, fără nevoia de a recurge la cuvinte.

Eveniment care l-a îndemnat pe stăpânul lui să stingă toate luminile şi să se ducă în camera lui. Unde s-a întins îmbrăcat pe pat, fără să-şi scoată pantofii. Cu sacul de voiaj la picioare, mâinile încrucişate la ceafă şi uşa camerei întredeschisă, pentru a veghea asupra altor eventuale evenimente posibile.

Evenimente care, într-adevăr, au avut loc. La o oră imposibil de precizat din noapte. Şi constând în principal în trecerea prin întunericul de pe coridor a două umbre îndreptate, nu se ştie din ce motiv, dar în mod evident cu anumite scopuri precise, spre baia pentru oaspeți, cea folosită de stăpânul lui. Baie din care – după diverse şi zgomotoase jeturi de apă lipsite de orice discreție – cele două umbre au ieşit ca să revină în camera ei. Încredințând din nou apartamentul liniştii lui. Până dimineața. Când – după ce stăpânul lui s-a dus în baie şi a văzut că uşa de la duş e deschisă, podeaua e inundată şi presărată cu prosoape ude şi moi şi, pe lângă asta, în semn de dispreț, apa de la vasul de toaletă nu fusese trasă – vocea necunoscută a căpătat o formă concretă.

Se aflau iarăşi amândoi pe divanele din camera de zi când, la jumătatea unei dimineți atât de liniştite, încât te făcea să crezi că nu e nimeni altcineva în casă, uşa camerei ei s-a deschis şi o necunoscută cu buze subțiri, complet goală în lumina dimineții de vară, a trecut prin fața lor. Ignorându-i. De parcă ar fi fost invizibili şi pentru ea. Pentru ca apoi să intre în bucătărie şi să iasă la scurt timp, cu buzele ei subțiri ferm încleştate şi două ceşti pe o tavă cu care s-a întors în cameră. Unde – imediat după şi în ciuda celor două ceşti de pe tavă – discuția din seara precedentă a izbucnit din nou. Foarte aprinsă şi centrată pe acelaşi nume, Barcelona.

Discuție care n-a durat mult. Până când uşa s-a deschis din nou pentru o altă apariție. De data asta a ei. Care – evident exasperată de discuție, dar, oricum, reinstaurând vizibilitatea celor doi – l-a somat pe stăpânul lui să iasă la o plimbare şi să nu se întoarcă mai devreme de câteva ore, după care a intrat înapoi în cameră, trântind uşa în urma ei.

Următoarele două ore le-a petrecut eliberat din lesă, hoinărind şi stropind conştiincios rădăcinile copacilor în timp ce stăpânul lui, stând la marginile unui dreptunghi de zgură roşie, urmărea cu privirea doi oameni în costume

albe sumare, care alergau după o minge şi o loveau prosteşte în loc să o apuce în gură.

Apoi, după cele două ore asupra cărora se înțeleseseră, au revenit la vilă. Unde au constatat progresiv anumite dispariții evidente. Porsche-ul alb din parcarea de sub copaci, geanta marinărească de pe podeaua camerei de zi şi, în fine, absența totală a oricărei alte persoane în apartament. Toate absențele fiind înlocuite de prezența unui bilet scurt, prins pe uşa bucătăriei. Cu rugămintea ca stăpânul lui să lase cheile apartamentului într-un loc numit Timpul regăsit.

Nimic altceva la întoarcerea în vilă. Lucru care l-a determinat pe stăpânul lui să se plimbe prin apartamentul pustiu tot restul dimineții. Fără să facă altceva decât să privească în jur şi să ia din când în când dintr-un frigider dezolant, pe jumătate gol, un pic de mâncare pentru amândoi. Până când liniştea din apartament a fost întreruptă de țârâitul telefonului. Neaşteptat şi puternic ca o lovitură, judecând după felul țeapăn în care stăpânul lui s-a dus să răspundă. Ca să audă o voce catalană rugând s-o anunțe pe proprietara unui anumit vas acostat la un anumit chei dintr-o anumită Barcelona că un anumit motor fusese reparat.

Nimic altceva la telefon. Şi asta a fost totul în ultima lor zi pe colină.

* * *

Aşadar, iată situația din Dosarul Londonez – fie şi sub rezerva licenței artistice şi cu doar ipotetica perspectivă fiziologică a Idolului Aztec. O lectură utilă cel puțin pentru a oferi în sfârşit – deşi cu patru ani după consumarea evenimentelor – o explicație plauzibilă a moştenirii ce a ajuns să aibă legătură cu mine în vara aceea.

Moştenire ivită printre primele şi surprinzătoarele locuri libere care începuseră să apară în mulțimea din piață după noaptea din Benghazi. De parcă cineva, scoțând undeva dopul de la scurgerea unei căzi mari, ar fi dat startul unei lente, dar constante scurgeri a inşilor care o frecventau. Acele prime locuri goale din piață au fost consecința celor trei zile nord-africane abia încheiate, dar cărora, conform previziunilor meteo, aveau să le urmeze în curând altele la fel de fierbinți. Cu efectul amintit în piață. Începutul unei dispersări generale a locuitorilor cartierului, fie ei exilați cosmopoliți sau revoluționari. Cei din urmă plecând zeloşi în grup spre plaje mai acceptabile climateric, cu tenişi în picioare şi saci de dormit pe umeri.

Practic, un fel de declarație colectivă de autodispersie a revoluției din motive meteorologice.

Odată cu retragerea revoluției dincolo de poduri, s-a întâmplat ca, la câteva seri după noaptea din Benghazi, Idolul Aztec şi stăpânul lui – care nu mai purta cămaşă şi pantaloni albi, ci revenise la vestimentația sa paramilitară inițială – să se oprească în mod surprinzător la masa mea de sub porticuri. Unde, odată Partenerul meu Baricadat dispărut după ce întorsese încă o dată spatele vântului, ca să zicem aşa, stăteam singur, cu Penelopa Melancolică înşurubată în scaunul ei ca să-şi țească pânza la fel ca întotdeauna, indiferentă la evenimentele ce ar fi putut-o privi.

Aşa stăteau lucrurile sub porticuri la apariția Idolului şi a stăpânului său. Apoi el mi-a cerut să-mi vorbească în privat, fără să-i pese deloc de privirea mută, tot de entomolog sarcastic, a Penelopei Melancolice şi de incisivul etalat de ea.

Rugăminte adresată fără ca mai întâi să mă salute şi evident surprinzătoare, dată fiind lipsa aproape completă a relațiilor dintre noi. L-am urmat totuşi înăuntrul cafenelei. Sub ventilatoarele din tavan turate la maximum, ce provocau în local un fel de mişcare vălurită, de vapor pornit la drum. Unde, odată ajunşi la tejghea, motivul

cererii lui s-a dovedit a fi oferta de a prelua două moşteniri. Cheile apartamentului de pe colină, ce trebuiau predate din partea lui la Timpul regăsit, lucru la care nu am avut nimic de obiectat, şi mult mai stupefianta moştenire reprezentată de Idolul Aztec.

La auzul propunerii lui stupefiante, am amuțit. Motivul invocat a fost imposibilitatea de a-l lua cu trenul care pleca în noaptea aceea spre Barcelona. Informație care parcă i-a scăpat din gură, dat fiind gestul lui imediat de a-şi muşca buzele. După care m-a fixat cu privirea, brusc iritat de un posibil şi nemaiauzit refuz. În fine, un Sfânt Sebastian stoic nu doar străpuns de săgeata unei investiții falimentare, ci chiar constrâns să o cedeze cuiva complet lipsit de merite în această privință şi de-a dreptul reticent să o accepte.

Ceea ce era adevărat, dat fiind impedimentul reprezentat de un câine în existența mea precară. Apoi permisiunea lui de a face cu el orice voiam – chiar şi să-l vând, pe lângă posibilitatea de a folosi un câine atât de nobil ca pe o carte de credit deloc insignifiantă într-o călătorie tireniană printre oameni foarte căptuşiți cu ceea-ce-contează, călătorie pe care o plănuisem în cadrul muncii mele peste câteva zile – m-a convins să preiau lesa.

Odată ce s-a eliberat de câine, când am întrebat despre motivul călătoriei lui la Barcelona, mi-a răspuns sec, invocând motive personale.

După care, recuperându-şi sacul de voiaj lăsat în păstrare în spatele tejghelei localului – evident, ca să-l ascundă de Penelopa Melancolică –, fără a ne saluta nici pe mine, nici pe Idol, a pornit spre ieşirea care dădea direct în piață, ca să nu fie nevoit să treacă pe sub porticurile unde stătea de pază Penelopa Melancolică. Trecând printre ceilalți clienți ai localului. În aerul agitat de ventilatoare. De aceea ieşirea lui din scenă a fost cumva pe aripile vântului. Ca în seara sosirii lui în cartier.

Eu am stat şi l-am observat din aceeaşi uşă pe care ieşise în timp ce se îndepărta prin piață. Un paramilitar bronzat, încrezut şi înfrânt, cu un sac pe umeri, traversând piața în curs de demobilizare şi îndreptându-se stoic spre o misiune necunoscută.

Uitându-mă cum se îndepărtează prin piață, am surprins la mine un vag sentiment de solidaritate cu el. Întrebându-mă apoi care să fie motivul unui impuls atât de sentimental. Apoi am găsit răspunsul. Masacrul suferit de mâinile lui ca să poată intra totuşi în Ciudad de México şi, de ce nu, faptul că, la urma urmei, fuseserăm închişi amândoi în aceeaşi cutie cu obiecte de colecție. Era

posibil, de ce nu. Apoi, renunțând la sentimentalismele mele, m-am întors la Penelopa Melancolică. Îşi țesea pânza, înşurubată în scaun şi plasându-şi când şi când incisivul pe marginea unui pahar de calvados. Atunci – cum orice încercare parasportivă în privința ei dispăruse de mult – am sfătuit-o să se grăbească să-l termine de băut dacă nu voia să piardă trenul de noapte spre Barcelona.

Când i-am spus că în trenul acela o să fie şi el, şi-a pus rapid pânza în sacul plin cu ace. Apoi, golindu-şi totuşi rapid paharul de calvados, a pornit şi ea prin piață. Cu pasul ei scurt şi apăsat. Şi cu sacul pe umăr, cumva ca o şa, tot conform perspectivei mele profesionale deformate. Altfel spus, un jocheu ce se îndreaptă în grabă spre un alt hipodrom, unde să-şi continue cariera competițională.

Atunci, ținând în mâini lesa Idolului, m-am pornit şi eu să străbat piața în curs de demobilizare. Spre stația de taxiuri. Şi deci, cumva, şi spre deplasarea poveştii în afara cartierului. Pentru partea ei finală. Mai întâi cea tireniană şi apoi cea catalano-elvețiană. Cea în coborâre, ca să zicem aşa.

PARTEA A PATRA

1

Dincolo de ramblas

Locul deplasării mele profesionale: un promontoriu verde şi stâncos aflat la nord de Capitală, la o oră şi jumătate cu trenul şi legat de coastă printr-o fâşie de pământ care traversa o lagună încremenită, strălucind în soare. Promontoriu cu o fortăreață spaniolă solitară, înălțându-se stâncoasă şi neînfricată în fața furiilor mării şi a secolelor, dar devenită de-acum decorul a sute de şantiere de vile în construcție, care urmau să-l transforme într-un refugiu estival agresiv al oamenilor Capitalei dotați cu ceea-ce-contează. Şi cam alarmați de revoluție.

Concret: marea albastră şi praful de ciment ce cobora greu peste sate vechi de pescari angajați în transformarea unor birturi întunecoase în restaurante şi a unor hanuri vechi şi scârțâitoare în hoteluri. Cât despre nou-veniți, ei aşteptau într-un golf verde, pe iahturi fastuoase, să li se ridice vilele, lăsându-se legănați pe apele clătinate de trecerea continuă a şlepurilor încărcate cu roca masivă necesară pentru transformarea locului în port turistic. Şi aşteptau ape nocturne, întunecate şi liniştite, când mesele

de la bord, eliberate de planurile vilelor, urmau să găzduiască lumini aprinse şi mese de joc.

Un loc în care ajunsesem în vara aceea într-o expediție în trei, adică împreună cu Idolul Aztec şi cu Partenerul meu Baricadat, după ce părăsiserăm un cartier tot mai golit de dezlănțuirea verii. Cu râul ce curgea pe fundul malurilor sale întărite ca un şarpe imens, strălucitor, pornit să-şi schimbe pielea şi târându-se pe sub arcade de poduri pustii, străbătute doar de turişti în pelerinaje încăpățânate sub strălucirea soarelui.

În ce-i priveşte pe ceilalți doi membri ai expediției, Partenerul meu Baricadat mi-a acceptat invitația ca urmare a închiderii studiourilor de înregistrări pe timpul verii şi atracției lui pentru plaje, iar Idolul Aztec, în urma scurtei tovărăşii care ne-a implicat pe amândoi în cartier şi care consta, mai mult decât orice altceva, în aşteptări reciproce. Eu îl aşteptam în picioare pe străduțe în timp ce el îşi digera calm şi conştiincios hrana pe care i-o procuram, formată din resturile de la birturile în care cinam, iar el mă aştepta pe fotoliul din camera hotelului meu de pe străduțe până la revenirea mea nocturnă de la mesele surselor mele de subzistență. Cu toate pliurile lui. Cu ochii injectați de sânge şi compasiune stăruitoare chiar şi la revenirile mele profitabile. Şi, oricum, expediția în trei

avea să se risipească aproape imediat în urma trădării celorlalți doi membri, Partenerul meu Baricadat pornind într-o neprevăzută şi forțată continuare a călătoriei cu trenul care, urcând de-a lungul coastei, ducea în nord, iar Idolul ajungând într-o poziție mai potrivită cu blazonul lui.

După hotelul de pe străduțele Capitalei, urările de noapte bună sângerii şi compasionale ale Idolului Aztec au continuat şi pe Promontoriul Verde, în hanul pe cale să devină hotel unde găsiserăm toți trei cazare, deşi nopțile ni le petreceam pe iahturile fastuoase. Cu marinari serviabili, dispuşi să-l însoțească în plimbările lui fiziologice, în care îşi dădea aere de superioritate la poalele felinarelor de pe cheiurile portului în construcție. Urările de noapte bună sângerii m-au făcut să suspectez o posibilă legătură cu lipsa de productivitate a serilor mele pe iahturile fastuoase, având drept consecință un rezultat anume. Acela de a accepta într-o seară să-l pun ca miză într-o dispută cu proprietarul iahtului fastuos pe care eram amândoi oaspeți şi de a mă trezi – dată fiind necontenita persecuție a acelui număr în confruntările mele din vara respectivă – învins, cu cei trei aşi ai mei, de chinta cea mai mică după ce adversarul a cerut două cărți.

Entuziasmul manifestat de soția blondă şi plină de bijuterii a învingătorului la câştigarea Idolului de către soț

a fost similar cu acceptarea mea serafică a acelei înfrângeri, care altfel ar fi fost destul de împovărătoare şi în urma căreia l-am revăzut în zilele următoare nu doar pe iahturile fastuoase, ci şi pe scaunele din piele roşie ale unui Mercedes argintiu decapotabil, condus de blonda plină de bijuterii. Ghemuit în pliurile lui şi concentrat să-şi răspândească compasiunea stăruitoare şi asupra noii lui stăpâne. În fond, de ce nu. De ce blonda plină de bijuterii, având deja totul, să nu aibă parte şi de compasiunea lui şi să lăsăm baltă discuțiile astea.

Cât despre trădarea Partenerului meu Baricadat, ea s-a petrecut în a cincea zi de la sosirea noastră. Punând capăt unor dimineți pe care el le petrecea într-o stațiune balneară dintr-un golf aflat în vecinătatea portului în construcție, unde eu mă duceam când mă trezeam târziu, într-un fel de continuare balneară a ritualului nostru de sub porticuri. Şi de obicei îl găseam înotând îndelung în larg, iar el se oprea la sosirea mea. Revenea pe mal, pentru ca apoi să se şteargă cu prosopul, stând în picioare pe nisipul încins. Şi privind încordat şi încruntat spre mare, în ciuda înotatului, ca un creditor în fața unui datornic insolvabil.

El, cu aceeaşi atitudine de creditor al mării şi de pe şezlongurile stațiunii, puse la grea încercare de tonajul lui.

Cu ochii aţintiţi mai departe de şlepurile încărcate cu rocă ce se îndreptau spre portul în construcţie, parcă explorând de pe coasta tireniană ce ne găzduia orizontul care, dincolo de invizibilele insule Corsica şi Sardinia – urcând spre nord şi închizând marele arc apărat de oraşul de reşedinţă din Liguria –, cobora din nou spre sud, găzduind o Barcelonă la fel de invizibilă. Parcă prevestind cumva chemarea catalană.

Căci, într-adevăr, în a cincea zi a şederii noastre pe Promontoriul Verde, în timpul prânzului luat la hanul pe cale de a deveni hotel, a sosit şi chemarea catalană a Barcelonei invizibile. Printr-un apel telefonic anunţat de o fată pe cale de a deveni ospătăriţă, care l-a condus la aparatul din holul invadat de moloz şi de echipe de meşteri în pauză. Apoi – la telefon – vocea lui Santandrea citindu-i o telegramă laconică sosită pentru el la Timpul regăsit. Un simplu *Vino*, urmat de un triplu *te rog te rog te rog*, fără semnături inutile şi cu adresa unui hotel din Barcelona.

După ce a încheiat convorbirea, nu s-a mai întors la masă. A rămas cu privirea fixată la molozul care îl înconjura şi care, cum şi-a dat seama în momentul acela, nu era diferit de cel pe care îl căra în el de luni de zile. S-a dus şi s-a aşezat în faţa hanului, pe una dintre băncile de

marmură de pe faleză, ca să curețe cu de-a sila molozul lui interior şi să stabilească mai clar ce urma să facă. Strângându-şi molozul interior cu mâini îndurerate şi sângerânde, ca să-l adune într-o grămadă şi să-l pună deoparte.

Operațiune de curățenie care a durat o bună jumătate de oră. După care, intrând din nou în han, l-a sunat pe Santandrea şi a notat ceva cu un creion pe o bucată de moloz oferită de unul dintre muncitorii aflați în pauză. Adresa hotelului din Barcelona, aşa cum am verificat atunci când, revenit în fața mâncării lui, de-acum necomestibile, a transcris-o de pe bucata de moloz pe o margine a feței de masă din hârtie. Apoi, rupând marginea, a pus-o în buzunar şi i-a cerut fetei pe cale să devină ospătăriță un mers al trenurilor.

După-amiaza târziu, fără ca vreunul din noi să scoată vreun cuvânt, ne-am trezit că aşteptam trenul care, venind din Capitală, îşi continua drumul spre nordul coastei: aproape o oră de aşteptare în gara mică, cu două linii, din fața lagunei scânteind în soare. O oră petrecută între tineri călători estivali în sandale şi cu rucsacuri, alungați de transformarea Promontoriului Verde într-un gigantic şantier de construcții pentru vile şi hoteluri.

Apoi a sosit trenul. Lent. Huruitor. Sigur de sine pe şinele lui lucioase. După o oprire scurtă şi birocratică, cât să le permită călătorilor să urce, şi după ce el şi-a pus valiza în compartiment, l-am văzut apărând la fereastră pentru un salut tăcut către promontoriul de dincolo de laguna scânteietoare şi către mine, aflat pe peron. Aşteptând ca trenul să pornească din nou. Lucru pe care acesta l-a făcut în scurt timp. Lăsând să se vadă succint cum ultimul vagon dispare după prima curbă cu un fel de răsucire a spinării şi lasă în urmă doar tăcerea şinelor goale şi o vibraţie muribundă de cabluri electrice suspendate pe cer.

Atunci, luând acelaşi taxi care ne adusese la gară, m-am întors la Promontoriul Verde, care se înălța peste laguna scăldată în soare, cu iahturile lui fastuoase legănându-se în golful verde, pe apele clătinate de şlepurile folosite la construcția portului. În aşteptarea apelor calme ale serii.

* * *

Aşa a părăsit Partenerul meu Baricadat Promontoriul Verde. Începând o călătorie de peste douăzeci de ore şi urcând spre nord pe şinele atât de fidele coastei, încât

sileau trenul să pătrundă adânc în întunericul unor tuneluri asurzitoare, într-un neîntrerupt şi ameţitor joc de-a v-aţi ascunselea, cu marea în stânga lui şi scăldat în soarele de apus. Călătorie făcută fără să se aştepte la nimic. Însoţit doar de conştiinţa acută că telegrama ei laconică era nu doar ultima mână a partidei lor, ci şi a celei începute de el cu opt ani în urmă, când îşi părăsise oraşul de reşedinţă din Liguria.

Conştient de asta, când trenul a ajuns în oraşul lui de reşedinţă din Liguria, s-a ivit la fereastra vagonului-restaurant. Rămânând în picioare la fereastra cu geamul coborât, de unde a ascultat intonaţiile ligure ale vocilor oamenilor de pe trotuar, a privit luminile slabe din gară şi a ascultat zăngănitul lent al trenurilor, cu agitaţia lor mecanică şi intimă de sosiri şi plecări. Oraş de reşedinţă din Liguria lipsit de vreo semnificaţie deosebită, ţinând cont de cei doi ani care, cel puţin teoretic, îl mai despărţeau de revenirea acasă şi de uzina siderurgică, aşa cum căzuse la înţelegere.

Apoi trupul lui, pus la încercare, aşa mătăhălos cum era, de băile în mare din dimineaţa balneară de pe Promontoriul Verde şi de evoluţiile imprevizibile ale zilei, s-a întors în compartiment. Timp în care trenul şi-a început din nou cursa, luând-o către sud prin tunelul complet

nocturn. Marea, chiar dacă de-acum invizibilă, era tot pe partea stângă, iar luminile de pe uscat, pe partea dreaptă, cu farurile de pe promontorii trimițând spre marea cufundată în noapte intermitentele şi salvatoarele lor raze călăuzitoare.

Acela a fost momentul când – în ciuda refuzului său instinctiv de a dormi, ca să trăiască până la capăt drumul până la ea şi la triplul ei *te rog* – a cedat în fața oboselii şi a somnului. Copleşit de o moțăială care i-a permis să perceapă, în timp ce trenul ajungea în gări tot mai adâncite în noapte, voci care, din italiene, au devenit mai întâi franceze şi, în fine, catalane. Până la primele luciri ale dimineții. Când marea şi uscatul au început să apară de o parte şi de alta a garniturii de tren lansate într-o cursă tot mai amețitoare, de parcă sudul ar fi fost un pol magnetic sau capătul de jos al unei pante. Până la mijlocul după-amiezii. Când, cu marea tot mai strălucitoare pe partea stângă întărindu-i cumva trupul mătăhălos, greu încercat de călătorie, trenul a început să încetinească, parcă ştiind ce voia el. Pentru ca apoi să se oprească complet. Cu scrâşnete şi uşi trântite.

În acel oraş fericit că fusese construit care era Barcelona.

* * *

Când, având în buzunar adresa hotelului scrisă pe bucata de hârtie ruptă din fața de masă, s-a lăsat cu trupul lui mătăhălos pe bancheta din spate a maşinii, un şofer de taxi deosebit de încântat de oraşul lui i-a furnizat indicații turistice gesticulând cu brațele scoase pe geam spre clădiri elegante şi biserici decupate pe cerul catalan. S-a uitat cum îşi trăieşte oraşul viața în afara taxiului. Până la sosirea pe acele *ramblas* pavate care, pustii şi încinse de vară, coborau spre port. Apoi, cotind pe o străduță laterală, taxiul s-a oprit dinaintea fațadei coşcovite a unui edificiu cu trei etaje, străjuind o piațetă ce le oferea străduțelor o gură de aer. Aşadar, alte străduțe după cele din cartier şi cele ale albastrei insule Capri. Ca într-o alegere economicoasă a Tatălui Ceresc, ce oferea fundaluri recurente pentru toată povestea asta cu ea.

Apoi, odată scăpat de şofer, cu toate entuziastele sale gesticulații turistice ale brațelor, s-a îndreptat spre edificiul scorojit. Unde s-a trezit că împinge o uşă de lemn tocit, cu geamuri colorate şi murdare, şi intră în ceea ce încă de afară era limpede ce e. Un hotel rău-famat tipic.

După lumina orbitoare a oraşului, intrarea cufundată într-o penumbră apăsătoare l-a întâmpinat aproape ca un alt tunel după cele din tren. Întunecându-i vederea. De

aceea, odată intrat, a perceput doar vag nişte covoare uzate şi fotolii vechi, dintre care două ocupate de câteva profesioniste ale străduțelor, cu picioare lungi şi seducătoare ivindu-se de sub fustele lor scurte şi puse unul peste altul, etalându-şi disponibilitatea de a le desface. Dincolo de ele, în spatele unei recepții din acelaşi lemn maroniu şi tocit precum cel al uşii de la intrare, o blondă de vârstă mijlocie, într-o țipătoare rochie înflorată, era ocupată cu răsfoitul unei reviste.

Nu s-a întrerupt din răsfoit nici ca să-i răspundă la întrebarea despre numărul camerei. Mărginindu-se să-şi folosească mâna liberă ca să apuce receptorul telefonului de pe tejgheaua recepției şi să ceară permisiunea să-l lase să urce. Apoi, dându-i numărul camerei, a făcut semn din bărbie spre o scară îngustă, care ducea la etajele de sus. Aşadar, fie că avea sau nu tulburări de vedere, aşa arăta hotelul. Maroniu. Uzat. Scorojit. Tipic profesional.

Urmând indicațiile bărbiei blondei, s-a trezit la un etaj întâi călcând pe un linoleum uzat care se întindea de-a lungul unui coridor pustiu, slab luminat şi mărginit de uşi închise, deasupra cărora se vedeau aparate de aer condiționat defecte şi oprite, cu cutii de tablă pe podea pentru colectarea condensului. S-a oprit în fața singurei uşi unde aparatul de aer condiționat funcționa. Fără să

bată. Blocat în baricadarea lui. Cu privirea fixată pe numărul camerei, scris de mână cu vopsea albă pe uşa maro, şi dându-şi seama abia în clipa aceea că are dinții încleştați. Cuprins de o certitudine neaşteptată. Că, după plecarea de pe Promontoriul Verde, noaptea şi ziua petrecute pe tren, indicațiile emise cu brațele de şoferul taxiului, gesturile bărbiei blondei cu rochie înflorată şi linoleumul care îl adusese până la uşa aceea nu reprezentau altceva decât predestinata cărare finală a unei călătorii spre ceva cu care, brusc, nu mai ştia dacă voia să se confrunte.

Ca un soi de instinct de conservare stârnindu-i pentru o clipă un impuls precis. Să se răsucească pe călcâie, să se întoarcă la gară, să nu fi făcut niciodată călătoria asta şi să nu fi primit niciodată telegrama care o provocase. A stat să se gândească. Neclintit şi cu dinții încleştați. Apoi încheieturile degetelor lui au ciocănit în uşă. Sub numărul camerei scris de mână cu vopsea albă.

De cealaltă parte a uşii, tânguirea imediată a arcurilor unui pat. Urmată de zgomotul grăbit al unor tălpi goale pe podea, sesizabil chiar şi în zumzetul aparatului de aer condiționat de deasupra uşii. După aceea o cheie răsucindu-se în broască. Apoi vederea lui, încă un pic înceţoşată de parcurgerea coridorului, pusă la grea

încercare de întunericul unei camere, străpuns doar de razele soarelui străbătând obloanele abia întredeschise ale unei ferestre. Şi, în fine, ea. În prag. Îmbrăcată doar cu o cămaşă bărbătească albă, descheiată la piept, lăsând să i se vadă sânii goi. Pentru ca apoi, închizând uşa cu piciorul, să se năpustească spre el. Fără niciun cuvânt. Într-o absurdă, imprevizibilă repetare a îmbrățişărilor lor frenetice de pe alte, îndepărtate străduțe.

Instinctul de conservare declanşat în fața uşii camerei i-a fost accentuat brusc de această primire. Îndemnându-l să se desprindă de ea. Cu asprime. Pentru ca apoi să caute în întunericul camerei un loc unde să lase jos valiza. L-a găsit într-o zonă a podelei scăldată în razele de lumină filtrate prin obloanele întredeschise. Nici nu a apucat măcar s-o lase jos, că ea, ocolindu-l, şi-a reînnoit asaltul nestăpânit. Dezlănțuit. Parcă impunându-i acea nestăpânire a ei.

El a îndepărtat-o iarăşi abrupt. Cu putere. Stând apoi şi privind-o fix în penumbră în timp ce ea – cu brațele lăsate în jos pe lângă trupul gol pe sub cămaşa descheiată – se uita, la rândul ei, la el, numai că acum dintr-odată rătăcită. Ca şi cum doar în momentul acela ar fi înțeles absurdul profund al situației. Şi atunci s-a răsucit pe călcâie. Dintr-odată. Începând să-şi încheie mânioasă

nasturii de la cămaşă. Cu frenezia care-i dictase îmbrăţişarea abătută acum asupra nasturilor şi butonierelor pe care degetele tremurânde nu reuşeau să le pună de acord.

Şi în momentul acela – în faţa spinării ei întoarse şi a mâinilor ei tremurânde, ce încercau să încheie nasturii cămăşii –, brusc, ceva îndepărtat şi împietrit a început să se surpe înăuntrul lui. Cărămizi. Praf. Moloz. Totul rostogolindu-se în jos pe un povârniş, cu toate amintirile fărâmiţate, oricât de dure şi de cimentate ar fi fost. Timp în care, descoperind parcă în această încăpere catalană, îndepărtată de tot ce avusese legătură cu ei, o energie proprie, independentă de orice alt lucru de pe lume, acea parte a corpului lui, tulburată de luni de zile, s-a înălţat pe neaşteptate. Pretinzând orbeşte să se bucure de surparea aceea.

După ce a obligat-o să se răsucească, declanşând asupra ei asaltul nestăpânit, ea şi-a abătut din nou frenezia dinspre butoniere şi nasturi spre el. În începutul unei lupte dure şi parcă stimulată de zumzetul aparatului de aer condiţionat de deasupra uşii. Mai întâi violent în picioare, lipindu-se de pereţi şi de mobilele din încăpere, şi apoi violent pe patul răvăşit, unde ea, printre tânguiri de arcuri şi aşternuturi împrăştiate, a pus capăt pe

neaşteptate rezistenței ei. Cu un țipăt. Şi nu ca să refuze în continuare, ci, dimpotrivă, ca să impună achitarea unei datorii, cea a tuturor promisiunilor niciodată respectate ale trupului ei. Cu gura înnebunită şi mâinile, în sfârşit lipsite de pudoare, smulgând hainele de pe el şi apoi apucând partea lui atât de neliniştită ca s-o pună în a ei, odinioară interzisă cu atâta încăpățânare. Şi făcându-l s-o găsească, la sfârşitul luptei, caldă şi primitoare. Întunecoasa, calda, primitoarea şi niciodată complet uitata cavitate unde toți oamenii – înțepeniți ca nişte croitori concentrați să-şi coasă propriile membre – încep să-şi facă muşchiul cardiac să le pulseze. Încurajați în chip iluzoriu de bătăile pe umeri ale muşchiului mamei. Înainte să fie azvârliți afară. Să se descurce singuri în lumină.

* * *

La sfârşitul luptei au rămas nemişcați, cu arcurile patului iarăşi tăcute. Cu zidul invizibil care îi despărțise dintotdeauna în sfârşit doborât. Doi naufragiați sleiți care au supraviețuit unei ceremonii de pe colina unui alt oraş îndepărtat şi s-au apropiat de țărm pe o plută în penumbra unei camere catalane sordide, umplută de zumzetul unui aparat de aer condiționat. Timp în care

curgerea precipitată a sângelui prin vene şi ritmurile cardiace şi respiratorii reveneau lent la o normalitate domoală. Dar, fie că zidul fusese sau nu doborât, pluta era oricum în derivă, aşa cum a putut el constata treptat privind în oglinda dulapului aşezat cu sumbru profesionalism hotelier la picioarele patului.

Cu ea pur şi simplu nemişcată şi mută după lupta lor. Cu trupul dezgolit şi indiferent la cămaşa rămasă pe ea, fără să mai cheme ori să respingă, în ciuda îmbrăţişărilor lor dezlănţuite. Cu ochii aţintiţi pe fereastră, ca şi cum ceea ce tocmai se întâmplase între ei s-ar scurge implacabil afară din cameră prin fantele obloanelor întredeschise. Dispărând pe străduţă.

Aşa era ea pe patul răvăşit. Nemişcată. Mută. Dându-i o certitudine neaşteptată şi precisă.

Că lucrul care tocmai se întâmplase între ei în camera aceea nu avea să se mai repete.

Da, până la urmă era numai achitarea unei datorii prea mult timp amânată şi, în fond, nici măcar atât de imposibil de achitat. Iată ce se întâmplase între ei în penumbra camerei sordide, unde doar prin fantele obloanelor întredeschise pătrundeau nişte raze de lumină, şi în zumzetul aparatului de aer condiţionat. Apoi, imediat după aceea – şi cu o surprinzătoare pudoare faţă de ceea

ce ieşise din el la sfârşitul luptei şi ajunsese, la cererea ei, pe cearşaf –, o a doua ipoteză despre cele întâmplate. Nu fusese atât achitarea unei datorii prea mult timp amânate, cât o plată anticipată pentru nişte nevoi ale ei, imposibil de satisfăcut altfel.

În cameră, brusc, ceva insuportabil: zumzetul aparatului de aer condiționat. Şi, părăsind patul, el s-a dus la întrerupătorul de pe perete şi l-a oprit. Iar apoi, cu calm şi în liniştea neaşteptată de după oprirea aparatului, şi-a pus iar hainele împrăştiate pe podea şi – dată fiind completa lipsă de alternative – s-a dus la fereastră. Ca să se uite afară, pe străduță.

Şi a întrebat-o sec despre bandajele de la încheieturile mâinilor.

* * *

De data asta nici vorbă de copaci pe coline în după-amiezi luminoase de aprilie în timp ce ea a început să vorbească, la fel ca în bucătăria îndepărtată, inundată cu arome reci de cafea. Doar priveliştea celor două profesioniste zărite prin obloanele întredeschise la intrarea în hotel, care zăboveau pe străduța cufundată într-o lumină scăzută, de înserare aparent străină şi ostilă.

Au urmat faptele legate de bandajele de la încheieturile mâinilor ei. Într-o relatare făcută cu una dintre încheieturi pusă peste ochii închişi. Ca şi cum cele întâmplate în cameră se scurseseră de-acum complet pe străduță şi n-ar mai fi existat nimic pentru care să merite să țină ochii deschişi.

Relatare începută în camera de zi de pe albastra insulă Capri, unde se afla împreună cu încăpățânatul ei asediator paramilitar, grație unei ospitalități datorate exclusiv unei compasiuni exasperate pentru mâinile lui distruse în disputa idioată de sub porticuri, asediator devenit necesar pentru a o trimite pe o pistă falsă pe Navigatoarea Masculină părăsită – exact aşa cum intuise el încă de la reapariția ei în piață împreună cu travestiții, baloanele şi tot restul – după nişte certuri pe nava aflată în reparații la Barcelona, provocate de gelozia ei exasperantă.

A urmat, pe albastra insulă Capri, insuportabila convieţuire cu asediatorul ei încăpățânat, la care se adăugase şi asediul telefonic al Navigatoarei Masculine, totul culminând cu întoarcerea ei ulterioară în Capitală ca să-i ceară în noaptea din Benghazi să o ajute să scape cel puțin de asediatorul paramilitar. O cerere care, dovedindu-se inutilă, o îndemnase să-i cedeze Navigatoarei

Masculine, cu care fugise din nou şi reveniseră la Barcelona.

Călătoria a devenit exasperantă atât din pricina reluării certurilor, cât şi a dificultății de a găsi cazare în hotelurile de pe coasta – mai întâi franceză şi apoi catalană – atât de înțesată de turişti, încât într-o noapte fusese nevoită să doarmă pe scaunele Porsche-ului alb. Apoi a fost sosirea în Barcelona. Precedând evenimentele înregistrate a doua zi după sosirea lor pe nava acostată la un chei al portului scăldat în ferocele soare catalan. Când ea, întinsă sub punte, cu prea puținul confort oferit de un ventilator de bord mic, atârnat de tavanul jos al cabinei încinse, a auzit pe punte nişte paşi care nu puteau fi ai Navigatoarei Masculine, căci ea coborâse în port ca să cumpere provizii. Aşa că a urcat pe puntea vasului. Unde s-a trezit față în față cu asediatorul insistent, pe care-l crezuse abandonat în Capitală.

Dar nu singur. Ci împreună cu franțuzoaica pe care o zărise la Caffè coi Portici în noaptea din Benghazi şi care – cu incisivul asimetric dezgolit într-un surâs sarcastic – s-a dus la balustrada de la prora ca să asiste la pledoaria prin care el voia să o constrângă, chiar şi cu de-a sila, să coboare de pe navă. Pledoarie întreruptă de întoarcerea Navigatoarei Masculine cu proviziile cumpărate în port,

care l-a văzut pe asediator trecând de la pledoarie la acțiune şi apucând-o de o încheietură, ca s-o silească să coboare. Silnicie la care Navigatoarea Masculină s-a opus, apucând-o de cealaltă încheietură, până când, într-un moment în care mâinile ei au rămas libere, a apucat un ciob de la o sticlă spartă pe punte în timpul încăierării şi apoi l-a înfipt în încheieturile brațelor, într-o încercare de a le sustrage celor doi care şi le disputau.

În mod surprinzător, cea care a intervenit a fost muta şi sarcastica spectatoare de la prora. Mai întâi făcându-şi loc cu nebănuită energie printre ceilalți doi, încremeniți şi îngroziți de sângele care curgea pe punte, apoi strângându-i în jurul încheieturilor atât baticul ei de la gât, cât şi pe cel al asediatorului, şi în final scoțând-o de pe navă. Împingând-o spre Porsche-ul alb parcat pe chei. Şi somându-i pe ceilalți doi într-o franceză bruscă şi foarte dură să n-o urmeze.

Restul constase mai întâi într-o oprire la infirmeria portului – cu franțuzoaica la volan –, o sutură la încheieturi, stânjenitoarele întrebări ulterioare ale unui agent de poliție chemat pentru tentativă de suicid de medicul de gardă şi, în fine, sosirea la primul hotel aflat în apropiere. Cel în care se găseau acum. Unde franțuzoaica o lăsase ca să se întoarcă pe navă şi să-i recupereze

obiectele personale, fără să le spună celorlalți doi unde o lăsase. Ea rămăsese la hotel, fără să se clintească din cameră. Cu blonda de la recepție ducându-i mâncare şi în cele din urmă trimițând în numele ei telegrame cu cereri de ajutor la Timpul regăsit.

Aceasta a fost relatarea ei cât a stat întinsă pe patul răvăşit de lupta lor şi cu ochii închişi, protejați de încheietura bandajată.

* * *

Partenerul meu Baricadat a rămas să mediteze la fereastră asupra acestei relatări. Şi ea rămăsese cufundată într-o tăcere care era o invitație evidentă ca el să facă la fel. Cum, de altfel, a şi făcut. Rămânând tăcut şi continuând să mediteze la informațiile respective. Bune ca să explice escala ei în camera aceea sordidă, poate. Dar nu şi continuarea şederii ei acolo odată ce urgența dispăruse. Şi nici expedierea unor telegrame în vederea achitării unor datorii sau a unor plăți anticipate pentru ceva. Aşadar, era vorba tot de felul ei de a se folosi de ceilalți pentru propriile nevoi. Dreptul tacit de castă, indiferent de consecințe.

Pentru o clipă a simțit din nou impulsul avut pe linoleumul de dinaintea uşii camerei. Să plece. Să nu fi făcut niciodată călătoria asta. Să nu fi primit convocarea din telegramă. Constatând însă, imediat după aceea, o altă certitudine imposibil de ignorat şi menită să doboare orice baricadare. Că, oricare ar fi rezultatul acelei călătorii până la ea, doborârea zidului dintre ei, dorită atât de furibund de ea, se petrecuse totuşi în camera aceea sordidă. Făcând din acea doborâre un fapt irevocabil al vieților lor. Un fel de binecuvântare târzie – la un astfel de termen s-a surprins că se gândeşte – a ceva niciodată binecuvântat până în după-amiaza aceea.

Aşa stăteau lucrurile între ei, fie că-i plăcea, fie că nu. Şi atunci, în lumina acelei binecuvântări dorite atât de furibund de ea, l-a străfulgerat o a treia ipoteză, una nouă, despre convocarea lui în camera respectivă. Nu achitarea unor datorii amânate prea mult şi nici plăți anticipate, ci începutul dezvăluirii a ceva pentru care doborârea zidului nu fusese decât prima carte dintr-o mână pe care până în momentul acela ea o ținuse bine ascunsă.

Înainte să o arate complet.

N-ar fi putut spune motivul creditului neaşteptat acordat celei de-a treia ipoteze, cea cu cărțile ținute

ascunse de ea în partida dintre ei. Doar că, dintr-odată, a treia ipoteză devenise mai solidă decât celelalte.

A privit în continuare străduța de la fereastră. După dispariția celor două profesioniste, rămasă de-acum pustie, se dovedea a fi înclinată într-o pantă uşoară. Spre port, probabil. O pantă uşoară, dar era îndeajuns ca să-i reamintească senzația de coborâre simțită în trenul ce se grăbea spre sud ca să-l aducă în camera asta. Aşa că străduța văzută prin obloanele întredeschise ale ferestrei era un fel de continuare lejeră, ironică şi ademenitoare a coborârii trenului spre Barcelona. Aproape punându-l în fața alegerii definitive între două impulsuri contradictorii. Să se controleze, să-şi ia valiza şi să plece sau să rămână şi să vadă unde o să-l ducă panta pe care o apucase trenul ce gonise spre Barcelona.

Pe scurt, avea să rămână şi să asiste la dezvăluirea celorlalte cărți ale ei.

Când el – odată ce şi-a pornit generatorul de duritate – i-a propus să iasă, ea s-a mărginit să dea din cap. Arcurile de la pat s-au tânguit când s-a ridicat. Ca un protest al patului ce se vedea părăsit. A urmat dispariția ei după fragila uşă de plastic culisantă a băii, cu cămaşa descheiată pe trupul complet gol. De unde s-a auzit imediat după aceea jetul zgomotos al unui duş. Deosebit

de lung. Parcă voind să înlăture ceva dificil de înlăturat. Până când şi-a făcut din nou apariția. În prag. Cu cămaşa de-acum încheiată pe ea. Pentru ca apoi să se dea la o parte şi să-i permită să intre în baie.

S-a dovedit că aceasta se potrivea cu camera: un duş dotat cu o perdea sordidă de plastic, pe care urme străvechi de săpun o încleiaseră, iar pe podea, o placă cu spații negre acolo unde sărise smalțul. Sub jetul duşului rămăsese doar strictul necesar. Amintind de un alt duş de departe. Cel dinainte de apusul grandios care urmase întoarcerii ei în Capitală. Şi, oricum, situația concretă era deja destul de limpede pentru a fi nevoit să rămână prea mult sub jet. Singura alternativă fiind să aştepte etalarea cărților pe care ea le ținea strâns în mână. Apoi, îmbrăcându-se iar, s-a întors în camera unde ea îl aştepta. Aşezată pe patul răvăşit. Purtând o rochie albă, cu mâneci suficient de lungi ca să-i acopere bandajele de la încheieturi, şi cu părul strâns la ceafă, nemişcat sub suflul aparatului de aer condiționat, pornit din nou. Pregătită să iasă. Fără să-i pese de destinație.

* * *

La fel ca străduța văzută de la fereastră, şi acele *ramblas* pavate erau în pantă. Etalând în ostilitatea caldă a serii sute de firme luminoase peste un râu revărsat, de turişti şi marinari albi, debarcați de pe navele acostate în port. Un râu uman nocturn, coborând spre mare, cu blocaje în fața localurilor şi a restaurantelor cu intrările decorate cu munți de gheață pisată găzduind fructe de mare trandafirii congelate.

Înăuntrul lui, aceeaşi senzație de frig în timp ce ea mergea alături de el. Aşa că a făcut-o să intre într-un restaurant oarecare. Palele ventilatoarelor care se învârteau pe tavan făceau să fluture fețe de masă cu carouri albe şi roşii. Tăcerea de la masa lor era cumva mascată de vocile ce se auzeau la cele din jur. Apoi, lăsând farfuriile aproape neatinse, s-au afundat din nou amândoi în râul de pe acea *rambla*. Tot în tăcere. Lăsându-se purtați de curent. Pentru amândoi orice loc era bun, numai să nu fie în camera de hotel.

Ea era ca o străină impasibilă alături de el. Cu opriri precise în fața vitrinelor cu articole erotice neînsuflețite şi obscene, nu mai puțin trandafirii decât fructele de mare congelate de la intrările restaurantelor. Obiecte erotice pe care ea le privea fix mult timp. Impasibilă. Parcă

îndeplinind o sarcină detestabilă autoimpusă. Aşa era ea pe acele *ramblas*. Până când curentul i-a dus pe o străduță înfundată. Unde, în uşa unui local, un portar într-o uniformă purpurie cu găitane şi cu chipiu pe cap lansa invitații peste mulțimea ce se îngrămădea în refluxul provocat de barajul unui zid de cărămizi de pe străduță.

Ea a rămas nemişcată şi tăcută în fața localului. Uitându-se la Partenerul meu Baricadat. Până când el a înțeles ce voia. Atunci, cu calmul pe care i-l furniza generatorul lui de duritate în plimbarea aceea obscenă, s-a dus la casă, a cumpărat bilete pentru amândoi şi au intrat.

I-a întâmpinat o sală purpurie ca uniforma portarului. O sală cu lumini slabe deasupra spectatorilor răzleți, aşezați la mese dotate cu şervețele de hârtie şi coşuri cu saci de plastic pe podea, lângă mese, ca să poată fi aruncate după întrebuințare. Apoi, după stingerea luminilor, în întuneric, raza lată a unui reflector îndreptată spre o estradă rotundă ca la circ, la reprezentațiile cu animalele dresate, şi acolo, imediat după aceea, doi acrobați umani goi şi de sexe opuse care au început să desfăşoare în public ceea ce oamenii desfăşoară de obicei în intimitate. Laborios. Mecanic. O muncă la fel ca oricare alta. Şi făcând ca gândul la crearea oamenilor

de către Tatăl Ceresc după chipul şi asemănarea lui să pară cel puțin jalnic.

El s-a întors s-o privească în întunericul din local. Cu chipul ei, impasibil în bezna destrămată de reflector, nezguduit nici de spectacolul de pe estradă, nici de mişcările furişe de la mesele din jur.

Atunci a ieşit s-o aştepte. Afară din local.

În căldura nopții, întrerupându-şi o clipă chemările adresate mulțimii care se îngrămădea pe străduță, portarul, cu chipiul sub braț, îşi ştergea sudoarea de pe frunte cu o batistă purpurie, la fel ca uniforma. Dacă eleganța înseamnă coerență, nimeni nu i-ar fi putut reproşa nimic în această privință. Apoi a ieşit şi ea. Singură. Înaintea celorlalți spectatori. Rămânând nemişcată în uşa localului şi țintuindu-l concentrată cu privirea. În tăcere. Cu sarcina autoimpusă evident încheiată. Sau, oricum, epuizând toate posibilitățile oferite de acele *ramblas*.

Nemişcați în picioare în noaptea catalană. Privindu-se. Cu nimic altceva între ei pe străduța închisă de zidul de cărămizi.

2

A treia ipoteză

A doua zi, în animația unei dimineți catalane necunoscute, scăldată de soare dincolo de parbrizul Porsche-ului alb, părăseau Barcelona, orașul fericit că fusese construit. Cu cafenele și magazine unde n-o să bea sau să cumpere niciodată nimic și totuși cu ușile larg deschise și inutil de ispititoare. Și cu trotuarele pline de oameni cu fețe liniștite, care aveau dreptul să trăiască unde trăiau, ocupați să ia tramvaie și autobuze spre itinerare neștiute, care pentru ei vor rămâne veșnic neștiute. Așa era orașul dincolo de geamurile Porsche-ului în ziua plecării lor. Cu bulevarde și piețe cu copaci pe sub care nu vor mai avea niciodată ocazia să se plimbe. În general, cu vasta și indiferenta lipsă de familiaritate a tuturor orașelor insuficient frecventate și care, așa cum au trăit fără voi, vor continua s-o facă și după aceea. Și, în fine, dincolo de parbriz și de geamurile coborâte, marea. Martorul stăruitor al poveștii lor. De data asta pe partea dreaptă și pe drumul ce urca spre nord. Mai întâi printre spațiile dintre clădirile de la periferie și apoi întinzându-se pe lângă o autostradă neagră și dreaptă. Scăldată în soare și a cărei scânteiere puternică nu putea fi diminuată nici

de ochelarii negri în spatele cărora căutaseră adăpost amândoi – şi nu doar de lumină.

Aşa a fost a doua zi, dimineața, despărțirea lor de Barcelona, oraşul fericit că fusese construit, în urma rugăminții ei din noapte de a o însoți în dichisitul Locarno, ca să nu-şi supună încheieturile mâinilor bandajate la efortul celor două zile la volan. Un pretext, dată fiind starea în general acceptabilă a încheieturilor ei. Şi întărind, dacă judeca după insistența ei de a fi însoțită, a treia ipoteză posibilă a etalării cărților ei bine strânse în mână, din care cele întâmplate în camera sordidă şi apoi în plimbarea obscenă pe *ramblas* fuseseră, probabil, primele două puse pe masă. Rugămintea fiind în cele din urmă acceptată de Partenerul meu Baricadat şi hotărât să continue coborârea inițiată de trenul avântat spre sudul Barcelonei. Ca să vadă unde avea să-l poarte acea coborâre.

* * *

Coborâre – sau, oricum, senzația clară de coborâre – care a continuat pe parcursul celor două zile de călătorie ce au urmat, în ciuda faptului că Porsche-ul urca spre nord. Cu ore lungi petrecute de ea pe scaunul pasagerului,

ascunzându-se în tăcere în spatele ochelarilor negri, şi, în prima seară a călătoriei, cu o noapte petrecută în singurul hotel scăpat de invazia estivală a litoralului: barocul, luminatul Hotel de la Ville din Monaco, plasat deasupra tăcutelor sale săli de joc. O noapte petrecută pe un pat mare şi în aceeaşi neclintire a nopților lor îndepărtate din vila de pe colină sau de pe albastra insulă Capri. Până dimineața. Când, în timpul micului dejun din fastuosul restaurant al hotelului, cu ferestrele larg deschise spre mare, a venit rugămintea ei de a continua călătoria părăsind autostrada şi luând-o în schimb pe drumurile din interiorul ținutului. Rugăminte făcută fără vreun alt motiv decât o inexplicabilă dorință de a amâna sosirea la destinație.

Atunci, după ce martorul stăruitor al poveştii lor a fost lăsat în urmă ca să lingă uşor plajele aglomerate de turişti, au început să urce prin regiunea îndepărtată de coastă de la stânga lor. Pe întreg parcursul unei zile foarte lungi. Urcând spre munți înalți şi arizi din depărtare şi traversând păduri dese şi mici localități retrase în izolata intimitate a tuturor localităților de graniță. Şi care, pe măsură ce ziua înainta spre amiază, s-au făcut tot mai intime, până când au devenit complet intime şi acolo era Elveția.

Dichisitul Locarno a apărut aproape pe neaşteptate dintre munți. Adunat în jurul lacului său de un albastru uniform, scăldat în soare. Cu străzi înguste şi sinuoase care coborau din munți spre lac flancate de terasele hotelurilor, sub ale căror copertine întinse te puteai adăposti de soarele liniştitei după-amiezi elvețiene. Acela a fost momentul în care hotărârea de a o însoți ca s-o vadă punând pe masă şi celelalte cărți i s-a clătinat. Cu certitudinea subită că, odată ce ea, care controla partida din dosul ochelarilor negri, niciodată scoşi pe parcursul întregii călătorii, va pune definitiv pe masă cărțile rămase, ele nu aveau să aducă nimic bun în partida lor. De aici şi tentația de a se mulțumi cu motivația călătoriei făcute împreună din pricina încheieturilor ei bandajate. Şi, cum de fapt ajunseseră de-acum la destinație, tentația de a o lăsa să continue singură, de a rămâne peste noapte într-unul dintre hotelurile cu copertinele întinse spre lac şi apoi de a urca a doua zi în trenul spre Capitală, luându-şi adio de la partida lor.

Apoi – cu vechea, tenacea şi misterioasa încăpățânare a tuturor jucătorilor de a nu părăsi masa de joc până la sfârşitul partidei – a urmat indicațiile laconice venite din dosul ochelarilor ei negri. Continuând să coboare spre lac. Printre zidurile împrejmuitoare ale unor vile, acoperite de

plante agățătoare şi cu porțile zăvorâte. Până la o poartă mai monumentală decât celelalte, pe care ea a deschis-o folosindu-se de un interfon ascuns în zidul acoperit de plante agățătoare.

* * *

I-a întâmpinat o alee care traversa un parc impunător, suficient de întins încât să nu permită vederea zidurilor împrejmuitoare. Până la o esplanadă de pietriş, în fața unei vaste, palide şi discrete catedrale cu etaj, plasată deasupra unei scări ample şi joase, cu trei trepte, şi cu ferestre mari, cu jaluzele din lemn, care îi accentuau aerul discret de catedrală. O construcție care, împreună cu parcul întins, îi furniza vechea şi cunoscuta ostentație a ceea-ce-contează, cea care îi caracterizase lumea din oraşul de reşedință din Liguria, fiind, prin urmare, un soi de prevestire străină a întoarcerii lui acasă şi a încheierii partidei lui de zece ani cu existența. Apoi evenimentele care au urmat l-au făcut să dea uitării acest gând.

Odată oprit motorul Porsche-ului, mai întâi i-a întâmpinat un şofer nevoit în mod clar să se întrerupă din alte treburi la sunetul interfonului, dat fiind că a coborât puținele trepte concentrându-se încă să-şi încheie deferent

uniforma şi cămaşa. Au urmat scurtele şi respectuoasele lui saluturi înainte să se ocupe de bagajul din Porsche şi, după ce au urcat puținele trepte ale casei, descinderea lor într-un vestibul larg pentru o altă primire respectuoasă. A unui pluton nesemnificativ numeric – o bucătăreasă şi două infirmiere, toate trei în uniformă albă – de la picioarele unei scări din lemn lucios şi marmură solidă, ducând la etajul de sus şi lăsând să se întrevadă un salon care dădea spre pajiştea întinsă, străbătută de o cărare cu flori ce ducea spre lac.

În ansamblu, socotindu-l şi pe şoferul intrat cu bagajul din Porsche, era o primire făcută de patru clerici respectuoşi şi discreți, aflați în slujba unei zeități invizibile ascunse pe undeva prin catedrală. Tatăl ei, țintuit în scaunul lui cu rotile în urma zborului îndepărtat de la o fereastră de hotel, cel a cărui prezență era făcută aproape palpabilă de politețea clericilor lui. Apoi au urcat scara. Până la etajul de sus. Întâmpinați de un coridor lung şi larg, cu bucăți din lac întrezărite dincolo de ferestrele cu jaluzele, unde şoferul – în mod evident pe baza unor instrucțiuni primite în singura convorbire telefonică pe care o purtase ea în timpul călătoriei – dusese valizele în două camere diferite. Asta înainte ca ea să dispară într-a ei. Fără să rostească vreun cuvânt.

* * *

În descoperirea stilului de joc al unui adversar decis să arunce pe masă carte după carte există întotdeauna un moment în care dezvăluirea progresivă a combinației de joc elimină orice alternativă în afară de aşteptarea inevitabilă a finalului. Aşa că asta s-a limitat să facă Partenerul meu Baricadat, odată întins pe patul din camera mare care îi fusese alocată. Să aştepte curgerea evenimentelor. Dar şi să-şi refacă măcar parțial energia consumată într-o călătorie epuizantă, care – cu cele douăzeci de ore cu trenul, coborând spre sud până la Barcelona, şi apoi, în următoarele două zile, urcând spre nord cu Porsche-ul până în camera respectivă, precum şi cu cele două nopți petrecute una într-o cameră sordidă catalană şi cealaltă la Hotel de la Ville – putea fi considerată de fapt neîntreruptă încă de la plecarea lui de pe Promontoriul Verde, cu patru zile în urmă.

O călătorie în care – cum avea el senzația clară – să stea pe patul acela fără a face altceva decât să aştepte însemna doar un popas înainte de reluarea ei, indiferent unde l-ar fi dus. De aceea a stat aşa în cele trei ore care au urmat. Aşteptând să-şi încheie călătoria şi cufundat într-o linişte deplină, datorată absenței oricărui semn de viață în catedrala aceea palidă. De parcă era moartă. O linişte atât

de deplină, încât dădea senzația că ar fi ceva pregătit intenționat de ea. Parcă lăsând în seama lui sarcina de a stârni eventuale semne de viață în catedrala palidă şi moartă.

Stăpânit de senzația aceea, a continuat să stea aşa în pat. Până când – cum liniştea a devenit încetul cu încetul atât de apăsătoare, încât a creat un soi de nevoie să facă ceva – s-a hotărât să iasă din cameră. Cu intenția de a da un absurd semn de viață în casă, indiferent dacă asta va fi fost ori nu semnificația liniştii. A traversat coridorul cu ferestrele ce dădeau spre lac, care era complet pustiu. Apoi, după ce a coborât scara de marmură, cu absența stăruitoare a oricărei prezențe făcând cumva şi mai evidentă prezența Zeului ascuns pe undeva prin casă, a ocolit-o, intrând în salonul întrezărit în momentul sosirii, cel ce dădea spre pajiştea de lângă lac.

N-ar fi ştiut să spună ce anume a ajuns să-l îndemne inițial să se oprească în salon în loc să se mărginească la a-l traversa ca să iasă pe pajişte. Poate aerul venit dinspre lac, care intra pe glasvandurile larg deschise, dându-i senzația că e deja afară. Sau, poate, mobilierul masiv, vechi, de culoare închisă, care – împreună cu covoarele şi tablourile mari de pe pereți, în culori la fel de închise – făceau din el sufletul evident al casei. Apoi şi-a dat seama.

Era numărul ieşit din comun de fotografii răspândite pe mobile, cu ramele lor de argint strălucind intermitent în lumina mlăştinoasă care venea dinspre lac şi alcătuind un fel de galaxie vastă şi nemişcată, indiferentă la adierea uşoară care flutura perdelele. Necunoscută şi cuprinsă în semnificaţiile personale ale tuturor fotografiilor de familie. Dar şi accentuând, prin vastitatea sa, invitaţia mută şi implicită la profanarea tuturor acelor fotografii de familie, ce parcă voiau să supravieţuiască în continuare prin intermediul unor priviri străine.

Şi-a început profanarea cu planetele aflate în exteriorul a ceea ce părea să constituie nucleul central al galaxiei. O măsuţă pregătită să aibă o singură funcţie. Aceea de a găzdui două fotografii mari, în alb-negru, cu rame mai masive decât ale celorlalte şi separate de un vas de cristal greu, plin cu aceiaşi trandafiri albi pe care îi putuse vedea de la fereastra camerei lui în tufele cărării ce cobora spre lac.

S-a învârtit calm prin vasta galaxie. Luând în mână şi ţinând de picioarele lor de sprijin catifelate ramele cu fotografii. Fotografii care, dincolo de faptul că erau departe de nucleul central al galaxiei, erau – aşa cum a observat treptat – îndepărtate şi în timp. Ca să constate care se dovedea a fi adevărata motivaţie a existenţei galaxiei.

Consemnarea diverselor faze progresive a trei existențe. A unui bărbat – în mod evident Zeul Invizibil al casei –, a soției şi a fiicei lui. Fotografii care, dacă în cazul bărbatului consemnau mai ales transformarea lui progresivă dintr-un adolescent înalt, robust şi nezâmbitor într-un tip de cincizeci de ani cu o privire sfidătoare şi un trup masiv – trup care (nu putuse să nu bage de seamă) îi amintea cumva celui care îl observa de al lui însuşi –, în cazul celor două femei prezentau ceva diferit.

Nu atât consemnarea a două evoluții fiziologice şi în curgerea timpului, cât mărturia unei asemănări surprinzătoare între mama şi fiica din fotografii. Asemănare care, pornind de la una dintre fotografiile mai îndepărtate în timp – o fetiță surâzătoare pe o plajă, cu părul ud de la apa mării şi primită de brațele dotate cu prosop ale unei mame la fel de surâzătoare –, devenea tot mai evidentă pe măsură ce fiica creştea. Până când ajungea la uluitoarea realizare a unei asemănări perfecte între cele două femei.

La o primă vedere, fotografiile de pe măsuța cu vaza plină de trandafiri albi erau două cópii ale aceleiaşi imagini. Bărbatul – fizicul masiv al unui trunchi înfipt bine în suprafața dură a lumii şi nişte ochi îndreptați sfidător spre obiectiv – lângă soția sa, în fața intrării unui

hotel al cărui număr mare de stele se putea deduce după coloanele care îi decorau fațada.

Cu o singură diferență între cele două fotografii şi o unică mărturie a trecerii timpului între una şi cealaltă: părul rărit al bărbatului. În rest, acelaşi hotel, aceleaşi haine. Un compleu cu sacou şi fustă gri la femeie şi acelaşi costum – tot gri – la bărbat. Dar mai ales aceeaşi postură de fotografie oficială. Părând consemnarea unui ritual stabil, în care numai anacronismul părului rărit al bărbatului îți permitea într-un final să stabileşti că, dacă într-o fotografie era portretizată soția, cealaltă în schimb era portretizarea fiicei.

Aparent, un ritual în mare măsură inocent, oficiat pentru a celebra atingerea unei similitudini perfecte între mamă şi fiică, consemnate de cele două fotografii. În mare măsură chiar romantic, dacă voiai s-o iei aşa. Cu condiția să nu deții informații precise despre bărbatul care îşi viola fiica în camere de hotel, potrivit informațiilor primite de la ea într-o bucătărie inundată cu arome de cafea.

Le-a pus la loc pe altarul lor cu vază cu trandafiri. Apoi, hotărând că aflase destule în urma explorării galaxiei, a ieşit pe pajişte. Parcurgând în lumina după-amiezii târzii cărarea mărginită de felinare încă stinse şi de tufe cu trandafiri albi. Până ce a ajuns la lac. Acolo a stat şi-a

privit vilele de pe cealaltă parte a malului, pe care circulația de pe şoseaua ce se întindea de-a lungul coastei, ducând în oraş, le făcea să pară cumva mai vii în comparație cu catedrala palidă. A rămas mult timp pe mal. Gândindu-se la bărbatul care îşi viola fiica. Dreptul tacit de castă la iertarea faptelor lor, acordat oamenilor dotați cu ceea-ce-contează. Apoi, nemaiavând la ce să se gândească, a intrat înapoi în catedrală.

Era tot pustie. Parcă părăsită. După care, odată ajuns în camera lui, i-a răsărit în minte ideea neaşteptată că lipsa totală de viață a casei se datora exclusiv acestui fapt. Că ea i-a pus la dispoziție catedrala în mod deliberat, ca să-i încurajeze eventualele explorări, în care galaxia ar fi fost ceva imposibil de ignorat, lucru pe care probabil că ea contase. Aşadar, un fel de deschidere asupra vieții ei, făcută fără ca ea să fie nevoită să recurgă la cuvinte, asta fiind – după cum a avut el senzația bruscă şi clară – o a doua carte jucată de ea în dezvăluirea progresivă a celor pe care le mai ținea în mână.

Într-adevăr, merita tot mai mult să ia în seamă a treia ipoteză privind convocarea lui cu acel triplu *te rog* în camera sordidă din Barcelona. Nu ca să fie salvată din camera sordidă după ce-şi tăiase venele de la încheieturile mâinilor, nici ca să-i achite o datorie conjugală amânată

prea mult timp, ci ca să înceapă să-şi arate cărțile. Aşa că s-a întors să se întindă pe pat şi să aştepte – cum simțea el cu certitudine – dezvăluirea următoarei cărți. Care a avut loc odată cu lăsarea serii atât pe pajişte şi pe lac, cât şi în camera unde el, aşteptând-o, nu aprinsese nicio lumină. Când şoferul care îi întâmpinase a bătut la uşă, transformat de o uniformă adecvată din şofer în valet.

Ca să-l cheme la cină.

* * *

L-a urmat mai întâi pe coridor, apoi pe scară în jos şi, în fine, pe covoarele din salonul galaxiei. Cu ramele de argint scânteietoare în lumina a două candelabre elegante de cristal atârnând din tavanul împodobit cu scene clasice. Până la o uşă neobservată în vizita de după-amiază. Unde, odată uşa deschisă de şoferul-valet, a intrat într-o sufragerie luminată de un alt candelabru mare şi mobilată doar cu un bufet greu şi maroniu, plin cu obiecte. Şi cu o singură altă piesă de mobilier, o masă lungă şi îngustă, la fel de maronie. Cu locurile din cele două extremități ocupate unul de ea – în rochie albă cu mâneci lungi şi încheiate – şi celălalt de o a doua prezență,

într-un scaun cu rotile. Tipul robust de cincizeci de ani din fotografiile aflate în salon.

Sau, mai exact, ce mai rămăsese din el, aşa cum a putut stabili în timpul cinei frugale ce a urmat după ce, fără nicio prezentare, a fost invitat de şoferul-valet să se aşeze pe singurul loc pregătit pe latura lungă a mesei. O cină începută şi continuată în aceeaşi tăcere cu care fusese întâmpinată şi sosirea lui. Sub privirea fixă a Zeului casei.

Parcă expulzat din galaxia salonului în urma unei explozii îndepărtate şi transformat într-un meteorit inert, ajuns într-un scaun cu rotile, de unde etala de sub o cămaşă albă, descheiată la piept, un torace cavernos, aproape imobil şi de-acum potrivit doar unor funcţii aproximativ cardiovasculare. Aşa arăta la masă tipul robust de cincizeci de ani din fotografii. Cu o fragilitate de-acum aproape vegetală a unui trup stors de anii aceia de imobilitate completă la care îl condamnase Doamna cu Coasa când refuzase să-l primească. Lăsându-l doar să poată mişca pleoapele. Parcă lustruindu-i privirea în decursul unei lungi şi necruțătoare despărțiri de tot ce avusese şi de-acum devenise imposibil de obținut, chiar dacă se afla doar la distanță de un gest. Un meteorit inert, venit dintr-un univers de fotografii moarte, răspândite pe

mobile de epocă, şi prăbuşit într-o lume pe care de-acum o mai putea doar observa. Da, aşa era Zeul casei. Dar şi implacabil în abilitatea lui de a difuza imobilitatea lui astrală şi contagioasă din catedrala aceea palidă până în paturi îndepărtate din apartamente plasate în vile de pe coline cu copaci sau din insule albastre.

Aşa era Zeul Invizibil al catedralei în epifania lui. Un comesean de piatră pe care, pe toată durata cinei frugale şi în liniştea deplină de la masă – accentuată de zgomotele slabe de tacâmuri şi de tamponările gurilor cu şervete –, o infirmieră aşezată alături avea grijă să-l hrănească la fiecare gest al lui din pleoape cu punctualitatea unui cleric îndeplinind o misiune sacră. Până la încheierea ceremoniei. Când, după o neaşteptată, lungă şi impenetrabilă privire ridicată din farfurie ca s-o ațintească asupra Partenerului meu Baricadat – singura privire îndreptată spre cineva în timpul cinei –, la o altă comandă a pleoapelor, infirmiera a întors scaunul cu rotile, tamponându-i gura pentru ultima oară. Pentru ca apoi, tot în tăcere, să-l împingă spre salonul galaxiei împreună cu povara sa. Încredințându-l din nou invizibilității lui.

Nimic altceva în scurta epifanie a Zeului catedralei. În afară de moştenirea lăsată la masă de dispariția lui: o tăcere şi mai apăsătoare, aproape solidă şi greu de

străbătut. Cel puțin judecând după lentoarea cu care ea – odată dispărut scaunul cu rotile împreună cu povara sa – a ridicat ochii peste masă spre el. Cu o privire la fel de impenetrabilă ca aceea pe care i-o adresase Zeul. Până când, de vreme ce jucase cartea următoare aflată la ea în mână, s-a ridicat de la masă. Brusc. Aproape în grabă. Dispărând şi ea, la fel ca Zeul, înspre salonul cu fotografii.

Marcând revenirea lor comună în galaxie, ca să zicem aşa.

Partenerul meu Baricadat a rămas singur, doar în compania şoferului-valet, ce se concentra să curețe cu un făraş şi o mătură de argint firimiturile de pe fața de masă. Şi s-a întrebat dacă nu cumva acesta ar fi sfârşitul coborârii începute în trenul ce gonea spre Barcelona. Firimiturile măturate de pe o masă. Apoi s-a ridicat. Părăsind şi el masa.

Când a traversat salonul, galaxia imobilă şi-a repetat invitația mută şi de-acum inutilă la profanare. Acum făcută şi mai explicită de candelabrele aprinse, care luminau ramele de argint. Cu, până la urmă, consistenta şi imobila stupiditate a tuturor galaxiilor.

* * *

După ce a ieşit din salon, a avut impresia că luminile felinarelor care se întindeau de-a lungul cărării spre lac, văzute de pe pajişte, vor să se contopească cu cele care străluceau pe partea cealaltă a coastei. Ca într-un fel de jalnică şi inutilă încercare de a se integra acolo şi de a scăpa de atmosfera apăsătoare a catedralei. A străbătut din nou cărarea şi a ajuns la lac. Rămânând apoi suficient de mult timp pe mal şi în noaptea elveţiană răcoroasă ca să se întrebe care ar fi următoarea carte pe care ea i-ar putea-o rezerva după cea a epifaniei Zeului – presupunând că ar exista una, dar el era oricum sigur de asta. Până când, în lipsa vreunei alternative, a intrat înapoi în catedrala palidă.

Din nou scara. Din nou uşile închise ale camerelor de pe coridorul pustiu. Coridor pe care singura noutate faţă de momentul când îl străbătuse în urma şoferului-valet, ca să meargă la cină, era prezenţa scaunului cu rotile al Zeului, parcat aproape de ultima uşă. Unde, conform structurii casei, era, probabil, o cameră mai mare decât celelalte şi cu ferestrele dând spre lac. Apoi întoarcerea în camera lui.

A văzut plicul mare, dreptunghiular şi galben de cum a aprins lumina. Pus pe mijlocul patului. Foarte vizibil.

Imposibil de ignorat. Şi atunci, brusc, l-a străfulgerat rapid o imagine cu Porsche-ul alb lăsat de ea sub felinarul din faţa Timpului regăsit în seara reapariţiei ei în piaţă împreună cu travestiţii, cu baloanele şi tot restul. Plicul având aceeaşi funcţie de mesaj plasat pe teritoriul lui.

Şi dându-i senzaţia imediată că asta era ultima carte pe care o arunca ea pe masă în partidă. Într-un plic. Pusă cu faţa în jos pe postavul verde, ca să zicem aşa. Lăsându-i lui sarcina s-o întoarcă.

Nu a întors-o imediat. Mai întâi s-a aşezat pe pat şi a citit antetul de pe plic. Numele unei clinici din apropierea Zürichului. Apoi, cu senzaţia acută că linoleumul străbătut pe coridorul hotelului din Barcelona ca să ajungă la uşa ei şi să înfrunte ceva ce nu ştia dacă voia să înfrunte continua de fapt până în camera aceea, l-a deschis. Încet. Cu muşchiul cardiac pulsându-i în torace cu un calm lent, cum i se întâmpla întotdeauna în momente cruciale. Şi, în cele din urmă, s-a trezit că ţine în mâini o fişă de observaţie clinică, însoţită de fotografii şi de foi scrise de mână, smulse dintr-un caiet de şcoală.

Nu i-a trebuit mult ca să-şi dea seama ce erau acele foi de caiet. Fragmente de jurnal, cu date şi referinţe ce îi permiteau să meargă în trecut până în anii petrecuţi de ea la colegiul elveţian. A citit cu acelaşi calm întreg

conținutul plicului. Şi dacă filele jurnalului dezvăluiau solitudini adolescentine comune, fireşti pentru orice licean – deşi acutizate de nostalgii morbide pentru nucleul ei familial restrâns de oameni dotați cu ceea-ce-contează, format doar din ea, o mamă mitică sechestrată de Doamna cu Coasa şi un tată pe care depărtarea îl făcuse mitic –, conținutul fişei clinice era unul mai puțin obişnuit. Concret, conținea buletine de analize şi fotografii referitoare la o serie de intervenții de chirurgie estetică de mică importanță, realizate pe chipul ei, deja foarte asemănător cu al mamei, cu un scop precis, conform filelor de jurnal. Să-l facă întru totul identic cu al ei.

Aceasta era documentația inclusă în plic. Plus un certificat de naştere contrafăcut, dată fiind vârsta ei minoră, ca să se poată supune intervențiilor fără autorizarea necesară a tatălui, care nu avea deloc habar de întreaga poveste, tot conform filelor de jurnal. Acest mic detaliu, intervențiile ilegale, nemenționate de ea în cronica evenimentelor făcută în bucătăria inundată cu arome de cafea, dovedea existența unei strategii premeditate. Să se întoarcă acasă de la colegiu şi să stea alături de tatăl ei, întru totul identică mamei.

A rămas aşezat pe pat şi s-a gândit iar la fotografia în care era împreună cu tatăl ei în nucleul central al galaxiei,

în timp ce muşchiul cardiac îi pulsa cu calmul obişnuit din momentele cruciale. Aşadar, dintr-un anumit punct de vedere, unul demn de luat în calcul, fotografia care îi portretiza împreună putea fi un soi de complicitate romantică între tată şi fiică împotriva Doamnei cu Coasa, cea care sechestrase al treilea element al nucleului lor familial restrâns. Ea cu veşmintele mamei şi în faţa aceluiaşi hotel. De ce nu. Era şi ăsta un mod de a vedea situaţia. Romantică, într-un anume fel. Bineînţeles, cu condiţia să consideri detaliile legate de cele întâmplate între ei în camerele de hotel ca fiind nesemnificative.

* * *

A pus scrisoarea înapoi în plic. Cu calm. Imediat după aceea, un impuls neaşteptat: să iasă din catedrala palidă şi să se liniştească stând afară cel puţin cât să-şi pună ordine în gânduri. Din nou coridorul pustiu şi scara de marmură. Din nou salonul, unde între timp cineva stinsese candelabrele – cu galaxia, luminată doar de felinarele pajiştii, devenind aproape evanescentă. Apoi din nou, aproape fără să se gândească, pe malul lacului.

A stat în răcoroasa noapte elveţiană şi a privit luminile de pe partea cealaltă a coastei. Cu palida catedrală stinsă

în spate, parcă ocrotindu-şi cumva conținutul: un bărbat imobilizat de un zbor de la fereastra unui hotel şi, cum ştia acum, complicea involuntară la acel zbor. În esență, doi inşi din lumea lor restrânsă de oameni dotați cu ceea-ce-contează, foarte izolați în catedrala palidă din spatele lui. Dreptul tacit de castă la iertarea tuturor faptelor, da. Dar, din câte se părea, poate nu chiar toate. *Mda, poate nu chiar toate*.

Partenerul meu Baricadat a rămas nemişcat în răcoroasa noapte elvețiană, cu ochii ațintiți la luciul negru al lacului ca la un ecran cu imagini ale poveştii lor, căreia plicul găsit în cameră îi conferea noi semnificații ulterioare. Începând cu întâlnirea lor de la Timpul regăsit şi cu ea în căutare de îmbrățişări frenetice pe străduțele cartierului, cu surâsurile ei sfidătoare şi apoi cu fugile ulterioare din brațele lui provocând ceremonii pe coline cu împărați călare. Dar numai pentru ca după aceea să urmeze nopți tulburate, cu ei încremeniți în paturile de pe colină sau de pe albastra insulă Capri. Imobilitatea trupului ei plin de promisiuni secrete, care era, într-un fel, tot o fugă. Înainte de alte fugi – de Navigatoare Masculine şi de asediatori britanici insistenți – şi provocând alte fugi pe însorite diguri catalane, cu ea disputată de asediatori exasperați că le scapă printre degete. Apoi vene tăiate, fugi

în hoteluri catalane sordide, de unde expedia telegrame cu cereri de ajutor şi provoca înfruntări în camere sordide, cu plimbări ulterioare obscene şi autoflagelante pe toate acele *ramblas*. Da, fuga, cheia existenţei ei. Dreptul tacit de castă la iertarea faptelor, da, dar nu şi la cea de a fi fost călăul tatălui ei.

Trebuia stabilit doar de ce ea considerase oportun să-l pună la curent cu faptele acelea, să îl convoace în sordidul hotel din Barcelona, să doboare zidul care îi separa şi apoi să-l aducă în catedrala palidă ca să-şi arate toate cărţile. Apoi, brusc, ceva l-a tulburat. Asemănarea lui cu bărbatul robust de cincizeci de ani pe care îl văzuse în fotografiile galaxiei. O anumită senzaţie de umilire la această idee. Dar a alungat-o. Fie că asemănarea era sau nu semnificativă, *totuşi el fusese pe colina aceea*.

Rămânea de stabilit cu ce scop îşi arătase ea cărţile. Poate pentru a încheia definitiv partida dintre ei. O amintire frumoasă. Sau, dimpotrivă, o demonstraţie de loialitate conjugală şi reluarea partidei cu alte reguli.

A stat să se gândească dacă, în caz că lucrurile ar fi aşa, ar accepta o asemenea dovadă de loialitate conjugală. Înainte să se decidă, mai întâi era necesară o dezafectare atentă a generatorului de duritate care se pusese în funcţiune de la sine înăuntrul lui încă din momentul

deschiderii plicului găsit pe pat. Nu i-a trebuit mult timp. Generatorul de duritate s-a oprit de la sine, lăsând loc vechii certitudini dintotdeauna: ea era singura parteneră ce se înălța la nivelul lui, *indiferent cum ar fi stat lucrurile între ei şi indiferent cum ar fi evoluat*. Şi atunci, odată ce-a stabilit asta, până la urmă exista un singur mod de a afla dacă partida se încheiase sau nu.

* * *

S-a întors spre catedrala palidă, lăsând în urmă luciul negru al lacului. A urmat coridorul pustiu, cu scaunul cu rotile al Zeului Invizibil lângă ultima uşă. S-a oprit în fața camerei unde şoferul dusese după-amiază valiza ei. Apăsând cu hotărâre clanța camerei – ca mai demult, în luminoasa după-amiază de aprilie. Fără să bată. L-a întâmpinat o încăpere cu toate luminile rămase aprinse şi patul cu o cuvertură şifonată de urma trupului care, cum se vedea clar, doar se odihnise un pic. Apoi haine împrăştiate prin jur şi valiza ei deschisă pe suportul adecvat, sub fereastra care dădea spre lac. Şi baia era pustie. Cu alte lumini lăsate aprinse peste obiecte sanitare strălucitoare şi borcane cu cosmetice împrăştiate pe etajere. În ansamblu, pustietatea dezordonată şi

indiferentă a unei camere folosite doar pentru o şedere temporară înainte de a obține o alta, alternativa neputând fi decât una dintre celelalte două camere ocupate de pe coridor.

Din nou, în torace, muşchiul cardiac cu bătăile lui lente din momentele cruciale, de data asta atât de puternice, încât le putea percepe chiar şi în mâini în timp ce, revenit pe coridor, a apăsat clanța camerei lui. Unde l-a întâmpinat încăperea goală şi plicul rămas în acelaşi loc de pe pat unde îl lăsase. Neatins de nimeni. Cu rolul lui de-acum consumat. Pentru o clipă a sperat în prezența lui în vreun alt loc din casă, care să nu fie neapărat a treia cameră din cele ocupate pe coridor.

De ce nu. Era posibil. Oricum, trebuia să verifice.

Aşa că s-a întors pe coridor. Parcurgându-l până la uşa lângă care se afla scaunul cu rotile. Apăsând încă o dată clanța fără să bată. Şi l-a întâmpinat, cum era previzibil după structura casei şi poziția uşii pe coridor, o cameră mai mare decât celelalte. Cufundată într-un întuneric în care se decupau chenarul luminii de pe coridorul din spatele lui şi reflexiile a trei ferestre, prin care se întrevedeau luminile coastei de pe cealaltă parte a lacului.

Luminată slab, totuşi suficient ca să permită vederea unui pat matrimonial mare, cu două siluete întinse pe el.

Una nemişcată sub un aşternut alb şi cealaltă purtând aceeaşi rochie albă de la cină. Adormită lângă cea dintâi. Într-o poziție aproape fetală. În ansamblu, răspunsul mut la întrebarea pe care, stând pe malul lacului, îşi propusese să i-o pună despre partida jucată de ei. Înainte de a începe să deschidă şi să închidă uşi. Ca un personaj dintr-un scheci comic.

Partenerul meu Baricadat a stat şi s-a uitat la cele două siluete. Întinse una lângă alta. Pe un pat matrimonial. Într-un anumit sens, era o dovadă de loialitate conjugală. Desigur, nu față de el, totuşi loialitate conjugală. Asta a fost constatarea lui rece. Preț de o clipă, deşi era de-acum în posesia răspunsului pe care se dusese să-l caute, ceva l-a împiedicat să închidă uşa la loc. Poziția ei dezarmată, aproape fetală. Ca într-o regresie prin somn în nişte regiuni profunde şi îndepărtate. Lângă aproapele ei, la adăpost de fugi şi provocări. În sfârşit liniştită de întoarcerea într-o matcă la care îi ceruse s-o readucă. După ce îşi luase un adio mânios şi definitiv de la el într-o sordidă cameră catalană. Înainte să-l aducă în casa asta. Şi să-l pună la curent cu secrete pe care le-ar fi putut trece sub tăcere.

Aşa că te puteai întreba de ce o făcuse. Poate din onestitate. Şi atunci, în fața acelor secrete dezvăluite, în

ciuda a tot şi toate, a venit impulsul de a o smulge din patul acela. Chiar şi cu forța dacă era nevoie. Impuls anulat apoi de poziția ei aproape fetală. Ocupând ilegitim patul care i s-ar fi cuvenit unei alte femei admirate şi iubite până la intervenția Doamnei cu Coasa şi în care aceasta chiar sălăşluise. Înainte de a ieşi să se descurce şi ea cu lumina. Singură. Ca noi toți.

Nu, era ceva prea complicat şi prea adânc înrădăcinat pentru vreo smulgere. Şi atunci, cu muşchiul cardiac pulsându-i tot mai lent înăuntrul toracelui, ducând chiar cu gândul la o rece, autonomă voință de a se opri, mâinile lui au închis uşa pe care o deschiseseră.

* * *

Odată cele două siluete redate întunericului lor, s-a întors în camera lui ca să-şi ia valiza. Apoi, parcurgând coridorul şi coborând scara, a lăsat un bilet scris în grabă pe o masă din marele vestibul al catedralei în care strălucea o singură lumină aprinsă. Pe urmă a ieşit din palida catedrală, cu zgomotul pietrişului sub paşi, şi a ajuns la Porsche-ul parcat pe esplanadă. Zgomotul motorului în liniştea nocturnă a parcului. Cauciucurile

fâşâind pe pietrişul aleii. Pe sub copacii din parc, negri pe cerul nopții. Apoi butonul care deschidea poarta.

Ajuns în dichisitul Locarno, nu i-a trebuit mult să găsească gara. Străzi pustii, bine luminate, şi panouri cu indicații clare în noaptea elvețiană. Era aproape de lac. Întunecat şi nemişcat în noapte şi fără niciun fel de imagini. Apoi, odată Porsche-ul lăsat în parcare, conform celor scrise pe biletul rămas în vestibulul catedralei, sala de aşteptare goală a gării. Tot restul nopții. În aşteptarea primului tren al dimineții.

Pentru a coborî spre sud.

3

Dincolo de râu

Bun, deci ca să rămânem – aici, pe coasta Rivierei, unde pescăruşii planează fără oprire peste plaje iernatice pustii, în căutare de resturi, după ce furtunile de pe mare s-au liniştit – la partea aceasta a poveştii şi la evoluțiile ei ulterioare, să zicem că am putut obține într-o măsură mai mare sau mai mică toate detaliile călătoriei catalano-elvețiene a Partenerului meu Baricadat de la un Santandrea ocupat să pună în ordine facturi şi să facă

inventarul localului, profitând de persistenta deşertificare estivală a cartierului. Asta la întoarcerea de pe Promontoriul Verde, după o deplasare cu cărți plasate la locul potrivit cu o asemenea precizie – lucru legat sau nu de divorțul meu de Idolul Aztec –, încât păreau unse de Tatăl Ceresc însuşi, având ca rezultat obținerea unor resurse financiare suficient de mari ca să-mi permită inițierea primelor tratative diplomatice cu creditorii mei de temut, pentru a putea părăsi cartierul şi a mă întoarce în nord.

La sfârşitul relatării lui Santandrea aflasem că ulterior călătoria catalano-elvețiană a Partenerului meu Baricadat decisese şi încheierea cu doi ani mai devreme a partidei lui existențiale decenale şi că-şi făcea bagajele ca să revină în oraşul lui de reşedință din Liguria. Veste care m-a îndemnat să pun mâna pe telefonul de la tejghea şi să-l sun de câteva ori. Fără niciun rezultat. De unde şi hotărârea de a merge să-l caut în apartamentul din fața cupolei.

* * *

M-am dus să-i fac o vizită, străbătând mai întâi piața aproape pustie în bătaia soarelui, cu puținii clienți aflați la

adăpostul umbrelelor de la Caffè coi Portici rezistând temperaturii unei veri ce nu părea dispusă să depună armele. A urmat liniştea ireală a străduţelor pustii şi a prăvăliilor meşteşugarilor, cu uşile ferecate şi tăblițele cu datele când aveau să se redeschidă încinse sub soarele arzător şi, pe toată lungimea străduţelor, cu ferestrele la fel de ferecate ale apartamentelor golite de vacanţe. Apoi sosirea la bloculeţul din faţa cupolei. Cu vocea Partenerului meu Baricadat auzindu-se cu întreruperi din interfonul lui cârâitor, funcţionând la fel de prost ca întotdeauna, şi, în fine, muşchiul cardiac dispreţuind riscurile şi începând urcuşul până la apartamentul lui.

În ciuda deselor noastre întâlniri, era prima dată când îi vedeam apartamentul. M-a întâmpinat un vestibul mic, cu peretele din stânga acoperit de un scrin vechi, ros de cari, şi ceilalţi trei pereţi ocupaţi de uşile băii, o bucătărie îngustă şi un dulap în perete. Ocolind scrinul şi trecând pe sub o arcadă joasă şi îngustă – deci se putea uşor intui ce neplăcute erau trecerile pe sub arcada aceea pentru cineva cu tonajul lui –, intrai în camera care alcătuia apartamentul propriu-zis. O cameră mare, cu un glasvand ce dădea spre o terasă cu pardoseala ciobită, plasată în faţa acoperişurilor caselor din jur, printre care se puteau vedea porţiuni scurte din râu şi, la vreo treizeci de metri în

linie dreaptă, o cupolă mare şi solid, ce se reliefa masiv şi armonios pe cer.

În ce priveşte amenajarea terasei, erau acolo vaze cu flori îngrijite de menajera plătită cu ora, vreo jumătate de duzină de fotolii de răchită şi o copertină extensibilă, care să te apere de soare. Locul te făcea să înțelegi foarte uşor de ce oaspetele lui rămânea în casă – fie că întâmpina sau nu greutăți cu romanul lui – şi stătea acolo zile întregi, fără nicio intenție să-şi caute alte locuințe.

Mobilierul interiorului era redus drastic la esențial. Un pat lat de vreun metru şi jumătate în colțul cel mai îndepărtat de glasvand şi, pe peretele opus, un divan cu spătarul întors spre terasă. Apoi o masă veche, cu două fotolii de lemn tapițate, o etajeră pentru cărți, dar, fapt surprinzător pentru un pianist, nici măcar umbra vreunui pian care să arate legătura lui cu acel instrument, ce ținea doar de munca în studiourile de înregistrări şi nimic mai mult.

În fine, aşa arăta apartamentul. Şi cufundat în dezordinea tuturor apartamentelor în curs de eliberare: în colțuri, cutii de carton deja sigilate, aşteptând să fie expediate, iar pe podea, o geantă de pânză cu mânerele unor rachete de tenis ce se ițeau prin fermoarul deschis, împreună cu două valize deschise în care el a continuat să

punã îmbrăcăminte pe toată durata vizitei mele. Cu gesturile precise şi sigure ale unui expert în călătorii, dată fiind activitatea lui de pianist nomad din primii ani ai partidei lui cu existența, ce creau impresia că se străduieşte mai degrabă să monteze un echipament decât să facă un bagaj. În esență, un jucător fără mese verzi, care se pregătea să-şi continue parcursul pe traseele existenței inclusiv în oraşe de reşedință din Liguria. Aşa era atunci Partenerul meu Baricadat.

Cât timp s-a ocupat de echipamentul lui, n-a apărut nicio aluzie la evenimentele catalano-elvețiene, el mulțumindu-se, la fel ca întotdeauna – odată ce a aflat de vizita mea la Santandrea, la Timpul regăsit –, să ştie că eu ştiam ce era de ştiut şi eu, ca întotdeauna, nepunând întrebări inutile. De aceea, în ciuda momentului de încheiere evidentă a relației dintre noi, despărțirea noastră s-a mărginit încă o dată la cuvintele esențiale. Şi mai ales fără nicio declarație de prietenie mai mult sau mai puțin retroactivă. Ştiam amândoi perfect vechea regulă conform căreia orice declarație de prietenie între oameni stabileşte în mod inevitabil şi sfârşitul acesteia, dat fiind că prietenia pretinde un singur lucru. Să fie pusă în practică şi-atâta tot.

Apoi, după câteva aluzii la deplasarea mea pe Promontoriul Verde, la călătoria lui cu trenul spre nord de a doua zi – a treia pe aceeaşi porțiune de traseu feroviar în mai puțin de o săptămână, dată fiind călătoria lui dus-întors la Barcelona – şi la munca ce-l aştepta în uzina siderurgică, ne-am dat o ultimă întâlnire mai pe seară, la Caffè coi Portici.

* * *

Partenerul meu Baricadat a venit la Caffè coi Portici purtând o haină safari. Având parcă presentimentul deşertului african ce îl aştepta într-un viitor deocamdată necunoscut, dar în mod evident deja plasat pe undeva pe traseele existenței lui şi despre care urma să aflu după vreun an. Apoi, fixându-şi tonajul între brațele scaunului, le-a comandat o bere ospătarilor fără ocupație de printre mesele pe jumătate goale. Şi a început s-o bea. În tăcere. Cu privirea lui care-i înregistra pe toți jucătorii ațintită spre piața aproape goală după dispariția revoluționarilor şi spre obeliscul fântânii arteziene centrale, ce se înălța cu o fermitate reînnoită spre cerul nocturn, brăzdat de pescăruşi în zbor. Cu aripile larg deschise. Parcă dorind să-i apere cu o albă şi misterioasă compasiune pe oamenii

din piață de intențiile incognoscibile ale cerului. În esență, un jucător care își părăsise definitiv masa de joc. Cu toate jetoanele consumate. Așa era Partenerul meu Baricadat în ultimul nostru ritual din piață.

A devenit evident că acum, de vreme ce își încheiase cu totul partida, voia să elimine chiar și ritualul nostru atunci când, după ce am plecat de la masă, am pornit pe trotuarul central ca să ajungem la stația de taxiuri, de unde, în ciuda deșertificării generale din vară, urma să plec și în seara aceea spre mesele surselor mele de subzistență. În timp ce mergea tăcut alături de mine pe trotuar, a încetinit pasul puțin câte puțin. Pentru ca la un moment dat să se oprească. Rămânând cu privirea ațintită spre mine, ca să-mi dea de înțeles clar ce însemna oprirea lui: o invitație explicită de a continua singur. Confirmarea încheierii partidei lui prin abolirea oricărui ritual.

Așa că de data asta între noi n-au existat nici măcar cuvintele necesare. Doar privirile noastre. Apoi doar o fluturare de mână din partea amândurora și eu am început să traversez iar piața. Cât despre el, cu sau fără abolirea ritualului, a așteptat oricum să dispar eu primul, la fel ca întotdeauna. Ceea ce am și făcut, ajungând la capătul trotuarului central, dar, înainte s-o apuc pe

străduțe ca să merg la stația de taxiuri, m-am răsucit ca să-l privesc încă o dată.

Înfipt zdravăn pe trotuar şi cu mâinile în buzunarele hainei lui safari, mă urmărea şi el, fără să dea atenție unui vânzător de baloane care stătea degeaba pe o bancă din apropierea lui. Ținând de fire ciorchinele lui colorat, îndreptat spre cer. Aşadar, iată ultima imagine a Partenerului meu Baricadat la despărțirea de cartier: haina safari premonitorie, pescăruşi în zbor, cu aripi deschise şi compasiune albă, şi baloane înălțate spre cerul boreal.

* * *

Nu foarte diferită de evacuarea mea din cartier. După aproape o lună. La capătul tratativelor diplomatice necesare pentru revenirea în nord. O lună în care am vizitat rareori Caffè coi Portici, preferând, la fel ca la sosirea mea în cartier şi la începutul întregii poveşti, să revin să-mi beau paharul revigorant de seară la Timpul regăsit, care se întorsese la activitatea normală după ce vara măturase totul în jur. În spatele tejghelei, cu muştiucul pipei între dinți, Santandrea păstra aproape exclusiv pentru sine puținele informații despre mai tânărul

lui fost asociat, obținute de la acesta în sporadicele lor contacte telefonice, legate în primul rând de dizolvarea firmei lor.

Laconismul lui Santandrea era justificat atât de caracterul general al informațiilor obținute de la fostul lui asociat în respectivele convorbiri – nimic care să iasă din cadrele activității lui neprecizate din uzina siderurgică aflată în oraşul de reşedință din Liguria –, cât şi de decizia noastră comună de a evita să zgândărim inutil o poveste care de-acum trebuia considerată definitiv încheiată. Deci evacuarea mea din cartier s-a petrecut în acea penurie de informații despre Partenerul meu Baricadat. Într-o după-amiază târzie de sfârşit de vară. Înainte de o ultimă tură de cumpărături prin cartier, cu biletul de tren deja în buzunar şi valizele făcute în camera de hotel.

A fost o despărțire chiar uşor sentimentală. Am trecut pe străduțele cu meşteşugari la lucru pe pavajul din fața prăvăliilor şi, în piețele mai mici, pe lângă tarabele cu tot felul de mobile şi obiecte casnice, ce urmau să fie demontate odată cu încheierea muncii matinale. Cu marfa rămasă pusă în cărucioare. Care erau apoi împinse spre depozitele de pe străduțe până a doua zi. În ce priveşte bisericile şi clădirile îndesate unele în altele, după atâtea secole de despărțiri, ele validau imperturbabile evacuarea

mea. Cu un singur salut: zgomotul apăsător şi argintiu al jeturilor de apă de la fântânile arteziene. Ca şi cum ele ştiau – mai bine decât clădirile şi bisericile – că totul curge. Lucru care m-a îndemnat să arunc o ultimă privire spre râu de pe unul din podurile care îl traversau. Am stat să-l privesc. Deja salutat de fântâni, el curgea tăcut şi impasibil. Spre mare. Urmat, ca întotdeauna, de pescăruşi. Atâta tot.

* * *

A trebuit să accept ca, în urma misterioaselor combinații de cărți ale Tatălui Ceresc din urmă cu mai bine de un an, să fiu informat despre evenimentele ce au urmat încheierii catalano-elveției a poveştii dintre Partenerul meu Baricadat şi iubita lui cu rochii albe. Când m-am întors pentru prima oară în cartier, într-un septembrie cu o toamnă timpurie chiar şi pentru Capitală. Cu apusuri grăbite, care parcă voiau să pună repede capăt verii, şi cu platanii înşirați de-a lungul râului deja pe jumătate dezgoliți, pierzând miliarde de frunze pe pavaj. Ca şi cum, din cine ştie ce motive misterioase – dar în anumite privințe copacii sunt mai şireți decât oamenii –, ar fi vrut şi ei să pună repede capăt verii. Cât despre

întoarcerea mea, ea se datora invitației de a sta la o masă cu niște oameni cunoscuți în timpul exilului meu și care combinau resurse importante de ceea-ce-contează cu o pricepere la joc suficient de redusă încât să-mi garanteze cel puțin recuperarea cheltuielilor de călătorie și cazare.

În ce privește descinderea mea pe taburetele de la Timpul regăsit, ea a fost întârziată de faptul că mă întâmpinase un cartier neașteptat de diferit. Ocupat, în iminența toamnei, să-și promoveze toate atracțiile turistice cu expoziții de tablouri pe spațiile din curțile bisericilor și cu panouri publicitare gigantice pe schelele a zeci de case în curs de restaurare. Și, în consecință, cu o surpriză neplăcută: hotelul de pe străduțe restaurat și plin. La fel ca toate celelalte din cartier, conform unei verificări făcute dând o serie de telefoane. Ceea ce m-a silit să caut un loc dincolo de poduri. Apoi să revin spre seară. Unde senzația generală de expulzare din cartier mi-a fost întărită de plutoanele de turiști de diverse naționalități, așezați la mesele cafenelelor din piață și serviți de ospătari ce făceau eforturi să se lupte cu noi cunoștințe lingvistice rudimentare. Fără a-i pune la socoteală pe numeroșii pictori cu pensule și scaune rabatabile, așezați pe trotuarul central și oferindu-le trecătorilor portrete la minut foarte proaste.

Timpul regăsit era printre puținele locuri ce rezistaseră noii invazii după cea a revoluționarilor din urmă cu un an. Prea cuibărit pe străduțe ca să fie cucerit cu uşurință. Dar, oricum, nu complet imun la turiştii mai aventuroşi, judecând după prezența în local a multor fețe necunoscute între cele, mai reduse la număr, de exilați cosmopoliți. O altă noutate: un ucenic în spatele tejghelei. Prezență care i-a permis lui Santandrea să-şi părăsească locul şi să vină la masa mea. Şi cu acest prilej am fost informat, cu el pentru ultima oară pe post de portavoce, despre evenimentele ulterioare călătoriei catalano-elvețiene a fostului meu Partener Baricadat.

Evenimente care, dacă în cazul lui constaseră pur şi simplu în dispariția totală şi definitivă din Capitală, nu fuseseră la fel şi pentru ea. Apăruse de câteva ori în local în timpul unor scurte şederi în Capitală, în vederea vânzării apartamentului cu divane albe de pe colină. Vizitându-l mereu şi exclusiv în compania unor reprezentante ale aceluiaşi sex şi, cum Santandrea nu putuse să nu observe, mereu cu un surâs sfidător pe gura ferm conturată, da, dar şi aruncând priviri insistente în jur. Parcă în căutarea cuiva. Însă şi fără să pună vreodată întrebări legate de. Doar cu o uşoară înțepenire a surâsului sfidător când, odată explorarea încheiată, îi

acorda din nou atenție lui Santandrea sau însoțitoarei ei, pentru ca apoi să părăsească localul aruncând o ultimă privire în urmă, deşi ştia că nu era nimic de văzut.

Aşa era ea în revenirile ei. Ca şi cum toate întâmplările declanşate în local ar fi alunecat peste ea fără să lase vreo altă urmă în afară de uşoara-i înțepenire a surâsului sfidător după explorările ei inutile. Nimic altceva. În orice caz, nimic care să dea de bănuit că ar putea urca pe o pistă de lansare a ei, privată, personală, oricum.

* * *

Santandrea a fost anunțat la telefon de mai tânărul lui fost asociat în iarna ce a urmat imediat după încheierea poveştii lor. Iarnă blândă în Capitală, dar în nord cea mai grea după un număr considerabil de ani, după cum se putea citi în ziare. Telefonul a determinat îmbarcarea imediată a lui Santandrea într-un avion care l-a dus din Capitală în iarna grea despre care vorbeau ziarele, într-un Locarno dominat de un cer feroce de cristalin, cu lespezi masive de gheață pe suprafața lacului şi un strat compact de zăpadă pe munții din jur. Loc unde mai tânărul lui fost asociat îl aştepta pe esplanada din fața aeroportului. Aşezat pe scaunul şoferului unei maşini potrivite cu

tonajul lui şi cu noul lui statut social de şef al unei uzine siderurgice. Maşină ce îl adusese pe esplanada aceea prin trecători montane, pe autostrăzi înzăpezite şi eliberate de utilajele care le curățau.

Aşa l-a găsit Santandrea pe mai tânărul lui fost asociat la sosirea în înghețatul Locarno. Aşezat în spatele unui volan şi cu gulerul paltonului ridicat, ca să se apere de frigul din maşina cu motorul oprit. Cu gerul iernii elveține care cobora de pe munții din jur, împingând în ferestre. De parcă şi-ar fi dorit anume să simtă totul. Şi cu ochii ațintiți asupra troienelor de zăpadă murdară înşirate de-a lungul esplanadei în timp ce-i relata evenimentele care provocaseră întâlnirea lor.

Evenimente declanşate cu aproximativ două săptămâni în urmă. Când – cu complicitatea asprei ierni elveține – bătrâna şi încăpățânat de democratica Doamnă cu Coasa sfârşise prin a-i concede Zeului palidei catedrale primirea în brațelor ei osoase. Cu fiica prezentă în cameră, întoarsă cu fața spre ferestrele dând spre lac, în timp ce în spatele ei clericii palidei catedrale se îngrijeau de ultimele nevoi corporale ale Zeului lor. Aşa a fost ea la moartea tatălui.

Aflată la începutul unei aşteptări de ordin tehnic, ca să zicem aşa, în vederea utilizării unei piste de lansare personale. Aşteptare care a durat paisprezece zile, toate

petrecute cu paltonul pe ea, inclusiv în palida catedrală, de parcă nu voia să piardă timpul îmbrăcându-l în permanentele ei dispariții fără bagaje la volanul Porsche-ului alb. Străbătând iarna feroce care o încercuia pe străzi menținute deschise de utilaje cu o eficiență elvețiană şi călătorind fără țintă până în a paisprezecea zi, când – după ce a obținut o cameră de hotel anume, pe care o tot cerea şi nu o găsea niciodată liberă – şi-a desfăşurat zborul de la aceeaşi fereastră aleasă cu ani în urmă de tată şi, spre deosebire de el, a găsit-o pe Doamna cu Coasa dispusă să o primească în brațele ei miloase şi osoase.

Acestea au fost evenimentele relatate de mai tânărul lui fost asociat în maşina cu motorul oprit şi cu gerul care cobora de pe munții din jur şi împingea în ferestre. Evenimente de care fostul meu Partener Baricadat aflase la telefon de la echipajul de poliție care reconstituise scena şi găsise în pumnul ei, rămas strâns într-unul din buzunarele paltonului chiar şi în timpul zborului, un bilet conținând doar un număr de telefon anonim, ce se dovedise a fi al lui. Pentru că aşa arăta biletul extras din pumnul ei. Doar un număr de telefon. Fără niciun nume. Părând a fi ceva ce îi privea exclusiv pe ea, pe posesorul numărului şi pe nimeni altcineva.

Acestea au fost evenimentele relatate lui Santandrea de mai tânărul lui fost asociat, cu ochii aţintiţi la troienele de zăpadă murdară înşirate de-a lungul esplanadei.

* * *

Când mai tânărul lui fost asociat a pornit din nou motorul, s-a simţit un suflu de aer cald ce a alungat huruind gerul din jur. După care botul maşinii a străbătut mai întâi o autostradă curăţată de utilaje şi apoi străzile înguste şi sinuoase care coborau spre lac, devenite de nerecunoscut în comparaţie cu vara din cauza mormanelor de zăpadă îngrămădite de-a lungul zidurilor de la hoteluri şi vile. Sub discul de gheaţă al unui soare elveţian inutil de strălucitor. Călătoria s-a încheiat la poarta palidei catedrale, deschisă spre parc, după parcurgerea aleii. Curăţată bine de gheaţă. Cu ramurile copacilor mari aplecate sub greutatea zăpezii.

Nicio dubă pentru transporturi speciale parcată pentru respectiva ocazie pe esplanada din faţa palidei catedrale. Doar câteva maşini mari, lucioase în ciuda zăpezii şi parcate ordonat de şoferi în aşteptare, concentraţi să se apere de aerul îngheţat venit dinspre lac bătând din

picioare pe pietriş. Cu cozoroacele şepcilor lăsate peste ochi. Cu ţigări aprinse în căuşul mâinilor înmănuşate.

Apoi au intrat în salonul galaxiei cu fotografii. Printre privirile moderat interesate a vreo zece persoane, bărbaţi şi femei, toate cu aerul unor oameni căptuşiţi cu ceea-ce-contează şi purtând paltoane şi blănuri. Adunaţi parcă la o ceremonie pe care o voiau cât mai scurtă posibil, fără ca apoi să fie nevoiţi să piardă timpul îmbrăcându-se.

Apoi ea. În paltonul de lemn lunguieţ şi definitiv. Aşezat pe trepiede într-un spaţiu obţinut prin deplasarea unor mobile, ceea ce conferea întregii ambianţe – inclusiv prin prezenţa a patru angajaţi de la transporturi speciale în uniforme negre, aşteptând lângă capacul lucios al paltonului de lemn, sprijinit de un perete – un vag aspect de mutare.

N-a trebuit să-şi facă loc printre oameni ca să se apropie de paltonul lunguieţ. Apoi ea. În rochie albă. La aterizare, în mod surprinzător, chipul îi fusese cruţat. Ca printr-o concesie a Doamnei cu Coasa de a-i lăsa umbra surâsului sfidător pe gura ferm conturată. Da, ea. Dar şi – ca întotdeauna şi pentru toţi într-o asemenea ocazie – doar statuia ei de ceară neclintită şi străină.

Stând lângă Santandrea, mai tânărul lui fost asociat a rămas la fel de neclintit. Ca ea şi ca galaxia de fotografii de

pe mobile, lucrurile cele mai neclintite din salon. Până când, întrerupându-şi neclintirea şi răsucindu-se brusc pe călcâie, s-a dus solitar spre nucleul central al galaxiei. Pe măsuță, ca întotdeauna, trandafiri albi, sosiți prin gerul iernii elveține nu din grădina acoperită de zăpadă, ci de cine ştie unde. Apoi, luând cele două fotografii mari, el s-a întors solitar printre ceilalți şi le-a pus în paltonul lunguieț. Operațiune făcută cu hotărâre. Sub privirile moderat uimite ale tuturor celor prezenți. Dar – poate şi din cauza calmului şi a tonajului cu care o făcuse – fără obiecții din partea nimănui. Apoi ieşirea lui din salon. Iute. Hotărâtă. Precum cineva la sfârşitul unei sarcini pentru îndeplinirea căreia a avut de înfruntat trecători printre munți înzăpeziți, la care era nevoit să se întoarcă.

Niciun alt eveniment demn de remarcat vreme de vreun sfert de oră după aceea. Poate erau aşteptați alți eventuali oaspeți, care nu sosiseră încă. Până când, la un moment dat, unul dintre cei prezenți – având în mod evident autoritatea necesară – le-a făcut un semn celor patru în uniforme spre capacul de lemn sprijinit de perete. Şi atunci ei, luând capacul, l-au pus la locul lui. Având în mâini şurubelnițe electrice.

Restul s-a petrecut în parc. După ieşirea pe esplanadă a celor patru în uniforme. Cu povara lor împărțită pe

umeri şi urmați de restul lumii. Toți, oameni ocupați să se apere de aerul înghețat ce venea dinspre lac ridicându-şi gulerele şi încheindu-şi nasturii la paltoane şi blănuri. Cu buzele strânse. Parcă apărându-se de un eveniment jignitor de democratic, căruia i te puteai opune doar strângând buzele dispreţuitor.

Aşa că în urma celor patru în uniforme a venit prin parcul înghețat un cortegiu plăpând de buze strânse, gulere ridicate, paltoane şi blănuri cu nasturii bine încheiați. Mai întâi pe cărarea care cobora spre lac – cu tufele de trandafiri uscate şi acoperite de zăpadă, dar oricum bine înfipte în terenul înghețat, parcă în aşteptarea unor viitoare şi greu de imaginat renaşteri – şi apoi pe o potecă laterală. Până la zidul împrejmuitor al parcului. În fața unei mici construcții cu geamuri, împodobită cu imagini şi cu o portiță de fier forjat, de ale cărei bare erau prinse cu şuruburi două plăcuțe de bronz cu două nume şi cu datele naşterii şi morții aferente. Ale Zeului palidei catedrale şi ale soției căreia poate că el încă îi dădea explicații.

Apoi, odată deschisă portița, cei patru au intrat în clădirea aceea mică pentru a-şi depune povara. Sarcină care – din cine ştie ce motiv – n-a durat atât de puțin pe cât te-ai fi aşteptat şi de care şoferul-valet, până în

momentul acela imposibil de recunoscut fără uniforme şi înfăşurat într-un palton negru, a profitat ca să fixeze în şuruburi a treia placă de bronz, cu numele şi datele naşterii şi morții ei. Totul într-o reuniune de familie a cărei discreție extremă părea subliniată de gulerele ridicate ale spectatorilor din jur. Până când cei patru au ieşit fără povara lor. Şi atunci au mai rămas doar întoarcerea micului cortegiu la esplanada de pietriş şi împrăştierea lui spre maşinile mari. Lucioase în ciuda zăpezii. Cu dreptul tacit de castă la strălucire, ca să zicem aşa. Cu portierele ținute deschise de şoferi.

* * *

Altceva nimic în scurta întâlnire elvețiană dintre Santandrea şi mai tânărul lui fost asociat. Treburile personale ale unor oameni dotați cu ceea-ce-contează şi-atâta tot. Apoi, după o masă grăbită într-unul dintre bufeturile expres de pe aeroport, despărțirea lor. Printre troienele de zăpadă înghețată ale esplanadei aerogării. Unde mai tânărul lui fost asociat a plecat din nou la drum, urcând în maşină după ce şi-a scos paltonul şi l-a aruncat cu un gest brusc pe bancheta din spate. Pentru ca apoi,

pornind motorul, să dispară în direcția panourilor care indicau autostrăzile înzăpezite.

Un gest – paltonul acela scos brusc de pe el – căruia în următoarele săptămâni Santandrea a ajuns să-i atribuie un fel de relevanță simbolică. Semnul unei eliberări de ceva ce numai intervenția decisivă a Doamnei cu Coasa ar fi putut valida. În săptămânile ce au urmat întâlnirii lor elveține Santandrea a putut începe să se convingă că, dacă despre eliberare era vorba, gestul putea prevesti şi alte eliberări, mai radicale, din partea fostului lui asociat mai tânăr. Asta când a sunat la uzina siderurgică, iar în locul lui a început să răspundă o secretară laconică, care nu a mers niciodată mai departe de expeditiva şi, poate, un pic stânjenita afirmație că persoana pe care o căuta e plecată într-o călătorie şi că ea nu ştie când o să se întoarcă. Totul la începutul unei perioade în care veştile lipseau atât de complet şi radical, încât Santandrea a fost împins spre singura concluzie posibilă: o altă relație ruptă foarte ferm, relația cu el. Cumva, fusese aruncat şi el pe bancheta din spate a unui automobil.

Abia după câteva luni – cu iarna, deşi aspră, deja alungată de aerul călduț de primăvară al Capitalei –, complet întâmplător şi deci şi în acest caz printr-una dintre acele combinații de cărți imposibil de înțeles ale

Tatălui Ceresc, Santandrea a primit veşti despre mai tânărul lui fost asociat.

De la unul dintre clienții cosmopoliți ai localului. Un american de profesie fotograf-călător, care, la întoarcerea dintr-una din expedițiile lui repetate, a susținut că îl descoperise aşezat în spatele unui pian de bar dintr-un hotel pentru turişti, la marginea deşertului egiptean. Unde, la întrebarea stupidă ce face într-un asemenea loc, el, fără să-şi desprindă mâinile de pe claviatură, se limitase să răspundă *Cânt la pian*, considerând astfel conversația încheiată. Asta a fost toată întâlnirea, conform aserțiunii fotografului-călător. Aserțiune însoțită de o fotografie pe care s-a dus să o pună sub blatul de sticlă al tejghelei.

Fotografie făcută, în mod evident, fără ştirea subiectului. Şi înfățişând o figură masivă, surprinsă din spate, aşezată la un pian şi îmbrăcată cu o haină safari. Îmbrăcăminte într-un contrast total cu stucaturile şi marmurele unui salon vast, decorat cu plante tropicale. Îmbrăcămintea cuiva aflat doar în trecere prin salonul acela. Aşa era Partenerul meu Baricadat. Atunci i-am înapoiat fotografia lui Santandrea. Care s-a dus să o pună la loc sub tejghea.

Şi asta a fost tot ce am aflat din poveste pe filiera Timpului regăsit când m-am întors pentru prima oară într-o vizită în cartierul cufundat într-o toamnă timpurie chiar şi pentru Capitală, cu copacii pierzând miliarde de frunze, de parcă voiau să pună grabnic capăt verii. Filiera elveţiano-saharianã, ca să zicem aşa.

* * *

Cât despre Santandrea, în cei trei sau zece ani care au urmat l-am mai întâlnit şi în alte dăţi, atunci când am revenit în Capitală în scopuri profesionale. Cu vizite punctuale la Timpul regăsit, dar cu tot mai puţine referiri la fostul meu Partener Baricadat. Doar cu câteva scurte aluzii la el în primele mele vizite şi apoi nici măcar atât. Fotografia lui din hotelul saharian s-a decolorat pe unul dintre pereţii localului, împreună cu cele ale altor exilaţi cosmopoliţi, dispăruţi şi ei sub vechile şi inevitabilele cingători ale timpului. Nimic altceva. În cartierul tot mai. Absorbit de oraşul din jur. Pe cale să-şi piardă caracterul de insulă, în ciuda podurilor, şi să devină doar una dintre multele vitrine turistice inserate în ţesutul urban al Capitalei. Adică, în esenţă şi în final, un cartier transformat. Într-un loc ca oricare altul.

Timpul regăsit – singurii metri pătrați ce rezistau înduioşător la inevitabilele cingători. Cu inscripția firmei ca un drapel neclintit, încăpățânat, deasupra intrării localului. Şi cu el, Santandrea, divinitate a alcoolului în costum de tweed, în dosul tejghelei, îmbătrânind treptat şi elegant, cum fac barmanii în spatele altarelor lor de sticle şi pahare. Cu maturizarea iremediabilă a trupului acceptată cu o eleganță inoxidabilă şi ajutat în decursul anilor la binecuvântările lui lichide de novici de toate soiurile. Fețe uneori simpatice, alteori nu. Iar ultimul dintre ei mi-a vestit întinderea lui, ce vine la momentul oportun pentru toată lumea, la umbra chiparoşilor înşirați cu vârfurile spre cerul Capitalei ca într-un onor militar, printre puținii şi grizonanții exilați cosmopoliți iviți cine ştie de unde şi cum putuserăm şi noi. Cum am putut verifica în călătoria mea de rămas-bun, făcută anume în Capitală.

Pentru ca apoi, aşa cum s-a spus deja, să mă întorc aici. Pe acest litoral în extrasezon, printre palmieri zgâlțâiți de furtunile iernatice de pe mare. Cu crupieri de la Riviera aranjându-şi unghiile la frizeri şi, în ce mă priveşte, fără altă treabă decât să-mi petrec zilele făcând inutile considerații antropologice asupra tenebroşilor muşchi

cardiaci ai oamenilor. Considerații tot mai extrasistolice. Cu muşchiul meu. Cardiac de la o zi la alta tot mai. Slăbit.

* * *

E ceva ce. Îți vine în minte privind marea. Nu de pe plajă. De pe înălțimile coastei. De unde se poate vedea lărgindu-se spre orizont şi ascunzându-şi tot ce e al ei. Abisuri profunde. Vorbesc despre modul ei de a-şi sfida aproapele cu trupul plin de promisiuni secrete pe sub rochii albe şi zâmbet zeflemitor pe gura ferm conturată, de parcă ar vrea să vă măsoare capacitatea de a şti să staţi pe această rocă obtuz de rotitoare în jurul soarelui, unde combinațiile de cărți imposibil de înțeles ale Tatălui Ceresc au dorit să vă plaseze pentru o scurtă. Temporară coabitare cu ea. În aventura voastră comună în lumină, ca să zicem aşa. Zâmbet capabil să-i prindă cu harponul şi să-i ducă în larg chiar şi pe cei mai bine ancorați de țărm, să-i târască după ea ca să viziteze cele mai. Personale abisuri. Ale tenebrosului lor muşchi cardiac, unde întunericul tuturor celor de mai devreme şi al tuturor celor de mai târziu continuă să locuiască între una şi alta dintre iraționalele. Încăpățânatele sale bătăi. Înainte de ultima. Decisivă.

Abisuri personale pe care, complici fiind, poate, şi toamna timpurie a Capitalei, şi copacii care se desfrunzeau, parcă voind să pună capăt grabnic verii, mă trezisem deja că le analizez atunci când mă întorsesem prima oară în cartier. După exilul meu. Aşezat la Caffè coi Portici şi auzind de la Santandrea tot ce era de auzit despre această poveste. În cartierul aflat la începutul ireversibilei lui transformări. Cu râul din spatele clădirilor care închideau piața continuând să curgă, chiar dacă ştia, cum ştiu dintotdeauna râurile, tot ce e de ştiut despre iraționalii, tenebroşii muşchi cardiaci ai oamenilor, totuşi fără a înceta să curgă din pricina asta.

Şi gândindu-mă din nou la ea. Închis până în ziua de azi în cutia mea, ultima rămăşiță a colecției ei, chiar dacă ea era de-acum întinsă definitiv în dosul micilor porți de fier forjat de pe malul unui lac, indiferentă la. Orice fel de provocări. Şi gândindu-mă din nou când o văzusem ultima oară. În noaptea din Benghazi, când siajul amplu de naufragiu din urma ei îl târâse pe Partenerul meu Baricadat în fața fântânii arteziene luminate din piață, ca să-i ceară să o scape de Marinarul Alb. Cu stropii de la jeturile artezienei traversând aerul cald al nopții nord-africane şi ajungând pe profilul ei bronzat ca nişte lacrimi întâmplătoare, neaşteptate. Scufundată în abisurile în

care revanşa arogantă luată împreună cu tatăl ei față de Doamna cu Coasa o făcuse să se scufunde şi căutând în tonajul Partenerului meu Baricadat. Singurul punct de sprijin în încercarea de a ieşi din nou la suprafață.

Şi, în consecință, gândindu-mă iarăşi la el. La Partenerul meu Baricadat şi la lupta lui împotriva eternelor senzații de gol dinainte să le înfrunte din nou la o altă masă, de la hotarele unui deşert. Poate ca să simtă curgându-i mai bine prin vene toată energia trupului lui mătăhălos în vara sa veşnică şi să utilizeze cu încăpățânare jetoanele dobândite drept zestre de la Tatăl Ceresc. Da, m-am gândit iarăşi şi la Partenerul meu Baricadat. La seara despărțirii noastre. El în picioare pe trotuarul central al pieței, cu haina lui safari premonitorie pe el şi cu baloanele colorate înălțate spre cerul boreal, brăzdat de pescăruşi. Cu aripile larg deschise. Şi o compasiune albă.

Atunci mă ridicasem să plec. În seara aceea de toamnă timpurie chiar şi pentru Capitală. Da, vara murea şi în acel an la fel ca în toți anii. Doar că mai grăbit. Atâta tot. Aşa că traversasem piața. Pe trotuarul central. Cu obeliscul fântânii arteziene înălțat spre cerul serii ca un protest şi cu pescăruşii zburând la înălțime, cu aripile larg deschise, în jurul cupolei bisericii ca într-o. Insistentă şi

inutilă măgulire a intangibilei atitudini impasibile a Tatălui Ceresc şi, în ce mă privea, fără nicio altă alternativă decât să traversez în continuare piața. Cu un mers hotărât şi cu un muşchi cardiac deocamdată încă departe de a fi slăbit. Gata de aventură. Fiecare răsuflare, o. Victorie facilă. Apoi lăsasem în urmă piața. Ca să merg pe sub cerul boreal brăzdat de pescăruşi spre stația de taxiuri. Să ajung la mesele. Surselor mele de subzistență. Dincolo de poduri.

De cealaltă. Parte. A. Râului.

Acest roman le este îndatorat în mod clar Reginei Franceschini pentru descifrarea nenumăratelor corecturi făcute pe text, lui Giorgio San Martin, alias Santandrea, şi celorlalți prieteni care m-au aşteptat cu încredere şi statornicie.